

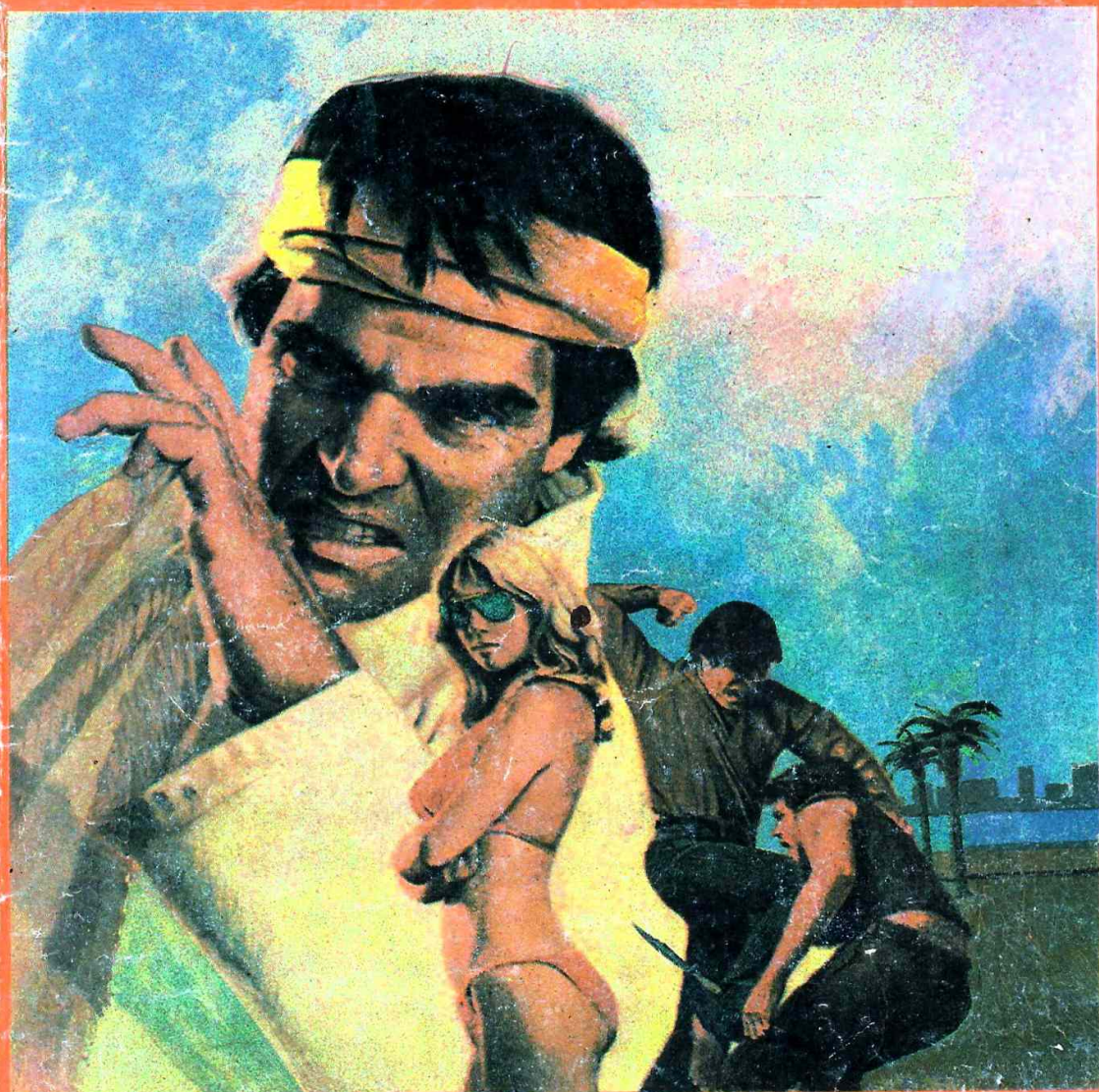
BORILAČKE VEŠTINE

BROJ

6

CENA 40 DINARA

NINJA

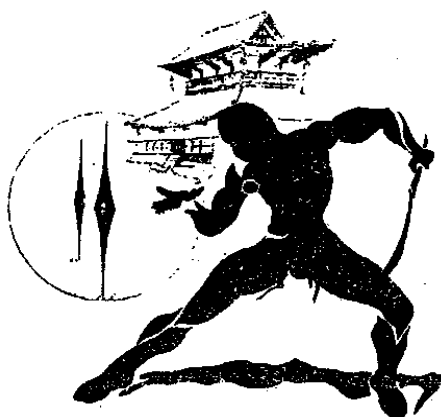

VRATNICE SMRTI

SR NEMACKA 4,5 DM - ERANCIJSKA 1200 EE - SAD 3 LUS \$ - SVA ICARSKA 4,00 - ST. AUSTRIJA 40,00 - ASCH - ŠVEDSKA 13,00 SKI

Vejd Barker:

VRATNICE SMRTI

SERIJA
Borilačke veštine

NINDA

Naslov originala
DEATH'S DOOR

Naslov romana
VRATNICE SMRTI

Prevodilac
Branka Kostić-Jurišić

Lektor
Radovinka Ristanović

Recenzent
Slobodan Lukić

Korektura
Fotoslog Dečje novine

Copyright 1982. by Warner Books, Inc.

This edition published by arrangement with Warner Books, Inc. New York.

PONY WEST – BORILAČKE VEŠTINE – NINDA 6 – VANREDNO IZDANJE – NOVEMBAR 1983. GODINA – CENA 40 DINARA. Izdaje NIRO Dečje novine, 32 300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterjevski, Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković. Telefoni (032) 711-549 uredništvo, 711-073 i 714-250 prodaja. Telex 13731. Štampa »Glas«, Beograd.

Vejd Barker:

VRATNICE SMRTI

Film je bio odvratan. Jedan od onih u kojima je krv do kolena. Ali, Tod je uživao u takvim filmovima. Kada bi sve bilo po njegovom, njih četvoro bi gledali samo takve filmove: užasne, sadističke filmove gde su ubijali mlade ljude na sve moguće načine. Roni baci pogled na Todov profil. Po spoljašnjosti, Tod je bio onaj plavokosi, visoki, prijatni mladić kakvog su znali Ronini roditelji. Ali, oni ga nisu videli u ovakvim situacijama, daleko od njihove prostrane kuće u jednom kalifornijskom predgrađu, kako veselo časka sa Brajanom na zadnjem sedištu o »čistim« filmskim ubistvima.

– A sećaš li se one scene kada se marama zapetljala u lanac bicikla i povukla mu i lice pravo na žbice? – dobacio je svom drugu na zadnjem se-

dištu. – Prilično dobri specijalni efekti, zar ne?

– Aha – složi se Brajan i naže se napred. – Ali, zanima me kako su izveli ono sa nosom. Mora da su postavili neke tanke cevčice ispod jednog sloja lažne kože kako bi ispumpali onoliko krvi, mada mi nikako nije jasno kako su uspjeli da iščupaju onu budžu iz njegovog nosa.

– Mora da je celo lice bilo lažno – odvratila Tod, već zanesena tolikom krvoprolivom. – Najverovatnije su napravili gipsani otisak glumčeve glave, a onda kopiju ispunili lažnim organima i krvlju. Sve je to, ionako, lažno.

– Lažno ili ne, mislim da je sve to odvratno! – prekidala ih Beti, koja je do tog trenutka ćutala, udobno šćućurena na zadnjem sedištu kraj Brajana. –

Kako samo možete da pričate o takvim stvarima? I zašto uvek moramo da gledamo takve filmove?

– Zaista, Beki, ja sam mislio da ti se ovakvi filmovi dopadaju – reče Tod, glumeći nevinost i osmehujući se Brajanu u retrovizor.

– Mrzim ih i ti to znaš, Ingame – odvrati brineta na zadnjem sedištu, oslovivši svog druga po prezimenu. – Jedini razlog zbog kojega idem je taj što me vas troje uvek nadglasate.

– Nemoj sada i mene da uvlačiš u to – pobuni se Roni, progovorivši prvi put otkako su krenuli kući. – Jedini razlog zbog kojeg ja idem da gledam ove filmove je taj što bi me Tod odvuкао i kada bih rekla da neću da idem. Seti se samo, da nije bilo mene, nikada ne bismo videli »Obične ljude« i »Čoveka slona«.

– Aha – umeša se Brajan, izražavajući prenaplašeno zadovoljstvo. – Baš bih voleo da saznam kako su i tu izveli trik sa nosom.

Beki ga pljesnu po mišici zbog te šale. On se zavalj u sedištu i podiže ruke u znak molbe.

– Ali, ti fulmovi su bili na video-kaseti – primeti Beki. – I gledali smo ih kod tvoje kuće. Kada idemo u bioskop, gledamo samo filmove prepune krvoprolića najgore vrste. Zašto vi, momci, ne biste gledali te filmove na kasetama, a nas u tim slučajevima izbegli?

– E, onda nije interesantno – usprotivi se Tod. – Hajde, Beki, priznaj da voliš da ideš u bioskop.

– Naravno da volim – odvrati Beki

nadureno. – Ali, ne da gledamo ove gluposti. Svi puše, deru se i bacaju stvari unaokolo. Ne mogu to više da podnosim.

Zavladala je tišina, kao da niko više nije imao šta da kaže. Roni je iskoristila taj trenutak da baci jedan pogled na svoje lice na džepnom ogledalcetu. Znala je zašto su Tod i Brajan voleli da gledaju ove filmove strave. Čak i ako film nije mnogo strašan, ona i Beki nisu imali neki veliki izbor, morale su da se priviju uz svoje momke, bilo iz straha bilo iz gnušanja. Ako se ne bi uplašile filma, okolina je bila dovoljan razlog da se približe svojim momcima. I sasvim je razumela tu svoju želju kada se pogleda u ogledalcetu. Lice koje joj se smešilo iz ogledala bilo je sveže, lepo uokvireno gustom, talasastom plavom kosom koja se kao slap spuštala niz njena leđa. Spustila je pogled na svoje telo. Grudi su joj bile lepe: ni velike ni male, ali čvrste pod zategnutom majicom. Struk joj je bio vitak, a noge duge i vitke, što je bilo očigledno, iako ih je skrivala farmerkama. Čak i stopala u otvorenim sandalama izgledala su joj privlačno.

Roni pomeri ogledalce kako bi mogla da vidi zadnje sedište. Beki je još uvek gledala kroz prozor. Plavuša na prednjem sedištu nije bila toliko narcisoidna da ne bi mogla da se divi izgledu svoje smeđokose drugarice. Beki na kosa je bila gusta i talasasta, a figura joj je isticao komplet za džoging, sportski šorts i majica od frotira. Ali, umesto patika, na nogama je imala sandale koje su se vezivale oko član-

ka. Njene noge nisu bile tako duge kao Ronine, ali su bile izvanredno izvajane i glatke.

Roni zatvori pudrieru, gledajući u Toda. On joj uzvрати pogled i nasmeši se pomalo stidljivo, kao da hoće da kaže: »Beki je u pravu, ali, šta se tu može? Kada je neko malo izopačen, onda je takav i tačka«.

Međutim, zgodna brineta je odlučila da kaže još nešto.

– I, znate šta, dragi moji – rekla je, okrenuvši se. – Ovo više neću da trpim. Sve sam već videla. Bila sam u poslednjoj kući s leva, znam da nikako ne bi smela da podižem telefonsku slušalicu, zavirujem u podrum ili da se penjem na tavan. Proslavila sam Sve Svete, Dan majki i Novu godinu. Bila sam na maturskom balu i sreća Keri. Šta sam izostavila?

– Dan Zahvalnosti – odgovori Brajan, šaleći se, ali je dobio udarac u ruku.

– Ozbiljno govorim – nastavi Beki nesmanjenim žarom. – Ako vi i dalje želite da gledate ovakve stvari, idite bez mene.

– Ma hajde, Beki – umeša se Tod.

– Ne šalim se! – uzviknu Beki odlučno. – Ne dopadaju mi se takvi filmovi i ne želim da ih gledam samo zato što ste vas dvojica bolesni.

Brajan je prvi shvatio koliko se Beki uzrujala. Primakao joj se da bi je zagrljio. Beki se prvo opirala ali je najzad popustila.

– Sve je u redu, Beki – smirivao ju je njen smeđokosi mladić milujući je po glavi.

Izraz zbunjenosti na Todovom licu pretvorio se u zabrinutost, kucnuo je čas da se suoči sa samim sobom i odgovori zašto voli takve filmove. Roni je morala da se nasmeši. I pored navodne hrabrosti, Tod je potajno strahovao da je kukavica kao i svi ostali. Samom mu se nije išlo da gleda filmove strave i užasa. Radije je išao u grupi, kako bi mogao da pokaže svoju hrabrost tako što bi se smejao svakom sadističkom, groznom ubistvu.

– Filmove koje smo do sada videli bili su grozni – preuze Roni napad – ali, Tod, ovaj večerašnji prevazilazi sve granice. I dosadašnje.

– Aha – priznade Tod. – Možda je ovaj žanr prevaziđen.

– Čak i ako nije prevaziđen, mi smo ga prevazišli – odvrati Roni. – Predlažem da ovaj film bude poslednji koji smo videli iz tog žanra. Slažete li se?

– U redu, u redu – reče Tod, popustivši pred odlučnošću svoje devojke.

Njegove reči Beki proprati aplauzom. U međuvremenu, Todov »mustang« zađe u otmenu četvrt u predgrađu. Lagano je vozio između drvoreda i najzad skrenuo na stazu koja je vodila do Ronine kuće.

Njen otac je zaradio čitavo bogatstvo na berzi, pa je iskoristio taj dobitak da kupi izvanredno imanje. Kuća je bila usamljena, do najbližeg suseda bilo je najmanje trista metara. Ništa nije remetilo mir okoline. Roni izađe iz Todovog automobila. Mercedes njenog oca je bio ispred garaže, dok su BMW njene majke i njen »datsun« bili parkirani u garaži. Pošto u njen auto-

mobil nisu mogli da stanu sve četvoro, pošli su Todovim »mustangom«.

Svetla ispred kuće bila su upaljena, kao i svetla u dnevnoj sobi, očevoj radnoj sobi na spratu i u spavaćoj sobi njenih roditelja. Otac je sigurno radio dok je majka gledala televiziju, pomislila je Roni. Za trenutak, se ni sama nije znala zašto, naježila i zadržala. Podsvest joj je govorila da je trenutna hladnoća koju je osetila bila prouzrokovana kretanjem vazduha kada je Tod podigao ruku da je zagri. Pomisao da nešto nije u redu joj nije pala na pamet sve dok nije bilo isuviše kasno.

– Stigli smo! – oglasila se Roni, ne očekujući odgovor svojih roditelja.

A odgovora nije ni bilo.

Pustila je da Brajan i Beki uđu prvi, dok su ona i Tod išli za njima. Prošli su kroz trpezariju koja je bila u mraku i uputili se u dnevnu sobu u kojoj je gorelo svetlo. Brajan je gledao u Beki, dok je ona bila glavom okrenuta ka Roni. Samo je Tod gledao ispred sebe, ali ni on nije mogao da vidi više od jednog kraja dugog kauča bez boje i zavesa navučenih preko ogromnog prozora koji je gledao na baštu.

– Znam šta ćemo da radimo ubuduće – veselo je rekla Beki. – Ići ćemo na ranu predstavu nekog zaista dobrog filma, zatim na večeru, pa posle na igranku. Bilo bi to prvo prijatno veče koje bismo proveli od kada smo zajedno. Zamislite samo, nema više hamburgera iz kioska, salona zabave i krvoprolia!

U tom trenutku njih četvoro stupi-

še u dnevnu sobu. Roni krajičkom oka primeti nešto. Umesto da pogleda u tom pravcu, ona okrete glavu na drugu stranu. Međutim, krajičkom drugog oka je isto tako nešto videla. Onda je naglo pogledala ispred sebe. Smeđokosi mladić i devojka se priviše jedno uz drugo u istom trenutku kada se i Tod njoj primakao. Sledećeg momenta je čula nešto nalik pucnju biča i osetila iznenadnu promaju.

Čim su ušli u dnevnu sobu, sa njih je jurnula maskirana trojka. Jedan od njih se sa stepenica bacio na Toda i udario ga čekićem po glavi. Mladić se bez svesti srušio na pod. Isti napadač zgrabio je Roni i odigao je od poda. Drugi napadač se ustremio na Brajana i pogodio ga ogromnim kleštima u slepoočnicu. Treći, najkrupniji od svih, pomeri se u istom trenutku i uhvati Beki.

Devojka je uspela da vrisne pre nego što ju je napadač prebacio preko ramena i izbio joj vazduh iz pluća. Beki se otimala, šutirala ga i udarala pesnicama, ali to joj nije nimalo pomoglo. Čovek koji je onesvestio Brajana počeo je da se primiče Roni, držeći u ruci krvavu alatku. Plavuša skrete pogled sa svoje drugarice kada je osetila da joj se Brajanov napadač približava. Njegovo lice je bilo ljudsko lice, ali nije pripadalo ni belcu ni crncu. Bukvalno, bilo je crno-belo. Polovina lica mu je bila, obojena u belo, a druga u crno. Roni zažmuri od užasa i otvori usta da vrisne. Čovek sa crno-belim licem hitro izvuče šarenu maramicu iz džepa na pantalonama i gurnu je devojci

u usta pre nego što je uspela da pusti glas.

Kada je na svojim usnama osetila grubu tkaninu koja je smredela na ulje, ona široko otvori oči od iznenađenja. Šutnula je svog napadača i pokušala da izvuče maramicu iz usta. Ali, pre nego što je uspela da to uradi, čovek je pusti i ona izgubi ravnotežu, tako da je pala na pod. Samo što je pala, ruke koje su je do maločas držale, zgrabiše je i izvrnuše joj ruke na leđa. Osetila je izuzetnu bol u ramenima, ali je pokušala da je ignoriše i svu pažnju je usredsredila na izbacivanje maramice iz usta. Međutim, tek što je dotakla tkaninu vrhom jezika, čovek sa crno-belim licem joj obavi debeo konopac oko glave, tako da joj je razdvojio usne i vilicu. Osetila je kako se konopac zateže. U kući se nije čulo ništa drugo osim isprekidanog disanja čoveka koji joj je vezivao ruke i noge. Bekinog vrištanja i njenog mumljanja. To nije mogla da shvati. Kako to da su dopustili Beki da više koliko hoće, a njoj su zapušili usta?

Njen užas bivao je sve veći. Osetila je nečije koleno na svom vratu i grubi konopac kako joj se useca oko zglavaka na rukama. Napinjala se da podigne glavu i olabavi zategnuti konopac koji ju je sprečavao da izbacila zamašćenu maramicu iz usta. Otvorila je oči, u predahu, i spazila da su vrata kuhinje otvorena.

Videla je krupnog napadača kako polako ali odlučno nosi Beki ka kuka od kovanog gvožđa na suprotnom zidu kuhinje. Sa kuka je bilo uklonjeno

posuđe. Roni je gotovo sigurno znala šta treći napadač smjera mada nije mogla da veruje da je tako nešto moguće pokušala je da vrisne, ali je maramica gušila svaki zvuk. Međutim, Beki ništa nije sprečavalo da vrišti. Čas je cičala čas vikala iz sve snage. Ipak, to joj nije ništa pomagalo, pošto su samo oni koji su bili u kući mogli da je čuju. Roni oseti kako joj suze klize niz obraze. Gledala je Beki u oči. Ma koliko da se brineta otimala, nije mogla da primeti gvozdene kuke ka kojima ju je nosio debeli napadač. Ali, Roni je mogla da vidi sve.

Videla je kako je debeljko bacio Beki. Oseti mučninu kada njena prijateljica udari u metalne kuke. Spazila je, sa iskrenim bolom, da je Beki svojom težinom prouzrokovala da joj kuke prodru dublje u telo.

Smeđokosa devojkica je prestala da vrišti. Ostala je da visi prikovana za zid, raširenih ruku i nogu, razgoraćenih očiju. Njena svest je pokušavala da se prilagodi osećanju bola kakav do tada nije iskusila. Ali, nije bila u stanju da prihvati ono što joj se dogodilo. Na nesreću, ljudski um je vrlo otporan. Njeni krici ponovo ispuniše kuhinju i celo prizemlje.

Roni se zamagliše oči suzama, a onda je ponovo zgrabiše i baciše u stranu. Udarila je u zid u podnožju stepeništa pa se polako skljkala na pod sa rukama vezanim na leđima. Više nije mogla da vidi muke svoje drugarice, ali je zato videla kako joj čovek sa crno-belim licem vezuje noge dok je drugi napadač posmatra čudnim,

praznim očima. Plavuša je tek tada shvatila da je taj na licu imao masku izbornog i čupavog starca orlovskog nosa.

Pokušala je da se odmakne od njih, ali joj zid iza nje to nije dopuštao. Pokušala je opet da se oslobodi veza na rukama, ali konopac nije popuštao. Najzad su joj noge bile vezane tako da više nije mogla ni da se pomeri.

Čovek sa crno-belim licem i onaj sa maskom starca se uspraviše da osmotre delo svojih ruku. Videli su pred sobom jednu lepu plavokosu devojkicu kako se preznjava, koprca i pokušava da se oslobodi veza. Njene očajničke pokušaje pratili su krici iz kuhinje. Dvojica napadača se zgledaše. Onaj bez maske na licu je delovao ushićeno. Onda ponovo pogledaše svoju zarobljenicu.

– Ne mrdaj s mesta, dušo – začuo se glas čoveka sa maskom starca. – Imamo nekog posla, ali, vratićemo se brzo.

– Tako je – dodade napadač sa crno-belim licem i zacereka se. – Nemoj nikuda da odeš.

Rekavši to, on ostavi Roni i pridruži se svom drugu koji je pokušavao da podigne Brajana koji je upravo dolazio svesti. Uхватili su ga za ramena i kolena kao vreću krompira i poneli u kuhinju.

Roni je sa svog mesta mogla da ih gleda. Videla je kako su Brajana postavili na mesarski panj u sredini kuhinje. Udarac o drvenu površinu potpuno je osvestio mladića. Ali, pre nego što je bilo što mogao da učini da

popravi svoj položaj, dvojica napadača ga zgrabiše za ruke i noge i prikovalaše za drvenu ploču. Iako je bio dosta snažan, Brajan nije mogao da se nosi sa dvojicom takođe snažnih napadača. Držali su ga s takvom lakoćom kao da je u pitanju dete.

Brajan samo što nije uzviknuo od iznenađenja i besa kada je spazio okrvavljenu devojkicu na zidu sa svoje leve strane. Zurio je u nju, nemoćan da izusti ijednu reč. Beki mu je uzvratila pogled. Znala je da umire, ali je ipak očekivala neku pomoć od čoveka koga je zavolela i na koga se oslanjala.

Brajanov užasnut pogled skrete sa devojkice na čoveka koji je stajao kraj nje. Dok ga je posmatrao, treći napadač se okrete ka njemu. Bio je visok gotovo dva metra i veoma debeo. Na sebi je imao komotnu majicu žute boje, ali ni ona nije mogla da sakrije naslage sala. Majica nije mogla da sakrije ni muskulaturu njegovih ramena i ruku. Jedino što je na njemu bilo skriveno bilo je njegovo lice. Ali, umesto debele šminke ili maske kao njegovi drugovi, treći napadač je na licu nosio bezoblični komad kože sa prorezima za oči, nos i usta.

Brajan jedva da je i pogledao svog dželata kada se visoki napadač ustremi na njega, zgrabivši sataru koja je visila na zidu. Ne zaustavljajući se, treći napadač je jednom rukom zgrabio mladića za levu ruku, a drugom je oštro sečivo spustio u Brajanovo rame.

Roni skrete pogled. Kada je začula

Brajanov krik, devojka je udvostručila svoje napore da se oslobodi veza koje su je sputavale. Ali, ma koliko da se trudila, konopac nije popuštao. Ruke joj nisu bile vezane samo jedna za drugu, već je konopac bio tako isprepletan da je igrao ulogu policijskih lisića. Međutim, članci na nogama su bili mnogo jednostavnije svezani, pa je svu svoju snagu usredsredila na to da oslobodi noge. Malo kasnije, osetila je kako konopac popušta.

Tako je brzo napredovala u svom pokušaju da se usudila da baci pogled u kuhinju da bi videla da li je neko od napadača posmatra. To je bila greška. Prvo, videla je Brajanovo telo bez udova. Njegove oči su zurile u nju, pa u svoje telo koje se još uvek koprcalo. Kuhinja je podsećala na klanicu.

Roni odvrati pogled od te užasne scene. Za trenutak je prestala da se miče, pokušavajući da shvati šta se dešava. Bacila je pogled na Toda koji još uvek nije dolazio sebi. U jednom trenutku je videla njegovo lice osvetljeno odbleskom sa bioskopskog platna. Lice devojke na kukama nije više bilo Bekino lice niti je trup bez udova pripadao Brajanu. Bila su to neka druga lica kojih se setila uz zastrašujuće osećanje »već viđenog«. Osećala je da je već jednom prisustvovala takvoj sceni.

To ju je saznanje primoralo da sa još većom žestinom navali na veze koje su je sputavale. Dobivši novu snagu, devojka smače cipele i izvuče noge iz konopca. Brzo, ali krajnjim naporom, Roni podvuče noge pod sebe

i uspravi se. Stajala je priljubljena uza zid, tako da nije više morala da gleda šta se dešava u kuhinji. Bacivši još jedan pogled na Toda, tiho se iskrala iz dnevne sobe.

Tek kada se našla u zamračenoj trpezariji, plavuša je primetila da uopšte ne diše. Nečujno je udahнула vazduh i osvrnula se ka kuhinji. Pokretna vrata, kao na ulazu u salun iz nekog vesterna, koja su spajala trpezariju i kuhinju, zaklanjala su joj vidik. Ali, ta ista vrata nisu mogla da je spreče da vidi kako se krv njenih prijatelja u potocima sliva na pod. Osetila je mučninu, ali je znala da ne sme da posustane. Hrabro je krenula ka osvetljenom predsoblju, ulaznim vratima i ako bude imala sreće, ka slobodi.

Međutim, ponestalo joj je sreće. U trenutku kada se srpemala da zakorači u predsoblju, jedna prilika se odmače od zida u zatamnjenom delu trpezarije. Bio je to napadač sa maskom starca. Iskočio je pred nju i preprečio joj put. Devojka pokuša da vrisne, ali je maramica u njenim ustima prigušivala svaki zvuk. Odmakla se od napadača, a onda se naglo okrenula i potrčala nazad u dnevnu sobu. Napadač sa kožnom maskom na licu stajao je na suprotnom kraju sa još krvavom satarom u ruci.

Roni se sledila, nemoćna da se pokrene. Stajala je tako između dvojice napadača sve dok i treći nije pošao ka njoj. Vrisnuvši tako jako da čak ni maramica nije mogla da priguši njen krik, plavuša se ponovo okrete i potrča ka predsoblju. Ni sama nije znala kako je

uspela da se povuče pored napadača sa maskom starca, ali se ipak obrela u blistavo osvetljenom predsoblju. Ne osvrćući se, potrčala je ka ulaznim vratima.

Ali, kada je stigla do vrata, morala je da se okrene, pošto su joj ruke bile vezane na leđima, te je samo tako mogla da pritisne kvaku. Kvaka joj je skliznula iz drhtavih, oznojenih šaka. Pogledala je ka trpezariji i videla dvojicu napadača kako joj se polako približavaju. Taj prizor joj je ulio novu snagu, pa je ne oklevajući ni časa, pritisnula kvaku i otvorila vrata. Bacila se kroz otvorena vrata pravo u ruke napadača sa crno-belim licem. Zgrabio ju je oko struka i podigao. Uneo ju je u predsoblje i zatvorio vrata za sobom. Sve vreme se suludo cerekao.

– Rekao sam ti da nikuda ne ideš – izgrdi je kroz smeh.

Njegov raspoložen i veseo ton ju je i nervirao i plašio. Bila je u rukama trojice muškaraca koji su ljude videli samo kao komade mesa koje treba iskasapiti. Primorala je sebe da smisli neki plan koji bi joj pomogao da preživi. Međutim, sve vreme joj je pred očima bila slika njenog snažnog, sposobnog oca. Videla ga je u njegovoj radnoj sobi sa kolekcijom lovačkih pušaka u pozadini. Pomisao na puške naterao Roni da se otme iz ruke čoveka sa crno-belim licem. Stajala je između trojice napadača. Iznenada je potrčala i uspela da prođe između napadača sa maskom starca i onog sa kožnom maskom na licu. Uputila se ka glavnim stepenicama. Za tren je bila u nji-

hovom podnožju, a već sledećeg časa je trčala uz stepenice. Preskakala je po dva ili tri stepenika. Stigla je na odmoriste i pojurila ka očevoj radnoj sobi.

Pipajući po mraku, stigla je do masivnih vrata koja su vodila u očevu radnu sobu. Okrenula je leđa vratima i svojim vezanim, izranavljenim rukama pritisnula kvaku. Pre nego što su se vrata otvorila, bacila je još jedan pogled u pravcu stepeništa i videla siluete svojih sumanutih progonitelja.

Vrata su se najзад otvorila i Roni, teturajući se, uđe u radnu sobu svog oca. Pre nego što je i pogledala ka njegovom pisaćem stolu, znala je da je mrtav. Ali, čak ni to upozorenje njene podsvesti je nije pripremilo da se suoči sa lešom svog oca.

Njegova lovačka puška marke »Remington« nije bila na zidu. Zid je bio obliven krvlju. Puščana cev je bila u ustima Roninog oca, a kundak je bio na podu. Bilo je očigledno da su ga napadači primorali da sam sebi raznese mozak.

Roni je bolno jauknula i ustuknula pred jezivim prizorom. Nesvesno je uzmicala, sve dok leđima nije udarila u druga vrata. Želeći da što pre pobegne od ove slike smrti, devojka je pritisnula kvaku i, čas kasnije, ušla u sobu svoje majke.

U poređenju sa onim što je videla, smrt njene majke je bila relativno mirna. Klečala je u podnožju svog kreveta, kao da se moli. Jedino što nije izgledalo uobičajeno bile su tri rupe od metaka na njenom potiljku.

Roni skrete pogled sa majčinog leša na vrata. Trojica manijaka uđuše u sobu. Roni ustuknu, vrteći glavom i moléćivo mumlajući. Trojica napadača mirno obidoše krevet i približiše joj se. Roni je i dalje uzmicala. Uskoro joj je postalo jasno da je oni teraju da uzmiče. Zašto i kuda, to nije znala. Međutim, u trenutku kada je iza sebe osetila hladno staklo vrata koja su vodila na balkon iznad staklene bašte, shvatila je.

Roni je stajala kraj svog krila, isuviše daleko da bi dohvatila kvaku. Trojici njenih napadača nije trebalo više od nekoliko sekundi da se nađu u njevoj neposrednoj blizini tako da nije mogla ni da se pomeri, a da ne dotakne nekog od njih. Pogledala je njihova maskirana lica i prazne oči i osetila kako joj kolena klecaju. Ali, pre nego što je pala, ubice se baciše na nju i počеше da je guraju.

Pritisak je bio užasan. Izgledalo je kao da zapinju iz petnih žila da bi je gurnuli kroz staklenu pregradu. Roni je jedva uspevala da udahne vazduh. Pokušala je da šutne nekog od njih, ali, noge kao da su joj bile prikovane za pod. Ipak, nije izgubila svest. Osećala je strahovit bol i neverovatan pritisak. U jednom trenutku joj se učinilo da vrata popuštaju. Bila je sigurna da nešto mora da popusti, ili njen grudni koš ili vrata.

Međutim, nije se desilo ni jedno ni drugo. Umesto da joj grudni koš bude polomljen, Roni je proletela kroz staklo i pala na razbijene komadiće. Sitna parčad joj se zarila u lice, ruke, noge,

tako da je krvarila po celom telu. Kosa joj se od znoja i krvi ulepila, a oči su joj bile suzne i crvene.

Njeni napadači su stajali u dovratku i sa divljenjem posmatrali delo svojih ruku. Roni nije imala vremena ni da se povрати od prvog napada, a ubica sa kožnom maskom joj priđe, podiže je i baci preko ograde balkona kao da je lutka od krpe. Roni nije znala gde se nalazi, ali joj je, za trenutak, prijaio osećaj da leti. Već nekoliko sekundi kasnije, proletela je kroz krov staklene bašte. Nije gotovo ništa osećala. Imala je utisak da se sve to dešava nekom drugom. Svest kao da ju je bila napustila i odlutala nekuda.

Međutim, to osećanje je kratko trajalo. Na svoj užas, Roni postade svesna neshvatljivog bola i svog bezizlaznog položaja. Žudela je da se baci na neki komad stakla i da prekrati svoje muke, ali nije mogla ni da se pomakne. Nije bila svesna koliko je vremena prošlo od kada je bila bačena sa balkona od trenutka kada je ubica sa kožnom maskom došao da je pokupi. Jedino čega je bila svesna je bila tama oko nje. Maskirani ubica je odneo do dnevne sobe i bacio na sofú. Crnobeli napadač se ustremi na njenu još uvek zgodnu figuru, ali ga čovek sa kožnom maskom zaustavi, pa se okrete devojci.

Oprezno, gotovo nežno, on joj odveza ruke. Roni je uskoro ležala slobodna na sofí.

– Odlično – reče »starac«. – Sve se odvija kao na filmu. Smeđokosa je umrla na kukama. Iskasapili smo joj

dečka pred očima. Plavuša je prošla kroz dva prozora. Sve se odvija da ne može biti bolje.

Roni je razumela njegove reči, ali ne i njihovo značenje. Ono isto osećanje »već viđenog« joji se ponovo vratilo, ali ga ona potisnu. Nije želela da shvati značenje ovog ludila, niti je želela i sama da poludi.

– Hajde, stavite tog plavog momka na stolicu – reče napadač sa crno-belim licem. – Poslužiće umesto invalidskih kolica.

»Starac« se premišljao, a onda je klimnuo glavom.

– U redu – reče on najzad.

Podigli su Toda i bacili ga u tapaciranu belu fotelju dok je ubica sa kožnom maskom ponovo otišao u kuhinju.

– Ovo je super, zar ne? – primeti čovek sa crno-belim licem obraćajući se »starcu« koji je pokušavao da osvesti Toda. – Hoću da kažem, sve se odlično odvija.

– Umukni! – kratko naredi »starac« kada Tod počne da se meškolji. – Dolazi sebi.

Roni je sve to posmatrala iz ležećeg položaja. Odavno je već prestala bilo šta da oseća osim neke čudne jeze koja joj je strujala čitavim telom. Imala je utisak da je zakopana pod snegom i da je potpuno oduzeta i pospana. Posmatrala je scenu pred sobom kao da gleda film. U stvari, odjednom je shvatila da je cele večeri posmatrala sve događaje kao da sedi u publici. Čak i kada bi je neka slika izbacila iz ravnoteže, kao ono sa njenim

ocem, još uvek je sve gledala kao na dramski zaplet.

Kao da je neko dao znak, iz kuhinje najednom dopre zaglušujući zvuk motorne testere. Iznenadna buka je osvetila Toda. Zbunjeno se osvrnuo oko sebe i u tom trenutku primetio napadača sa kožnom maskom kako izlazi iz kuhinje sa uključenom motornom testerom u ruci. Druga dvojica su ga čvrsto držala, tako da je, uprkos očajničkom otimanju, ostao prikovan za fotelju.

Roni više nije mogla da se brani od poplave već viđenih slika. Sada je znala odakle sve ove scene dolaze. Jedina je razlika bila u tome što ih više nije gledala na bioskopskom platnu kroz prste, već su se stvarno odvijale na njene oči.

Tod ih je poveo u bioskop. Sa tim filmom je sve i počelo. Tod ga je hvalio na sva usta ali Roni, koja je u prolazu videla reklamni plakat, nije imala utisak da je tako. Na slici je jedan debeljkoo sa čudnom maskom na licu stajao tik uz jednu smeđokosu devojkoo koja je vrištala. Ispod slike je stajao natpis: »Ubistva testerom u Teksasu«.

Začudo, Tod je bio u pravu, baš što se ticalo užasnih scena. Film je zaista bio odvratn, pun krvi i nasilja – baš kao i ovo što se večeras dešavalo u njenoj kući. Setila se da je, skoro na samom početku filma, smeđokosa devojkoo bila bačena na jednu kuku koja je visila sa tavanice. Onda su njenog mladića raščerečili na njene oči. Kasnije je i mladić u invalidskim kolicima bio raskomadn u jednoj šumici,

dok je jedna zgodna plavuša, koju su bili vezali i zapušili joj usta, na kraju uspela da umakne ubicama. Da bi pobegla, morala je da proleti kroz dva prozora.

Roni skrete pogled ka kuhinji. Čovek sa kožnom maskom je polako prilazio Todu tako da je ovaj mogao da ga posmatra. Šta god da je zgodni mladić vikao, nije mogao da se čuje od buke koju je stvarala motorna testera. Roni vide kako mladić napreže mišiće u pokušaju da se oslobodi. Ali, tako nešto mu nije polazilo za rukom.

Roni je znala šta sledi. Okrenula je glavu kako ne bi morala da gleda najjezivije scene. Međutim, mišići na njenom vratu su isuviše sporo reagovali. Pre nego što joj je pogled skrenuo ka tavanici, videla je kako se testera zavriva u Todovu nogu. Tek tada je shvatila da stvarnost može da bude mnogo užasnija od mašte nekog filmskog stvaraoča. Na njenu sreću, pred očima joj se ukaza belilo tavanice. Buka od testere je prigušivala svaki drugi zvuk.

Posle čitave večnosti praznog zurenja u tavanicu, Roni primeti da testera sada radi nešto tiše i da usporava. Usudila se da pogleda u tom pravcu. Trojica manijaka su stajali oko krave i bezoblične mase koja je nekada predstavljala njenog mladića. U tom trenutku njihovi pogledi skretoše ka njoj.

Sada je tačno znala šta se dešava. Ova trojica ludaka su ubili njene roditelje, a onda odlučili da izvedu uživo scene iz onog gnusnog filma. Brajan,

Tod i Beki su predstavljali žrtve dok su nju izabrali za glavnu junakinju, plavušu, koja je dobar deo filma provela vezana i koja je pobegla pri samom kraju filma.

Imajući tu činjenicu u vidu, skoro poludela devojka je mirno posmatrala ubice kako joj prilaze. Junakinja je uspela da pobegne, podsećala se. Plavuša je izmakla ubicama i spas je našla u jednim kolima koja su prolazila. Zato je Roni gledala njihova prazna, sjajna lica gotovo bezbrižno. Njen pomeni um joj je govorio da joj ne mogu učiniti ništa nažao. Ona je preživela u filmu.

Za trenutak su njene sulude misli dobile potvrdu kada je začula glas koji je dopirao iza kožne maske. Već sledećeg momenta, bila je potpuno luda.

– U filmu si uspela da pobegneš – reče joj čovek sa kožnom maskom. – Ali, mi menjamo kraj.

Istog trenu, sva trojica se baciše na nju. Roni je poslednje trehutke provela potpuno pomračenog uma. Međutim, šta su joj sve radili, za nju je bilo bolje što nije svesna.

Glava druga

Zujanje mašina za pravljenje soka vratilo je Breta Valasa u stvarnost. Trgao se iz razmišljanja i zagledao u sokovnik koji je automatski stiskao polovinu pomorandže. Kada je polovina bila iscedena, kelnerica zaustavi mašinu, otvori poklopac, izvadi koru ne osvrćući se i baci je iza svojih leđa.

Bret se nasmeši. Divio se ekono-

mičnosti sredovečne žene, prosede kose skupljene u punđu i muškobanjastog lica. Bret nije uspeo ni da trepne, a druga polovina pomorandže je već bila u aparatu koji je ponovo zujao. Po Bretovom mišljenju, kelnerica je imala stila i on je uživao da je posmatra. Radila je svoj posao i ništa je nije moglo izbaciti iz koloseka, čak ni izmene u jelovniku koje su od običnog svratišta, što je ovaj restoran doskora bio, načinile ekskluzivno mesto gde su ručavali ljudi koji su vodili računa o tome šta jedu.

Trojica preduzimljivih advokata su otkupili ovaj lokal pre izvesnog vremena i pretvorili ga u restoran zdrave ishrane. Služili su vegetarijanske specijalitete kao što su šnicle od povrća i slično, zatim voće na razne načine, mlečne proizvode. Inače, što se dekorativalo, tu se nije moglo mnogo uraditi. Lokal je podsećao na kutiju za cipele, sa ulaznim, duplim, vratima na jednom zidu i separeima sa obe strane. Nasuprot ulaznim vratima je bio dugi šank. Ispred šanka su bile visoke barske stolice, a iza njega, još jedna tezga sa svim rekvizitima koji se koriste u sličnim lokalima. Direktno preko puta ulaznih vrata, na suprotnom zidu, bila su vrata koja su vodila u kuhinju. Sa jedne i druge strane tih vrata nalazile su se gondole sa staklenim poklopcima u kojima su bili izloženi kolači i druge poslastice, kao i aparat za kafu i toplu čokoladu, aparat za meko i čaj, sokovnik.

Sudeći prema jelovniku, sva jela su primamljivo delovala, pa je Bret, po-

što je uvek vodio računa o tome šta jede, odlučio da proba neki od specijaliteta.

Kada je čaša bila puna, Bret je uzeo i otpi jedan gutljaj. Ovde su upotrebljavali pomorandže odličnog kvaliteta, tako da sok nije imao uobičajeni kiselkasti ukus. Takvo osveženje mu je upravo bilo potrebno. Valas otpi još jedan gutljaj i baci pogled kroz prozor na svoj parkirani automobil. Na podu automobila, između prednjeg i zadnjeg sedišta, ležala je policijska uniforma koju je Bret poneo u slučaju da ipak bude primećen u svom strogom, loše skrojenom, odelu od tvida. Njegovo geslo je bilo »budi spreman«.

Ali uniforma mu nije bila potrebna. Baš kao što je i mislio, luksuzna vila je bila prepuna policajaca svake vrste, i onih u uniformi i onih u civilu. Mada je ispred kuće bilo dosta radoznalih posmatrača, Bret je prilagodio svoju pojavu tako da je postao detektiv u civilu. Toliko se bio uživao u svoju ulogu da ni pravi policajac ne bi ni pomislio da ga zaustavi. Bret je samo ušao u kuću, bacio jedan pogled i zgrožen izašao napolje.

Imao je utisak da je cela vila Hansenovih okupana u krvi. Čim je čuo za masakr u toj kući, Bret je obukao svoje sivo odelo, kupljeno u robnoj kući baš za ovakve slučajeve.

Bretova garderoba je svakim danom sve više rasla. Ali, umesto svakodnevnih odeće, njegovi plakari su bili prepuni raznih uniformi i kostima. Jedan od prevoda reči »ninja« bi mogao da bude i »nevidljiv«, a Bret je

kroz praksu otkrio da je najbolji način da ostane neprimećen u gomili bio da postane deo te gomile. I tako je on postao detektiv u civilu kako bi ispitao ubistva Džona, Patricije i Veronika Hansen, kao i devojčinih prijatelja, Toda Ingrama, Brajana Kelmana i Rebeke Ozborn.

Ono što je zatekao u dnevnoj sobi i kuhinji vile gotovo da mu je razbilo koncentraciju. Te dve prostorije su podsećale na zadimljenu i vlažnu klanicu, punu razbacanih udova i okrvavljenih kostiju. Ta scena ga je neminovno podsetila na jednu drugu situaciju od pre više od jedne decenije kada su njegovi roditelji i voljena supruga bili na sličan način masakrirani. Tada je Bret i krenuo putem osвете, putem koji ga je doveo do toga da se obuči za nindžu i savlada sve veštine ubijanja koje su od njega stvorile majstora veštine nindže.

Međutim, oči koje su videle izmrčvareno telo Roni Hansen i njenih roditelja i prijatelja nisu bile iste oči koje su gledale i leševe svojih roditelja i Kjoko. U ovim očima više nije bilo užasa i očajanja. One su već poznavale sve užase ljudskog ponašanja. Jedino što je delovalo neobično bila je žestina napada. Masovna ubistva nisu bila ništa novo, ubijanje bogatih od strane frustriranih siromaha takođe nije predstavljalo novinu, kao ni masakr nevinih od strane nastranih kultova. Ali, u svakom od slučajeva, nešto nije bilo u redu ni sa samim žrtvama.

U najsenzacionalnijem slučaju te vrste, kada su jedna lepa i trudna glu-

mica i njeni prijatelji bili masakrirani od strane jedne grupe psihopata dok je glumičin muž, inače režiser, bio na putu, žrtve su živele bludnim životom i uživale drogu. Međutim, porodica Hansen je delovala izuzetno civilizovano i nije bilo ničega što bi od njih načinilo mete ovako gnusnog zločina, osim njihovog bogatstva. Bret odjednom shvati da ne treba tražiti motiv. Danas nikome više nije potreban razlog da bi nekoga ubio, pa zašto bi i on tražio motiv? I u njegovom slučaju se radilo o grupi motociklista koji su bili pod dejstvom droge.

Bret je napustio vilu kako bi na miru razmislio o onome što je video. Pošto mu je porodica pobijena i pošto se obučio za nindžu, Bret se zakleo da će pomoći svakome kome je naneta nepravda, kao što se njemu desilo. Samo, u ovom slučaju nije imao kome da pomogne. Ako bi krenuo za počiniocima ovog zločina, samo bi osvetio mrtve. Jedini razlog zbog kojeg bi trebalo da pronađe i kazni ubice Hansenovih, bio je da se spreče dalja slična ubistva i da se izravnaју tasovi na terazijama pravde.

I tako se Bret našao u ovom restoranu kako bi još jednom o svemu dobro razmislio. Međutim, kada je otplo prvi gutljaj izvanrednog soka od pomorandže, odlučio je da više ne misli o onome što je video. Sa uživanjem je srkutao sok. Odjednom je primetio da je potpuno nesvesno odvojio košticu od mesa pomorandže dok je gutao sok. Isto tako je shvatio kako hrana ima bolji ukus otkako su mu se čula iz-

oštrila. Mogao je da razazna ukuse baš kao što je i Šerlok Holms mogao da odredi vrstu duvana na osnovu njegovog pepela.

Bret je sada mogao da odredi i da li je zelena salata normalna, slatka ili kisela, ili koliko je glavica stara i gde je uzgajana, tako što bi zagrizao samo jedan list. On tako nešto nije posebno uvežbavao već je ta njegova sposobnost bila rezultat celokupne obuke. Dok je razmišljao o tome, kelnerica prođe pored Bretovog mesta i u prolazu spusti porciju salata pred njega, iako je već nosila četiri puna tanjira u separe iza njega. Nasmešila mu se i Bret joj uzvрати osmeh.

U pomenutom separeu se sedele četiri devojke koje su ličile na direktorske sekretarice koje su izašle na ranu večeru posle napornog radnog dana. Bret ih je video samo krajčkom oka, ali je znao skoro sve o njima čim su ušle na vrata. Znao je koliko je svaka od njih visoka i teška, tako što je osluškivao njihove korake dok su išli ka separeu. Prisluškujući kako sedaju, saznao je kako je koja građena. Kombinujući način kako je svaka od njih disala sa zvukom meterijala njihovih sukanja u dodiru sa plastičnom presvlakom na sedištu, Bret je saznao sve što je trebalo da sazna.

Poslednje detalje je saznao tako što je bacio jedan kratki pogled u njihovom pravcu. Jedna od devojaka je bila nešto punija, ali su sve četiri bile zgodne, svežih lica, preplanule. Što se boje kose ticalo, bilo je i obojenih plavuša i prirodnih crnki i samo jedna pri-

rodna crvenokosa. I baš je crvenokosa aktivirala zvono za uzburu u Bretovom mozgu. Takvu kosu je već video. Ne samo istu boju, već baš tu kosu. Valas je bio isuviše precizan da bi napravio neku grešku. Ne osvrćući se više, Bret se zagledao u svoju porciju salate i aktivirao svoj mozak.

Lin Mekdonald – setio se devojičinog imena. Da, to je bila lepa devojka kojoj je pripadala ta divna crvena kosa. Bret je se nije baš najbolje sećao, ali, sećao se osećanja koje je prema njoj gajio. Bilo je to čudno osećanje, neka mešavina topline i zadovoljstva i bola i osećanja krvice. Znao je i zašto se tako brzo setio tog osećanja. Ona je bila prva žena s kojom je bio posle svoje prve akcije pošto je postao ninda i poslednja žena koju je video pre odlaska na ponovnu obuku u Japan. Pružila mu je ljubav i zadovoljstvo, ali je osećao i bol i krivicu pošto je tek trebalo da iz svog srca i glave izbaci užasnu smrt svoje porodice i stiša žestinu svoje osvete.

Njegovi učitelji veštine ninda su uspeali da ga liše njegovih destruktivnih osećaja, pa je tako i njegov odnos sa Lin Mekdonald postao žrtva te promene. Prošle su godine od kada ju je poslednji put video, a sada ih je slučaj ponovo spojio. Nije mu trebalo mnogo vremena da se seti i njenog lika.

Setio se njene guste, talasaste kose koja se u slapovima spuštala niz njena ramena boje slonovače. A tek njenog tela: nežnog i glatkog, pa ipak mišićavog u dovoljnoj meri da zadrži njene ženske obline u idealnim grani-

cama. Setio se njenih okruglih, čvrstih grudi, njenih dugih, izvanredno izvajanih nogu, malih, lepo oblikovanih stopala, divnih tamnosmeđih očiju i punih, rumenih usana.

Za trenutak je opet osetio neodlučnost, zbunjenost i slabost koje je osećao pre ponovne obuke. Ali, odmah je shvatio da je to bilo samo sećanje na ta osećanja. Mogućnost da ponovo oseti ta osećanja bila je isto tako mala kao i mogućnost da zaboravi da diše. Nije strahovao od novog susreta sa njom niti je sumnjao da će se to nekad desiti. Jedno vreme je mislio da bi bilo bolje da za nju postane potpuno nevidljiv, ali kasnije je shvatio da nema za čim da žali ni potrebe da je izbegava.

– Izvinite – začu iza sebe prijatan, melodičan glas.

Odmah ga je poznao. Polako se okrenuo i našao licem u lice sa Lin Meksdonald.

– Ipak si to ti – izustila je, s prizvukom čuđenja u glasu. – Brete.

– Lin – odvratio joj je Bret, puštajući da mu glas izrazi samo prijatno iznenađenje. Pošto je onako naglo nestao iz njenog života, nije želeo da devojka oseti i nešto drugo osim zadovoljstva što se ponovo vide. – Samo što sam se vratio kući – rekao je pre nego što se ona i setila da upita zašto se nije javljao niti pisao. – Sedi, molim te. Moram mnogo toga da ti objasnim.

Njegovo ponašanje i glas su delovali tako otvoreno i iskreno, da mlada žena nije osetila ništa drugo osim olakšanja što je još uvek živ. Uosta-

lom, sebe je smatrala »modernom devojkom«, tako da ni njegov nestanak nije mogla da prihvati kao bekstvo.

– Šta ti se desilo? – upita Lin zabrinuto. – Jednog dana smo, kao i obično, večerali u fancuskom restoranu, a već sledećeg dana kao da si u zemlju propao.

– Nestao sam iz porodičnog razloga – iskreno reče Bret. – Sve je to bilo vrlo mučno.

Izraz Lininog lica mu je govorio da se mlada žena sećala kako joj je pričao da mu je žena tragično nastradala. Bret nije video ništa loše u tome da svakoj ženi sa kojom je imao vezu ispriča o smrti svoje žene. To je bar objašnjavalo zašto nijednoj drugoj nije nudio brak.

– Zvala sam tvoju kuću više puta, ali niko mi nije odgovarao. Kada sam se odvezla tamo, saznala sam da je kuća prodana. Iako sam se trudila da te nađem nije mi polazilo za rukom.

– Stvarno mi je žao – odgovori Bret. – Ali, ja tu ništa nisam mogao. Nisam smogao snage da ti se javim. Nisam želo da deliš moje probleme. Ne bi bilo fer da te i još time opterećujem.

Ovo je bilo baš lukavo, pomisli Bret u sebi. Nekoliko reči i ozbiljan izraz lica bili su dovoljni da od bitange koja ju je napustila postane osećajan i pažljiv čovek koji je želeo da je poštedi patnje. Štaviše, u Lun su se u tom trenutku razbuktala majčinska osećanja prema njemu.

– Oh, Bret – sažaljivo je rekla. – Zaista mi je žao.

– Sada je to gotovo – reče joj Bret,

unoseći dozu olakšanja u svoj glas. – Kako si? – upita je, menjajući temu. – Izvanredno izgledaš.

Da je to neko drugi rekao, zvučalo bi kao fraza. Međutim, na Bretovim usnama, te reči su imale značenje. Lin baci jedan pogled niz svoje telo i porcvene.

– Nedostajao si mi – tiho je rekla.

Na sebi je imala klasičan beli kostim i bluzu sa V-izrezom tamne boje. Na nogama je imala cipele sa visokom potpeticom i kaišićima oko zglavka u tonu sa bluzom. Izgledala je izvanredno. Izgledala je spektakularno.

– I ti si meni nedostajala – odvratio je Bret iskreno.

Iako su njihove reči zvučale isto, nosile su različita značenja. Ona je iz dna duše želela da joj se vrati. On se rado sećao vremena kada su bili zajedno, ali je znao da se istorija u njegovom slučaju ne može ponoviti. Ona će mu uvek nedostajati, ali on joj ne sme dozvoliti da se ponovo ozbiljno veže za njega.

Lin kao da je samo čekala da čuje to od njega.

– Slušaj – rekla mu je. – Ne želim da te izložim gljaviži kao što je »večera sa prijateljicama«, a ako im se vratim, cele večeri će večeri hteti da pričaju o tebi. Ne bih htela ni da te prekidam u jelu...

– Ma ne... – reče Bret, nastojeći da pokaže kako mu do salate nije ni malo stalo.

I zato, zašto ne bi zapakovao svoju salatu u vrećicu i pridružio mi se na

nekom drugom, intimnijem mestu, gde bismo lepo na miru večerali? – završila je svoj poziv uz osmeh koji bi oborio svakog muškarca s nogu.

Njen osmeh nije bio osmeh filmske dive koji zaslepljuje, već osmeh prelepe devojke koji pleni i uvlači se pod kožu. Mada je nameravao da je odbije. Bret nije mogao da odoli njenom pozivu.

– Važi – rekao je pobeđen.

Srećna zbog njegovog pristanka. Lin se odmače od njega jedan korak i ozareno ga pogleda. Kada je otišao do separea da se oprosti od svojih prijateljica, Bret odluči da zaboravi sve svoje brige. Lin je bila tako puna života i unosila je ono neophodno osveženje za kojim je Bret žudeo posle onoga što je video u kući Hansenovih. Možda će je kasnije uspeti da je ubedi kako se njihova veza ne može nastaviti. Ali, prvo će da uživa u dobroj večeri i društvu žene koja je zaslužila svu njegovu pažnju.

Okrenuo se šanku da bi ispio ostatak soka od pomorandže. Kada je podigao glavu, u ogledalu iza gondole sa slatkišima video je nečiji obraz. Kada je malo bolje pogledao, video je da se radi o grupi od pet muškaraca, pristojno i ležerno odevenih. Ono što mu je privuklo pažnju bila su ispupčenja u njihovim džepovima. Za Breta je to bio dovoljan znak da je grupa naoružana.

Ali, nisu samo revolveri brinuli Breta. Način na koji su ušli i izrazi njihovih lica govorili su Bretu da je nevolja na pomolu. Lica su im izgledala odlučno

I bila su crvena od adrenalina. Ušli su u restoran kao prva navalna linija i razvila se u strelce čim su kročili unutra. Ruke su im gotovo istovremeno posegle za oružjem.

Valas se ukočio u mestu. Odjednom je shvatio da je u zamci. Instinktivno je znao da petorica koji su tog časa ušli nisu došli da opljačkaju restoran. Na licu im se čitala jedna reč: ubiti. U svakoj drugoj prilici Bret bi ih napao ne čekajući da oni načine prvi potez, pobio ih i nestao u noći. Ali, ovoga puta je među svedocima bio neko ko je mogao da ga opiše policiji. A policija bi joj poverovala, pogotovu kada bi čula da mu je ta devojka nekada bila ljubavnica.

Kada bi do toga došlo, u šta Bret nije mnogo verovao, oštroumniji detektivi bi povezali njegov opis sa šturim opisima čoveka koji je onemogućio bandu rasturača droge u Los Angelesu, uništio jednu neonacističku laboratoriju na jugu zemlje, zbrisao sa lica zemlje trgovinu belim robljem u Meksiku i pobio gotovo sve pripadnike Mafije u Atlantik Sitiju. Pa čak i ako ne bi povezali sve to, policajci će ga svakako tražiti i dalji ostanak u gradu bi mu bio onemogućen.

Bret opsova u sebi. Nije mogao da napadne ovu petorku onako kako bi želeo, na način koji je njemu postao normalan i prirodan. Morao je da ih zaustavi onako kako bi to učinio normalan čovek. Nije smeo da dozvoli da bilo ko pomisli da je on nešto drugo osim dobrog borca.

Prvi čovek koji je ušao odmah je iz-

vukao policijski magnum iz unutrašnjeg džepa jakne. Stajao je licem okrenut Bretu, dok je sjajna cev bila upearena u najupadljiviju metu – Lin Mekdonald. Pre nego što su sva petorica zauzela svoja mesta, Bret spusti čašu na šank i dohvati tešku porcelansku činiju sa salatom, ne prekidajući prvobitni pokret. Ne menjajući položaj, on bacičinju kao »frizbi« u lice napadača sa magnumom. Samo su njegova snaga i brzina uspeli da od obične činije naprave topovsko đule.

Salata je letela na sve strane, ali je činija nepogrešivo našla svoju metu. Ivica nije bila dovoljno oštra da mu raseče kožu lica, pre nego što se raspala u nekoliko desetina komadića ali je uspela da mu polomi nosnu kost. Zabacivši, glavu unazad čovek se zateaturao, ali, Bret nije bio dovoljno brz. Dok se premišljao šta da uradi, ovaj je nanišanio, tako da je, u trenutku kada ga je pogodila činija, već pritisnuo okidač. Bret je uspeo da ga ometa, ali ne i da ga spreči da puca.

Kada je magnum zagrmio, Lin je vrisnula i trгла se. Metak je prošišao pored nje i zario se u grudi devojke koja je sedela do nje. Devojčina košulja bež boje odjednom pocrvenela na desnoj strani, a devojka se trže i razrogači oči. Onda je zabacila glavu, udarila potiljkom o drveni naslon klupе i izdahнула. S rukom preko usta, šokirana. Lin se odmače.

Bret je već bio na nogama. Zvuk razbijene činije i pucanj za trenutak su zaustavili ostale napadače. Dvojica koji su sledeći ušli, razdvojili su se, i

jedan od njih, takođe sa policijskim revolverom, pođe u zadnji deo restorana, ili da spreči goste da se maknu, ili da ih pobije. Drugi, sa vojnim revolverom, kalibra 45, uđe u kuhinju da se pobrine za posluhu.

Čim je ustao, Bret je desnom rukom zgrabio stolicu za sedište. Koraknuo je napred i podigao stolicu iznad glave, kao da se sprema da baci koplje. Niko u restoranu nije ni slutio da su njegova snaga i kontrola bili bolji i od nekog vrhunskog sportiste. Samo su svi videli kako je stolica proletela kroz vazduh i napadača sa policijskim revolverom kalibra 38 tresnula posred lica. Ali, ovoga puta Bretov projektil je naneo mnogo više štete. Stolica se nije, kao činija, razbila u paramparčad, već je napadaču sabila nos u lobanju i zgnječila mu usta. Onda je izgubio ravnotežu i pao na leđa, udarivši pri tom glavom u zid.

Buka je ubicu sa revolverom kalibra 45 dovela iz kuhinje u roku od nekoliko sekundi. Bret nije čekao da ga ovaj napadne, već je skočio na njega, gurnuo ga snažno, tako da je ovaj udario glavom u aparat za kafu. Zauzvrat, napadač podiže svoj revolver, ali ga Bret slobodnom rukom zgrabi za zglobove i počne da mu gura ruku pod slavinu aparata za kafu. Onda je nogom udario aparat, tako da je vrela kafa potekla niz slavinu pravo na napadačevu ruku.

Čovek vrisnu od bola dok su mu se prsti pušili. Otvorio je šaku i revolver pade na pod. Bret baci pogled preko ramena i vide kako preostala dvojica

napadača ulaze u restoran. Jedan od njih je imao automatski pištolj kalibra 45, a drugi magnum kalibra 357 sa dugom cevi.

Još uvek držeći ošurenog napadača za vrat i ruku, Bret se skloni iza njega, tako da mu je sada napadačevo telo služilo kao zaklon. Ali, psihopata to nije ništa značilo. Napali su istovremeno, otvorivši vatru na svog druga.

Bret nije čekao da ga metak stigne. Izvio se u stranu i pogledao svoju žrtvu baš u trenutku kada je metak izlazio kroz njegova leđa. Bret ga nije pustio da padne na pod već ga je jednim iznenadnim pokretom gurnuo na peostalu dvojicu. Bili su iznenađeni kada je čovek koga su upravo izrešetalili skočio na njih. Onaj sa magnumom je uspeo da se trgne i baci u stranu, tako da je pao pod šank s Bretove leve strane. Međutim, drugi napadač nije imao vremena da se skloni. Pao je na pod zajedno sa lešom.

Bret priskoči onom sa magnumom, u prolazu zgrabi sokovnik i tresnu psihopatu po glavi. Gotovo u istom trenutku mu je izvukao revolver iz šake i bacio ga što dalje od poprišta. Nije smeo da rizikuje da ubije bilo koga od napadača. Onda bi ga policija ispitivala. Zatim otvorenom šakom udari ošamućenog čoveka pod bradu, baš u trenutku kada se napadač sa automatskim pištoljem izvukao ispod leša svog druga i ustao. Onaj sa magnumom se zateturio od siline Bretovog udarca kojim mu je saterao vilicu ka lobanji i tako mu prekinuo dovod krvi

za nekoliko trenutaka. Onda pade na svog druga koji je tek ustao.

U padu se onesvestio. Onaj sa automatskim pištoljem ga pridrža, ali se Bret nije zaustavio na tome. Preskočio je šank i obema nogama udario onesvešćenog čoveka u grudi, tako da se ovaj prevrnuo preko pogrbljene prilike svog druga, i tresnuo u kasu.

Bret se dočeka na noge ispred zbuljenog čoveka sa automatskim pištoljem. Ninda ga kratko pogleda, zatim se okrete, podiže nogu unazad i udari napadača posred lica perfektnim karate šutom. Psihopata se zavrte u mestu, tako da mu je Bret sada gledao leđa. Ponovo je podigao nogu i udario ga, ovoga puta u leđa, te ovaj od siline udarca prolete kroz stakleni izlog restorana.

Bret se zaustavi licem okrenut ka Lin i njenim drugaricama. Video je svoju nekadašnju ljubav kako maramicom pokušava da zaustavi krvarenje iz grudi svoje prijateljice i neprekidno plače. Sažaljenje koje je u tom trenutku osetio usporilo mu je refleks tek toliko da je onaj napadač kome je Bret razbio lice činijom mogao da ga napadne s leđa.

Napadač mu se baci na leđa, tako da je Bret poleteo napred. Bret je mogao da vidi kako mu se njegovo uništeno lice kezi preko ramena. Ninda se okrete kako bi zbacio ludaka sa svojih leđa, ali je odmah shvatio da je ovaj od samog početka to i želeo. Prošao je pored Breta i nesigurnim korakom krenuo ka Lin.

Bret je bio potpuno koncentrisan za

borbu. Povratio se baš u trenutku kada je napadač koga je onesvestio stolicom počeo da mu se približava s leđa. Naglim pokretom ruke, ne okrećući se, Bret udari svog napadača posred njegovog izranavljene lica, osetivši istovremeno i bes i iznenađenje. Kada bi nekoga udario stolicom ili činijom, Bret je očekivao da taj bude onesvešćen duže od petnaest sekundi. Napadač se od jačine udarca prevrte unazad i ostade da leži na podu.

Bret je svu svoju pažnju sada usredsredio na čoveka koji se uputio ka Lin. Pošao je ka njemu baš kada je ovaj sa obližnjeg stola zgrabio nož i podigao ga visoko iznad svoje glave, tako da su se Lin i njene prijateljice u nastojanju da izbegnu udarac povukle u sam kraj separea. Ali, kao da je sva njegova energija bila koncentrisana samo na Lin.

Bret mu neopaženo priđe s leđa, zgrabi za ruku koja je držala nož i elegantno ga prebaci preko svojih leđa. Bio je to potez kakav se uči u svakoj policijskoj školi, karate klubu ili džou, samo što je Bretova verzija bila mnogo jača. Čovek prelete preko nindine glave, okrete se u vazduhu, prolete glavom kroz stakleni poklopac gondole sa slatkišima i licem zaroni u sutlijaš.

Nekoliko sekundi u restoranu je vladao potpuni tajac. Nije se više čula pucnjava, uzvici iznenađenja i zbunjenosti. Čim se Bret rešio i poslednjeg napadača, gosti u restoranu su začu-tali u nemom divljenju.

I sam Bret je bio zadovoljan. Uspeo

je da zaustavi napadače, a da pri tom ne otkrije svoje istinske sposobnosti. Lin Mekdonald je bila bezbedna. Bilo mu je žao što je jedna od devojaka stradala, ali mu je bilo drago da niko drugi, osim jednog napadača, nije nastradao od metka. Ninda je stajao između separea u kojem je bila Lin i šanka, leđima okrenut glavnom delu restorana.

U tišini koja je zavlдалa, Bret začu nešto i gotovo ne poverova da je tako nešto moguće. Trojica od napadača su polako počela da dolaze sebi. Potom je začuo uzvike iznenađenja. Gosti su ugledali ono što je on već čuo kako dopire sa ulice. Bret skrete pogled u tom pravcu upravo u trenutku kada je čovek koga je on izbacio kroz izlog izvadio pušku sa zadnjeg sedišta katlas sjuprima. Bret zgrabi Lin za ruku i povuče je nadole, primoravši je da legne na pod. U tom trenutku staklo koje još nije bilo razbijeno, eksplodiralo je od metka. Komadi stakla su leteli na sve strane: neki su pali i Bretu na leđa, pošto je svojim telom zaštitio Lin. Čim je najgore prošlo, Bret je već bio na nogama, spreman da još jednom dočeka tako žilave protivnike. Samo, oni više nisu imali želju da ga napadnu. Iskoristivši gužvu koja je nastala posle nove pucnjave, pridigli su se i, kao potučena vojska, klevavim nogama krenuli ka izlazu.

Bret nije čekao da poslednji od njih izađe, već je skočio kroz razbijeni izlog i našao se na haubi automobila, nešto dalje od kola napadača. Pošto su bili prebijeni u restoranu, morali su

da tamo ostave i svoje oružje, a njihov drug je ispunio sve metke na izlog. Nenaoružani, a suočeni sa opasnim oružjem u ljudskom obliku, napadači uđoše u automobil koji ih je čekao upaljenog motora. Bret se upravo spremao da skoči na njihova kola kada je začuo zvuk policijske sirene iza ugla. I ubice su čule sirenu, pa su požurile da nestanu odatle. U žurbi su zakačili automobil koji je bio parkiran uz njihov i razbili mu sva svetla na jednoj strani. Najzad, u saobraćaju, ubice uputiše svoj auto u pravcu suprotnom od onog odakle se čula sirena.

Bret je brzo sagledao situaciju na ulici. Restoran je bio na južnoj strani puta koji se pružao na istok i zapad nekoliko stotina metara. Između automobila napadača i policijskog automobila nije bilo ni pedeset metara razmaka. Dok je Bret to računao, iz automobila napadača zagrme pucnjava. Ipak su imali još oružja, zaključili Bret. Međutim, policijska kola se nisu zaustavljala, a policajci su uzvraćali vatru.

Bret pomisli da je najbolje da sada sve prepusti policiji. Bilo šta da učini kompromitovaće se. Ali, dok je mislio o tome, ruka mu je instinktivno posegnula za pređicom na kaišu. Video je pred sobom Lininu mrtvu prijateljicu i ostale devojke unakažene posekotinama od razbijenog stakla. Nije smeo da dozvoli da ubice pobegnu, pa čak i po cenu da otkrije svoj polutajni identitet.

Pređica kaiša je bila od drveta, pravgonaog oblika. Ali, sa druge strane se nalazio sićušan metalni držač iz

koje je Bret izvadio neki predmet koji je izgledao kao vrh koplja sa četiri špica. Dva špica su bila kraća, a dva duža. Bret čučnu kako bi ga parkirana kola zaklonila od očiju policajaca, a onda hitnu čudni predmet ka kolima u bekstvo.

Imao je sreće. Trenutak pre nego što su se sečiva, oštija i tanja od bilo kog žileta, zarila u gumu na točku, iz policijskog automobila osuše paljbu. Meci su leteli na sve strane i zarivali se u karoseriju katlasa, ali je Bretova četvorokraka čelična zvezda jedina našla put do gume. Guma je eksplodirala istog trenutka, tako da je vozač, iznenađen, izgubio kontrolu nad vozilom koje se kretalo velikom brzinom.

Kola se se zanela ulevo, a policijska kola počеше da koče kako se ne bi sudarila sa katlasom koji se u međuvremenu, okrenuo i preprečio put. Težina kola i brzina kojom su se kretali bili su isuviše veliki za preostala tri točka, tako da prednja desna guma nije izdržala pritisak i ubrzo je pukla. Kola su sada bila potpuno van kontrole. Nekoliko puta su se prevrnula i najzad se zaustvila okrenuta na krov.

Pešaci koji su se zatekli na ulici kada je otpočela pucnjava, već su se razbežali na sve strane, a oni koji nisu uspeli da nađu sigurniji zaklon, polegaše na trotoare iza parkiranih automobila.

Bret je bio zadovoljan. Zaustavio je ubice tako da će sada policija moći da ih pokupi. Upravo se spremao da ponovo uđe u restoran kada je katlas sjuprim eksplodirao.

Detonacija i vazdušni talas ga nisu toliko potresli kao činjenica da čak ni sa punim rezervoarom automobil ne može tako lako da eksplodira, mada u detektivskim filmovima pokušavaju da to opovrgnu. Ovaj automobil zaista nije imao razloga da eksplodira. Bret je još uvek bio priljubljen uz automobil na koji se naslonio dok ne prođe vazdušni talas. Kada je mogao jasno da vidi olupinu, primetio je da je plamen najjači na šasiji automobila koja je sada bila okrenuta ka noćnom nebu.

Policijska kola se uz škripu kočnica zaustaviše negde na polovini ulice, a dvojica policajaca su bili isuviše zauzeti dozivanjem pojačanja da bi bilo šta drugo uradili u tom trenutku. Bret je pretpostavio da čak i kada napuste automobil, neće odmah da se posvete nastradalim napadačima, već će pre svega da se pobrinu za bezbednost nedužnih prolaznika.

Bret potrča niz ulicu ka automobilu u plamenu. Vatra se polako stišavala, tako da je Bret mogao da priđe dovoljno blizu da vidi unutrašnjost automobila. Kroz vrelinu i razbijeno staklo prozora mogao je da nazre neko kretanje. Prišao je što je bliže mogao i video kako jedan od napadača puzi preko nepomičnih tela trojice ubica. Video je kako izgrebani i okrvavljeni čovek pokušava nešto da dohvati. Dok ga je Bret gledao, ubica je uspeo da se dočepa druge puške. Tada se njihovi pogledi sretoše.

Bret se zapanji kad vide da se ubica smeši. Onda počе da klima glavom,

kao da se bezglasno smeje. Već sledećeg trenutka prislonio je cev puške uz svoju slepoočnicu i povukao okidač.

Glava treća

Slika lica koje se smeje bez glasa dok povlači okidač puške uperene u slepoočnicu bila je Bretu pred očima i kada je stigao u bolnicu. U trenucima kada je uspevao da je se otrese, mislio je na trojicu koji su ustali sa poda u restoranu iako je trebalo da ostanu nepomični još dugo vremena. Povremeno mu je Iskrsavala i slika Lin Mekdonald i tužan pogled koji mu je uputila kada se vratio u restoran.

Njen beli komplet je bio poprskan krvlju njenih ranjenih drugarica. Kada je Bret ušao kroz razbijena vrata pokušavala je da ih smiri i olakša im muke. Za trenutak ga je pogledala pravo u oči. Ni licu joj se čitao užas pomešan sa osećanjem krivice, bol i optužbe. Osećala je krivicu misleći da je njena želja da ih napusti izazvala napad. Isto, tako, podsvesno optuživala je Breta zato što je zbog njega pozelela da ih ostavi i što je spasao nju, a ne njih.

Lin nije bila ni ogrebana, ali je jedna od njenih prijateljica bila mrtva, dok su ostale bile ozbiljno ranjene. Bret nije osećao krivicu, samo se osećao frustriranim i bio je zbunjen. Napad je bio neočekivan i uopšte nije imao smisla. Iz nekog neshvatljivog razloga, napadači kao da su se bili okomili na Lin Mekdonald. Prvi napadač je

prvo pucao u nju, a zatim je napao i nožem, a onaj sa ulice je hicem razbio staklo izloga kraj kojeg je sedela. Bret nije mogao da shvati zašto bi neko hteo da je ubije.

– Gospodine . . . – začu se jedan muški glas sa Bretove desne strane. – Gospodine Valas?

Bret podiže glavu i vide jednog punijeg, onižeg i proćelavog čoveka u odelu iz tri dela kako stoji pred njim.

– Da? – reče Bret.

– Ja sam poručnik Entoni iz Odeljenja za ubistva, iz Sausalita – predstavi se čovek i pruži Bretu ruku.

Bret prihvati ponuđenu ruku. Entonijev stisak je bio snažan.

– Hvala što ste sačekali – rekao je Bretu i udubio se u podatke u svojoj beležnici.

Pošto je pročitao podatke koje su mu dali Bret i Lin dok su se vozili kolima hitne pomoći u bolnicu. Entoni trepnu i pogleda Breta.

– Cela stvar je potpuno jasna – rekao je uz usiljen osmeh. – Imajući sve okolnosti u vudi, vi ste postupili i izuzetno hrabro i glupo. Sva je sreća da nije bilo još gore nego što se desilo.

– Ona petorica su hteli da pobiju sve prisutne – tiho mu reče Bret. – Ubili su onu devojkicu iz čistog mira. Morao sam da učinim nešto, inače bih i sam bio ubijen.

Entoni ga za trenutak pogleda i napući usne. Onda sede na klupu kraj Breta i spusti beležnicu između njih, pa se ponovo usiljeno nasmeši.

– Sudeći prema izjavama očevidaca, vi ste odličan borac – reče poruč-

nik – A znate i malo kung fua?

– Redovno vežbam – odgovori Bret ljubazno. – Trenirao sam tea kvon do za vreme studija.

– Aha – kao za sebe reče policajac.

– Pa, kao što rekoh, stvar je čista. Očevici potvrđuju da je u pitanju bila samoodbrana, a jasno je da vi niste ubili jednog od napadača.

– Da li ste uspjeli da ga identifikujete? Entoni ga pogleda sumnjičavo. Čutao je nekoliko trenutaka, kao da premišlja da li da odgovori ili ne.

– Još uvek ne – progovorio je najzad. – Kola su bila ukradena, a u džepovima nisu imali ništa drugo osim oružja.

– Postoji li način da se utvrdi ko su?

– Šalite se? – prasnu Entoni. – Sa pištolja i pušaka su sastrugani fabrički brojevi. Čak i da nisu, siguran sam da je to oružje prošlo kroz više ruku nego španska kurva za vreme fieste.

Bret je znao zašto je policajac toliko druželjubiv. Radilo se o kombinaciji iscrpljenosti koju je izazvao ovaj težak slučaj i Bretov profesionalni stav. Na sebi je imao odelo detektiva u civilu i još uvek je emitovao »policijske vibracije«. Pošto je poručnik bio premoren, osećao se kao da sedi u društvu svojih kolega.

– Proverili smo u kartoteci i razaslali fotografije tipa koji je ubijen u restoranu. Ne verujem da će se iko javiti da ga zna. I oni koji ga znaju, sigurno će biti zadovoljni što je ubijen. Što se ostalih tiče, od njih nije mnogo ostalo da bi mogli da ih identifikujemo.

– Nije baš zgodno – složio se Bret.

– Ni najmanje – potvrdi Entoni i protrlja oči. – Dovoljno muka ima oko slučaja Hansen. Još mi je samo ovo falilo. Samo, odozgo je stigla direktiva da ovaj slučaj bude što pre okončana. U pitanju je grupa nasilnika koja je krenula da se malo zabavi na tuđ račun. Videli su zgodnu devojkicu, dopala im se, pa su je ubili kako bi dokazali svoju mušku superiornost. Baš je lep ovaj svet, a?

– I vi pristajete na to?

– Izgleda mi da nemam drugog izbora – požali se Entoni. – Time je predmet okončan i niko ne gubi vreme u uzaludnom traganju za identitetom napadača. Ubili su jednu ženu, nastradali prilikom bekstva i pravda je zadovoljena. Oko za oko.

– Aha. Baš je lep ovaj svet, slažem se – reče Bret, ali nije hteo da se zaustavi na tome. – Ima li nekih novih momenata u slučaju Hansen?

– Do đavola! – s gađanjem uzviknu poručnik. – Manje nego ništa. Čovek bi pomislio da bi neko ko je napravio takav haos ostavio bar neki trag, zar ne? Imamo obilje krvavih otisaka stopa, ali nijedan otisak prstiju. Svo oružje su odneli sa sobom. Biće potrebna čitava nedelja da se čovek probije kroz onoliku krv.

U tom momentu Entoni učuta i razrogači oči. Tek sada je shvatio da govori o stvarima koje samo njegove kolege smeju da čuju. Običaj je u policiji da se javnosti iznese što manje informacija o nekom slučaju. Ali, jedan pogled na Breta ga je smirio. Bretovo lice mu je govorilo da može da

ima u njega neograničeno poverenje. Štaviše, izraz Bretovog lica ga je uveravao da Bret razume sve o čemu on, Antoni, govori. Sve u vezi sa Bretom navodilo je policajca da veruje da je Bret »njihov«.

– Pa, neka vam je sa srećom – reče Bret. – Slučaj mi deluje vrlo zamršeno.

– Zar nije svaki slučaj pomalo zamršen? – odvrati Antoni i ustade.

Uzeo je svoju beležnicu, koraknuo napred, a onda stao i pogledao Breta još jednom, kao da o nečemu razmišlja. Potom je slegnuo ramenima i jedva приметно se nasmešio.

– Vi ste čovek na svom mestu, Valase – rekao je. – Samo vodite računa da opet ne upadnete u neku gužvu. A ako to ne možete da izbegnete, onda se sami pobrinite za sve.

Poručnik se na taj način oprostio od Breta i pođe ka odeljenju za intenzivnu negu.

– Čekajte malo – pozva ga Bret. – Šta je sa devojkom? Lin Mekdonald?

– Šta s njom?

– Mogu li da je vidim?

Antoni pogleda u svoju beležnicu.

– Njene prijateljice su previjene i puštene kući. Ona je otišla s njima pre desetak minuta.

Istog časa Bret ustade sa klupe. Stišao je iznenadni bes shvativši da Antoniju ne bi ni moglo da padne na pamet da obavesti Breta o Lininom odlasku, s obzirom da ne zna da su oni prijatelji. Poručnik je morao da misli o mnogo važnijim stvarima.

Kada je Bret zaštitnički skočio po-

licajac se podrugljivo nasmeši.

– Ne brinite za nju, Valase – posavetovao ga je, a osmeh mu je postao topliji. – Ona ume da se brine o sebi. Uostalom, večeras joj je bilo dosta akcije. Pustite je da to svari pre nego što se ponovo vidite. I bez brige. Grom ne udara dva puta na isto mesto.

Trojica ubica zaustaviše automobil nekoliko ulica dalje od kuće u koju su išli. Jedan od njih otvori prtljažnik i tamo nađe sve neophodne rekvizite: tri para crnih rukavica, tri crna telefonska kabla, tri istovetne plastične maske sa dečaćkim licem i tru duga, oštra kuhinjska noža.

Prvo uzeše maske. Dvojica su ih lako navukli, dok treći nije mogao pošto je imao isuviše veliku glavu. On sa gađenjem baci masku u prtljažnik i ode do prednjeg sedišta da uzme svoju kožnu masku.

Pošto su se opremili, pođoše brzim korakom ka beloj dvospratnoj kući koju je okruživao besprekorno negovan travnjak. Zahvaljujući sumraku, mogli su da vide unutra, dok ukućani nisu mogli da vide nikoga napolju. Jedan od dvojice pod plastičnim maskama obližnu usne.

A u kući, Dženi Kertis je imala pune ruke posla oko Bejmerovih blizanaca. Dvojica dečaka su pravila isuviše veliku galamu da bi ona i njene drugarice mogle da uče. Uostalom, trebalo je da mirno leže u svojim krevetima i gledaju televizijski program. Dženi nije imala srca da ih odbije pa im je dopustila da gledaju program u svojoj sobi.

Dženi ustade i pođe uza stepenice ka sobi blizanaca. Širom je otvorila vrata i zatekla ih kako jedan drugog udaraju jastucima.

– E, sad je dosta! – povikala je s vrata. – Čini mi se da ste obećali da ćete biti mirni kao bubice.

– Ih, Dženi, što si takva? – bunio se Džefri. – Ovde gore ništa ne valja. Zar ne možemo da siđemo dole i gledamo film u boji.

– Ne! – odlučno reče Dženi.

– Samo jedan deo? – moljakao je Danijel. – Samo nekoliko minuta?

– Ne! – strogo ponovi Dženi.

– Ali, film je zaista super – pravdao se Džefri. – Znaš, odjednom počinje da pada neka kiša da kiseline i svi ljudi kao da se tope od nje.

– Uh, mnogo je dobar – dodao je Danijel.

– Rekla sam ne i tačka. Budite srećni što vam ovog časa ne isključim televizor. Ako ne budete mirni, znate šta vas čeka.

– Ih, do đavola – reče Džefri, a brat ga šištanjem opomenu da je opsovao.

– Ako ne budete dobri, reći ću vašem ocu i za psovanje – pripretila je Dženi.

Džefri promrmlja nešto.

– Šta si rekao?

– Dobro – pomirljivo reče dečko. – Gledaćemo film u tišini.

– Tako je već bolje – reče Dženi i izađe iz sobe.

– Auu – reče Danijel, diveći se svom nekoliko minuta starijem bratu.

Džefri zavrte glavom i zavalj se u jastuke.

– Za tako zgodnu curu, Dženi može da bude baš gadna – izjavio je.

Dženi odskakuta niz stepenice i pridruži se Karin i Lindi.

– Mogle bismo već jednom da počnemo – oglasi sa Karin. – Ni polovinu još nismo prešle, a lekciju treba da spremimo za sutra.

Karin je nosila naočare, imala neurednu plavu kosu i pege po licu, dok joj je glas bio nešto između Mapeta i brodske sirene.

– Smiri se – umešala se Linda, zgodna smeđokosa devojkica u kostimu iz jednog dela i šortsu od farmerki. – Dižeš galamu kao da ćemo sutra da imamo test ili nešto slično.

– Nikada se ne zna – odvrati joj Karin i zadubi se u svoje knjige.

Dženi sede na fotelju preko puta kauča i uze svoju knjigu sa stočića. Svoju dugu, crnu kosu je zabacila unazad tako da joj ne smeta dok čita.

– Hoćemo li? – upitala je svoje drugarice. – Gde smo ono stale.

Ali, pre nego što je bilo koja od njih izustila i jednu reč, zaglušila ih je buka koja je dopirala sa sprata. Jačina tona na televizoru je bila puštena do maksimuma, tako da celu kuću ispuniše krici žrtava »Đavolje kiše«.

Linda uzdahnu i baci svoju knjigu na pod. Karin se, zbunjeno osvrte po sobi. Dženi zatvori svoju knjigu.

– E, ovoga puta su zaista prekardasilili. Skupo će platiti ovaj bezobrazluk.

– Nemoj da budeš nežna – dobaci joj Linda kada je ova pošla uza stepenice.

– Treba li ti pomoć? – povika Karin

za njom.

– Ne, hvala, moći ću i sama.

Dženi je rešila da kazni male nes-taške. Popela se na sprat i pošla ka sobi dečaka. Više neće moći da se iz-vuku. A posle će i da ih tuži ocu. Prišla je vratima i naglo ih otvorila, spremna da se kao oluja baci na njih. Ali, njihovi kreveti su bili prazni.

Soba je bila osvetljena odbleskom sa ekrana. U prvom trenutku Dženi je bila zbunjena, ali je onda shvatila da se male bitange poigravaju s njom. Namerno su pustili ton »do daske« kako bi je primorali da ponovo dođe gore.

– Sami ste to tražili, monistumi jed-ni – podviknu im Dženi, ali se niko nije odazvao.

Pritisnula je prekidač za svetlo, me-đutim, soba je ostala u mraku. Pa da, pometno su se dosetili da odvrnu si-jalicu. Teško njima kad ih dohvatim, mislila je. Buka je bila prejaka pa je pri-šla televizoru i gotovo potpuno utiša-la ton. I tada je primetila sićušnu pri-liku iznad vrata plakara. Trgnula se u šoku i pošla prema detetu. Prepozna-la je Danijelu Bejmara koji je, povijenih kolena i oborene glave stajao na zidu, na nekih dva metra od poda, kao neki minijaturni čovek-pauk.

Potpuno zbunjena, Dženi je prilazila malom Danijelu. Još uvek je očekivala da će se saplesti o neku dečiju zamku, ali, ništa slično se nije dogodilo. Samo što nije zaplakala od straha dok se približavala detetu. I onda je, konačno, videla da je Danijel Bejmer bio prikovan za zid ogromnim kuhinjskim

nožem koji mu je bio proboden kroz grudi.

Devojka je vrisnula, ciknula, a već sledećeg časa je čula kako se vrata u prizemlju otvaraju. A onda se njen vrisak pomeša sa kricima njenih druga-rica. Dženi najednom umuknu i pokri usne šakama. Izbezumljeno je pogledala po sobi ne bi li primetila Džefrija, ali od njega nije bilo ni traga ni glasa. Tada je začula Lindu kako doziva u pomoć, a odmah zatim smeh, pa neki čudan zvuk, kao da nekoga dave.

Panika je naterala Dženi da istrči iz dečje sobe i pojuri u sobu njihovih roditelja. Bacila se na krevet i posegnula za telefonom na noćnom stočiću. Podigla je slušalicu i prinela uhu, ali, nije bilo nikakvog zvuka.

Ugušila je u sebi još jedan vrisak i okrenula se ka vratima. Tamo su stajala tri čoveka koji su držali njene dve drugarice. Prvi čovek je držao Karin obešenu o telefonski gajtan koji joj je bio obmotan oko vrata. Devojčine oči su bile sklopljene i samo je isplaženi jezik govorio da joj se nešto desilo. Gotovo beživotno je visila. Linda je pokušavala da se otme iz ruku drugog čoveka. Na sebi više nije imala šorts. Ruke su joj bile sputane iza leđa, a ubica joj je stavio svoju šaku preko usta.

Ovog puta Dženi je pokušala da vrisne, ali nije mogla da pusti ni glas. Ispustila je slušalicu kada su ubice pošle prema njoj. Prvi čovek baci Karin na krevet. Dženi se izmače. Tako se našla kraj najkrupnijeg od trojice, ubice koji je umesto plastične nosio kožnu masku preko lica. Videvši ga,

Dženi odjednom dobi neku snagu i potrča pored njega. Međutim, ubici je bilo dovoljno da samo ispruži svoju ogromnu ruku i zaustavi je. Zgrabio ju je oko struka i povukao ka sebi. Dženi je najzad uspjela da vrisne, ali je odmah bila učutkana jednom gužvom materijala koju joj je ubica gurnuo u usta.

Dženi je morala da uloži svu svoju energiju da se ne uguši.

Ali, dok je uspjela da izgura krpu iz grla, napadač joj je već bio vezao drugu krpu oko glave. Dvojica koji su držali Dženi i Lindu mirno su stajali i posmatrali kako treći uzima veliki kuhinjski nož i prilazi krevetu na kome je ležala Karin. Prineo je nož njenom grlu, a onda zastao. Okrenuo se ka vratima i pogledao svoje drugove. Oni mu lako klimnuše glavom. Ubica tada preseče devojci grkljan.

U Dženiinoj glavi je sve bučalo. Sirene su pištale, zaglušivale je i zaslepljivale. Učini joj se da čuje kako Linda jeca, ali je i taj zvuk brzo nestao. Kada je ponovo jasno videla, na vratima spavaće sobe više nije bilo nikoga.

Na žalost, krevet nije bio prazan. Na njemu je još uvek ležala Karin iz čijeg grla je tekla krv. Prekrivač je bio natopljen njenom krvlju, a noćni stočić sav isprskan. Tada je Dženi poslednji put videla svoju drugaricu. Najkrupniji od napadača ju je zgrabio, izvukao iz sobe i odneo u sobu blizanaća. A tomo ju je čekao još veći užas.

Linda je ležala na krevetu jednog od dečaka, vezanih ruku i razmaknutih

nogu. Na sebi je još uvek imala kupaći kostim, ali on je sada bio rasečen na prednjem delu. Jedan od maskiranih ubica je legao preko nje . . . Dženi zažmuri.

Ubica koji je držao Dženi pravio se kao da ga se to ništa ne tiče. Povukao je užasnutu devojku ka plakaru iznad koga je visilo Danijelovo telo. Otvorio je širom vrata.

Džefri Bejmer je visio preko prečage u plakaru. Na grudima mu je zjapila prava rupa. Dženi nije imala vremena ni da vrisne, a već se našla na podu plakara.

Skupila se i povukla u sam ugao plakara, prestravljena, zgađena. Sa kreveta su dopirali čudni zvuci, ali ona je pokušavala da ih ignoriše. U glavi joj se sve pomešalo. Odjednom, sobom se prolomio bolni krik njene drugarice. Dženi se trže i usudi da pogleda u tom pravcu. Linda je ležala na krevetu, a dugi kuhinjski nož joj je virio iz grudi. Zabezeknuto je zurila u grozni prizor pred sobom, a onda se trojica ubica iznenada stvoriše na vratima plakara. Sva trojica su u rukama držali krvave kuhinjske noževe.

– U filmu si uspjela da pobegneš – obrati se krupni ubica Dženi. – Ali, sada nema nikoga da te spase.

Dženi se seti maski i noževa pre nego što se baciše na nju. Ovo je bila »Noć veštica« u kojoj je ona igrala glavnu ulogu.

Gospodin i gospođa Bejmer nisu primetili ništa neobično kada su zaustavili automobil ispred kuće, pošto su

veće proveli sa svojim prijateljima igrajući bridž. Dok su koračali stazom koja je vodila ka ulaznim vratima, gospođa Bejmer primeti kako joj ona izgledaju nekako drugačije. Biće da su dečaci preterali sa treskanjem vrata, pomislila je i istog trenutka zaboravila na to. Prva je pošla uz kamene stepenice, žureći da se pozdravi sa devojkama i spremi im nešto za jelo.

Kada je otvorila vrata i ušla, jedan metak joj ulete u uho i zaustavi se negde u mozgu. Nije imala vremena ni da pomisli kako i zašto je umrla. Nije čak osetila ni da je svom težinom pala na pod.

Sve što je gospodin Bejmer čuo bilo je tiho iskašljavanje i tup udar.

– Jesi li dobro? – upitao je svoju već mrtvu ženu, pre nego što je video njeno telo na podu.

Već sledećeg trenutka, neko mu je istrgao kvaku iz ruku i, zgrabivši ga za kragnu košulje, bacio na pod. Prevrnuo se i uspeo da sedne. Podigao je glavu i ugledao mračne cevi tri pištolja koje su mu bile uperene u lice. Nešto ga je udarilo u glavu i više ništa nije video. Osećao se kao da lebdi. Negde iz daljine ponovo je čuo ono isto kašljanje, samo ovoga puta trostruko. Posle toga više nije ni čuo, ni video, ni osetio ništa.

Tri noža su poletela ka grudima Breta Valasa. Stajao je mirno, izlažući celo svoje telo tim smrtonosnim projektilima. Pomerio se tek kada je bilo očigledno da će mu se zariti u grudi. Munjevitom brzinom njegove ruke

poleteše gore, a telo dole. Nadlaničnom jedne ruke pljoštice udario je jedan od noževa. Drugom rukom je učinio isto sa drugim nožem. Treći nož nije naišao na prepreku, ali ni on nije pogodio svoju metu. Meta se pomerila tek toliko da se on zario u drvenu tablu iza Breta, između njegovog ramena i vrata. Druga dva noža se zariše u istu dasku sa leve i desne strane Bretove glave.

– Bravo! – uzviknu Džef Arčer iskreno se diveći svom učitelju.

Aplaudirao je nindži, koristeći se tim metodom da se oslobodi pritiska. Nikada mu pokušaj da ubije svog učitelja nije lak padao, mada je ovaj to od njega zahtevao. Iako je Bretu polazilo za rukom da skrene noževe, ipak je zavisilo i od toga da li će ih Arčer baciti kako valja. Džef se iz petnih žila trudio da ih baci što pravilnije. Bret jeste bio majstor nindža, ali, to nije značilo da je sve mogao da zna. Njegova veština se uvek bazirala na upornom vežbanju.

– Dobro – obrati se nindža svom učeniku koji je bio deset godina mlađi i takođe respolagao mnogobrojnim sposobnostima. – Sada probaj da ih zavrtiš.

– Da ih zavrtim? – s nevericom ponovi Arčer.

– Većina uličnih napadača ne bi mogla da baci nož pravo, pa čak i kada bi to želeli – objasni mu Bret. – Oni se obično služe »skakavcima« i lovačkim noževima, a ovi se obično vrte u vazduhu. Zato mi baci neki od takvih noževa.

Arčer ga upitno pogleda, ali videvši Bretov odlučan izraz lica, sleže ramenima i okrete se stolu na kome su bili poređani noževi raznih vrsta. Odbrao je dva lovačka noža i jedan »skakavac«. Na dlan jedne ruke postavio je lovački nož i »skakavac«, dok je drugom prihvatio drugi lovački nož. Bret je stajao na nekih petnaestak metara od njega, privedno nezainteresovan. Džef je nanišanio, zatim zamahnuo i hitnuo sva tri noža u isto vreme.

Na Džefovo iznenađenje, Bret koraknu napred, u susret noževima. Izveo je nešto slično kao malopre. Ni ovoga puta se njegovi pokreti nisu mogli uhvatiti golim okom. Odjednom noževa više nije bilo u vazduhu, ali se nisu zarili ni u drvenu ploču. U jednoj ruci, Valas je držao prvi lovački nož za dršku; drugom rukom je držao drugi nož za oštricu. Drška »skakavca« bila mu je između zuba.

Arčer zinu od iznenađenja i divljenja. I ovaj Bretov postupak bi mogao da se svrsta, prema poručniku Entoniju, u hrabre i glupe. Pogotovu što se Bret namrštio i bacio noževe na pod. Na dlanu je imao malu posekotinu od oštrice noža. Džef mu odmah pritrča.

– Do đavola – tiho opsova Bret, zureći u svoju povređenu šaku.

Arčer pogleda posekotinu.

– Nije mogao duboko – reče, a onda shvativši da je Bret isuviše dobar nindža da bi dozvolio da rana bude duboko, dodade: – Naravno. Ipak, trebalo bi da mnogo više krvari.

– Sve je to u glavi – objasni mu Bret

i namignu. – Usporio sam rad srca i puls. Rana neće početi ozbiljno da krvari sve dok je krvarenje pod mojom kontrolom. Ali, šta kažete na to da mi malo previjete ranu, mladiću?

Džef ga pogleda začuđeno. Bret Valas nije imao običaj da bude sarkastičan. Mladić iz tih stopa ode u kupatilo da donese kutiju prve pomoći ništa ne pitajući svog učitelja. Tek kada mu je previo ranu, on mu se obazrivo obrati.

– Nešto nije u redu?

– Mnogo toga nije u redu – odgovori mu Bret šaljivim tonom, a onda, rečima Lin Mekdonald, nastavi: – Zašto ti i ja ne bismo negde sami večerali i popričali o tome?

Dva dana je prošlo od masakra u kući Hansenovih. Roni i njena porodica i prijatelji izgubili su živote jedne noći. Narednog popodneva, Bret je video tu stravičnu scenu, ali je iste večeri bio pristutan još jednom masakru. Prošao je još jedan dan, ali se Bretovo raspoloženje nije promenilo. I dalje je pred očima imao lice Lin Mekdonald, zgrčeno od bola i tuge i lice jednog napadača kako se smeje pre nego što je sam sebi razneo glavu pušćanim metkom.

Ali, dok je Bret pokušavao da prihvati situaciju kakva jeste, svet je nastavio da se okreće, a stvari se nisu nimalo poboljšavale. Kada su Bret i Arčer stigli u restoran »Ria Don«, uverili su se da su još i gore.

Popeli su se do Bretovog stana iznad restorana gde su zatekli Riu i njenog kuvara Hamu, kako gledaju tele-

viziju. Vesti koje su upravo čuli u potpunosti su odudarale od onoga zbog čega su Bret i Džef došli.

Izgledalo je da je masaku u kući Hansenovih bio usamljen slučaj – govorila je novinarka crnkinja. – Međutim, došlo je i do drugog masovnog ubistva jedne cele porodice. Četiri člana porodice Bejmer je noćas brutalno ubijeno. Gospodin Vilijem Bejmer je pozvao Dženifer Kerfis, najbolju učenicu lokalne gimnazije, da pričuva njegova dva sina blizanca dok on i njegova žena Doroti budu na večeri kod prijatelja. Prema izjavama koje smo dobili, devojka je to prihvatila pod uslovom da sa njom budu i njene dve drugarice sa kojima je trebalo da uči. Međutim, ta odluka je koštala Dženifer i njene drugarice, Karin Palmer i Lindu Evanston, života.

Bret sede leđima okrenut televizoru i reče oštrim glasom:

– Neka neko ugasi to čudo.

Ria ustade i pogleda ga iznenađeno. Zatim pritisnu jedno drugme na daljinskom upravljaču i pođe da im pripremi piće. Odmah je primetila zavoj na Bretovoj ruci. Ali, nije uspela ništa da ga pita, pošto joj se ovaj obrati nešto blažim glasom:

– Šta se, zapravo, desilo?

Troje njegovih prijatelja se zgledaše. Bret je delovao umorno i nervozno. Oni ga nisu takvog poznavali. Ipak, toliko su imali poverenja u njega da nisu odmah počeli da ga bombarduju pitanjima.

– Sedmoro ljudi je ubijeno – odgovori mu Ria. Tri učenice gimnazije.

Dva mala dečaka. I roditelji dece. Ubijeni vatrenim oružjem. Izgleda da je bilo i silovanja.

– Postoji li, možda, neka veza između ovog i prethodnog masakra?

– Ništa se ne zna – odvrati Ria. – Veruje se, bar ako sudimo na osnovu onoga što kaže štampa, da ova dva događaja nisu u vezi, već da je ubistvo Bejmerovih bilo inspirisano masakrom u kući Hansenovih.

– Hoće li da odeš da pogledaš? – umeša se Džef.

Bret se zavalio u naslonjaču i zagleda se, preko Arčerove glave, kroz ogromne prozore napolje u noć.

– Ne – najzad reče. – Neću ići.

– Brete, šta je to sa tvojom rukom? – upita Ria odjednom, ne mogavši više da se uzdrži.

Bret pogleda svoj povređeni dlan i nasmeši se. Rešio je da svima odgovori u isto vreme.

– Mnogo razmišljam. Slabo sam koncentrisan – počeo je da objašnjava, a onda im ispričao sve šta mu se desilo tog popodneva i večeri. Naravno, nije propustio da pomene Lin Mekdonald.

– Čuo sam za taj napad – ogłosi se Hama prvi put otkako je razgovor počeo. – Na vestima su rekli da se radi o običnom pokušaju oružane pljačka i obračunu sa policijom. Tvoje ime nisu pominjali.

– Za to sam se lično pobrinuo – odvrati Bret.

– Da li postoji mogućnost da taj napad ima veze sa ubistvom Hansenovih? – upita Ria. – Možda te je neko vi-

deo u njihovoj kući i pomislio da možeš da budeš opasan?

– Ne verujem. Napadači se uopšte nisu zanimali za mene. Sva njihova pažnja je bila usredsređena na devojku.

– Ali, zašto bi onda njih petorica napali ceo restoran? – upita Arčer. – Ima mnogo jednostavnijih načina da se ubije jedna devojka od slanja čitave armije u restoran.

– Jedan od napadača je stao na sredini restorana i uperio pištolj u Lin, dok su ga ostala četvorica okružili – glasno je razmišljao Bret... Niko od njih nije ispalio nijedan metak dok je njihov vođa nišanio. Izgledalo je kao da ne mogu nikoga da ubiju dok glavni ne smakne metu.

– Da ne preteruješ mali, samo zbog te devojke? – upita Ria, ne mogavši da uguši ono malo ljubomore koju je osećala za sve Bretove devojke.

Valas joj se nasmeši sa razumevanjem.

– I sama znaš da nije tako – tiho joj reče. – Ali, nije smela da ode iz bolnice tako naglo. Ne liči mi na nju da ode i ne pozdravi se.

Sve troje njegovih prijatelja je već počelo da brine. Valas nije bio baš mnogo objektivan u celom ovom slučaju. Više nisu mogli da odrede da li je Bret zabrinut više zbog povređene sujete ili zbog toga što je zaista nešto nanjušio.

– Uplašila se – primeti Džef. – Na njenom mestu svako bi bio šokiran.

Bret se naglo okreće ka svom partneru.

– U redu, uplašila se. Ali, već je trebalo da je prođe strah od napada. Sva petorica koji su napali restoran su mrtvi. Zašto bi i dalje bežala?

– Nisu svi ninde – podseti ga Hama. – Ne može svako tako brzo da se oporavi.

Bret mu ništa ne odgovori. Ustade i, sa rukama na leđima, odšeta do svog računskog centra.

– Svi smo umorni – reče najzad Ria. – Ni sutra nam neće biti mnogo lakše. Biće bolje da se spremimo za sutrašnji dan.

Hama i Arčer shvatiše poruku. Užurbano se izvinjavajući, njih dvojica se pozdraviše sa domaćinima i odoše. Ria priđe Bretu i stavi mu ruke na ramena.

– Nekako je nezgrapno ovo ispalo – primeti Bret, misleći na užurbani odlazak svojih prijatelja.

– Nisu navikli da te vide takvog – iskoristi Ria priliku da mu kaže. – A, da budem iskrena, nisam ni ja.

– U pitanju su senke prošlosti – objasni joj Bret nešto ozbiljnijim tonom.

– Ali, prošlost ne možeš da zaboraviš tek tako – tešila ga je Ria. – Svi smo bili svesni da se ovako nešto može jednoga dana dogoditi.

– Kada sam se prvi put vratio iz Japana, isuviše sam se eksponirao – primeti Bret. – Ali, niko ne poznaje tu ženu kao što je ja znam. Ne bi ona tek tako napustila bolnicu pobegla ako za to nema dobar razlog.

Razgovor o Lin Mekdonald nije uznemiravao Riu. Njene ruke su i dalje bile na Valasovim ramenima.

– Dosta vremena je prošlo od kada si je poslednji put video – pokušala je da mu objasni. – Suprotno opštem mišljenju, ljudi mogu da se dosta promene za veoma kratko vreme. Ti si najbolji primer za to.

Bret zavrte glavom.

– Nešto tu nije u redu.

Ria se odmače od njega i priđe glavnoj konzoli računskog centra.

– Očigledno je da se nećeš smiriti dok ne raščistiš neke stvari. I dok to ne uradiš, nećeš moći da posvetiš punu pažnju problemima kao što su ova dva masakra.

– Pa?

– Predlažem ti da odeš da je vidiš – reče Ria. – Trebalo bi da to raščistiš sam sa sobom. Ili da obnoviš vezu sa njom ili da je zauvek prekineš. U svakom slučaju, nećeš više biti preokupiran time.

Bret je morao da prizna da je njen predlog logičan. Sećanje na Lin ga je neprestano grizlo. Morao je da se uveri da njegov nemir ne potiče samo od napada na restoran. Ta devojka ga je još uvek privlačila. Setio se da je dala adresu svoga stana policajcu s kojim su se vozili u kolima hitne pomoći. Znao je da se ponoć bliži, pa je proverio na satu. Bio je u pravu. Kasno je, ali ipak ne isuviše kasno.

– U redu – najzad je rekao. – To ti nije loša ideja.

Stan Lin Mekdonald se nalazio na drugom spratu jedne preuređene vile u gotskom stilu u San Francisku. U noći obasjanoj mesečinom vila je delovala sablasno. Bret ostavi svoj au-

tomobil nešto dalje od same kuće. Dok je koračao ulicom, primetio je kako je čitav kraj miran i naizgled napušten. Prisetio se vremena kada su ulice u večernjim časovima bile pune mladeži i zaljubljenih parova. Međutim, danas su se ljudi zaključavali u svoje dobro obezbeđenje kuće čim bi pao prvi mrak. Plašili su se svega i svakoga.

Ipak, bezumna i bezrazložna ubistva se nisu više dešavala samo na ulici.

Nekada bi ljudi pali u vatru, posvađali se, bacili poneki tanjir jedni na druge, a potom se izmirili i izljubili i sve bi opet bilo po starom. Međutim, u novije vreme, izgledalo je kao da u svakoj kući postoji bar jedan pištolj. I opet bi se ljudi posvađali, samo bi ovoga puta posegnuli za pištoljima umesto za tanjirima i međusobno se poubijali. Više od pedeset posto svih ubistava je poteklo iz rasprava. A ako do ubistva ne bi došlo u kući, onda su tu bile ulične bande koje su terorisale čitav kraj, ili pijani vozači koji bi skretali sa puta, ili psihopate koji su vrebalili žrtve iz prikrajka. Njima bi trebalo dodati i siledžije i profesionalne pljačkaše u pustim ulicama.

Tako razmišljajući, Bret stiže do zgrade u kojoj je stanovala Lin. Na drugom spratu, su ulične strane, nije-dan prozor nije bio osvetljen. Bretu pade na pamet da je njen stan možda sa druge strane, pa pođe iza kuće.

Mesečina je kupala celu zgradu, tako da je Bret mogao da vidi zavese kako lepršaju na drugom spratu, kroz

otvorena klizna vrata. Stan nije bio osvetljen. Bret krete napred, dok su mu sva čula bila na oprezu. Bilo je još uvek dosta sveže da bi Lin dok spava držala otvorena vrata balkona, a Bretu nije padao na pamet nijedan dobar razlog zašto bi, inače, vrata bila otvorena.

Bio je na pola puta do sporednog ulaza u zgradu, kada je iznenada stao. Trudeći se da se opusti rekao je sebi da preteruje. Očekivao je najgore, pa je u mislima i video samo najgore. Možda je stanar tog stana zaista hteo da ostavi vrata otvorena i nikakav drugi razlog mu nije bio potreban. Smrt i užasi koje je viđao tih dana razbuktali su mu maštu. Namerno je stao i okrenuo se u nameri da sebe razuveri.

A onda se sledio. Nozdrve mu se raširiše. Glavu je okrenuo prvo na jednu pa onda na drugu stranu. Zažmurivši omirisava vazduh. Vazduhom se provlačio jedan miris koji je već ranije osetio. Osetio ga je u kući Hansenovih, u Sausalitu, i Virdžiniju, u Atlantik Sitiju. Ovde je miris bio slabiji, ali se ipak osećao. Bio je to miris smrti.

Bret pođe nekoliko trenutaka napred i pogleda dole na stazu. Pred njim je ležala glava jedne mačke.

Glava četvrta

Zeleno-zlatne oči mrtve mače bile su otvorene i odbijale su ono malo mesečevi svetlosti što je dopiralo do mračnog prolaza. Krzno joj je bilo krvavo na mestu gde je glava odseče-

na.

Bret se u jednom koraku našao u tom mestu, drugim je već postigao željenu brzinu, a onda je savio kolena, uspravio se i vinuo uvis. Proleteo je kraj prozora na prvom spratu, dohvatio podnožje požarnih stepenica, podigao se na ruke, da bi već sledećeg trena ponovo bio u vazduhu. Uspeo je da dohvati ivicu balkona na drugom spratu, napravio salto preko ograde i našao se nedaleko od vrata koja su vodila u stan. Napregnuo je uši, ali nije uspeo da registruje nikakvo kretanje. Međutim, onaj isti miris smrti je i ovde bio prisutan. Obazreo se oko sebe i spazio leš nesrećne mačke nasred sobe, u lokvi krvi.

Ovoliku svirepost Bret je video i ranije, u kući Hansenovih. Sada je bio skoro siguran da je i ovo ovde i masakri Hansenovih i Bejmerovih delo istog psihopate. Odjednom je osetio neku nelagodnost. Možda je stigao prekasno?

Nečujnim korakom je prošao kroz ceo stan, ali više ništa neobično nije našao. Ipak, sada je bio sasvim siguran da stan pripada Lin Mekdonald. U plakarima je našao njenu elegantnu odeću, kao i nekoliko izvanredno sašivenih uniformi bolničarke. Na stolici je našao i njenu tašnu, u njoj devojin novčanik, netaknut zajedno sa novcem, kreditnim karticama i službenom bolničkom pripusnicom. Da, Lin Mekdonald je stanovala ovde. Samo, pitao se Bret, da li je još uvek živa?

Već se spremao da pođe kada je njegova izoštrenost čulo sluha regist-

rovala neki čudan zvuk. Dopirao je, kako je utvrdio, iz podruma zgrade i ličio je na prigušeni uzvik iznenađenja.

Ninđa iskoči na balkon i skoči preko ograde. Dočekao se na noge, a onda prevrnuo nekoliko puta kako bi ublažio pad. Tada je spazio mali podrumski prozor, osiguran dvema gvozdanim šipkama. Kao što je i pretpostavljao, šipke su bile zardale, tako da ih je lako odvojio od njihovog ležišta. Čim su šipke bile odstranjene, Bret nogama probi prozorsko staklo i sledećeg trenutka se nađe u podrumskom hodniku iz koga su vodili troja vrata. Jedna, sa njegove leve strane, vodila su ka stepeništu, dok su se ona sa njegove desne otvarala u perionicu. Iza četiri prilike koje su se borile na nekoliko koraka od njega, Bret uoči i treća vrata koja su vodila u ložionicu. Na vratima perionice je stajao jedan crvenokosi mladić koji je pokušavao da zadavi jednu mladu devojkicu, istovremeno udarajući njenom glavom o dovratnik. Iza njega, jedna visoka, mršava i sedokosa starica vukla je naizgled beživotno telo Lin Mekdonald.

I mladić i starica se ukočiše u momentu kada se Bret pojavio. Ali, zaustavili su se samo za delić sekunde, a onda nastavili gde su prekinuli. Crvenokosi mladić je gurnuo devojkicu ispred sebe, zavrnuo joj ruku iza leđa i zgrabio za kosu.

– Ubiću je! – vikao je dok je starica vukla Lin ka otvorenim vratima ložionice. – Ubiću je ako me ne sprečiš!

Svaki put bi prodrmusao jednu devojkicu tako da se ona klatila kao ma-

rioneta. Bret koraknu napred. Mladić povuče devojkicu unazad. Starica nije obraćala pažnju na njih već usredsredila na to da što pre odvuče Lin odare.

– Aha! – ponovo uzviknu mladić. – Taaako! Spasi je ako možeš. Hajde!

Počeo je da vuče uplakanu devojkicu u perionicu.

– Hajde, da te vidim!

Bret krete napred, naginjući se ka Lin i starici.

– Ne! – gotovo vrisnu mladić i ponovo prodrmusao devojkicu. – Ostavi staru na miru! Ubiću ovu devojkicu ako se samo jedan korak približi starici!

Bret je začuđen stajao nasred hodnika. Kroz vrata perionice mogao je da vidi mladića kako vuče devojkicu ka mašinama za sušenje veša, poredanim pored najudaljenijeg zida. Jedna od mašina je upravo sušila partiju rublja. A na drugom kraju hodnika, starica je vukla Linino telo ka ložionici. Za trenutak, Bret nije znao kuda će pre. Izgledalo mu je da, bez obzira šta on uradio, jedna od devojaka mora umreti.

Kada je ponova pogledao u perionicu, krajičkom oka je uspeo da vidi kako je starica spustila Lin i onda, s treskom, zatvorila vrata ložionice. Pre nego što je uspeo da pogleda u tom pravcu, čuo je kako starica navlači jaku rezu na vrata.

– Ne pokušavaj ništa! – umešao se crvenokosi. – Nemoj ni da pomišljaš na tako nešto inače ću ubiti ovu devojkicu.

Bret se vrlo dobro sećao dokle je dovelo njegovo oklevanje kada je po-

novo pogledao crvenokosog, ovaj je držao pištolj prislonjen uz devojčinu glavu. Leđima je bio okrenut mašini za sušenje rublja koja je bila uključena.

– Ni korak dalje! – upozori mladić Breta. – Ostani gde si, ili ću je ubiti.

Bret baci pogled na tavanicu ne pomerajući glavu. Po celoj tavanici su se nalazile isprepletane cevi. Ninđa spa-zi prilično široku cev iz koje je šištalala para. Ne oklevajući ni časa, Bret skoči uvis, zgrabi cev i prelomi je.

Vrela para pokulja iz cevi. Ubrzo su sve troje bili obavijeni gustom, neprozirnom maglom. Mladić besno uzviknu. Srećom, Bret nije čuo nikakav pucanj. Nečujno se spustio na pod i zažmurio. Svojim izoštranim čulima uspeo je da odredi gde se nalaze mladić i devojka. Znao je da se crvenokosi još više približio mašini za sušenje rublja i da je devojkicu gurnuo ispred sebe. Bret se odluči za akciju dok je imao slabu vidljivost i faktor iznenađenja na svojoj strani.

Nečujno je prišao mladiću, a onda se zaustavio na nekoliko koraka od njega. Ne otvarajući oči, Bret zamahnu rukom, zgrabi mladića za šaku u kojoj je imao pištolj i udari ga tim pištoljem u lice.

Crvenokosom se učinilo kao da je sam sebe udario. Zatečen, on pusti devojkicu. A onda se ponovo udario u lice. Čuo je kako mu je nešto krcnulo u nosu, a onda oseti kako mu je potekla krv i počela da se sliva niz usta na grudi. Zateturao se i udario u ivicu mašine. Pomerio je pištolj dalje od svog lica, ali je već sledećeg trenutka

osetio kako mu ruka »sama« prolazi kroz otvorena vrata mašine.

Vrata mašine se ponovo zatvoriše, mrveći mu zglob. Crvenokosi vrisnu, ispusti pištolj i silom izvuče gotovo presečenu ruku iz mašine. Istog časa Bret ga udari nadlanicom po bradi. Mladić polete nazad i glavom udari u mašinu. Bret mu priđe, širom otvori vrata i ugura ga u mašinu. Zatvori vrata i mašina počne automatski da se okreće.

Bret hitro priđe devojkici, podiže je pažljivo i izvede iz perionice, zatvarajući vrata za sobom. Tek tada je otvorio oči. Devojkica se sruši na kolena i zaplaka. Bret se osvrte po hodniku. Vrata ložionice su još uvek bila zatvorena. Bret je bio gotovo ubeđen da će ove prohladne večeri peć biti podložena.

Potrčao je ka metalnim vratima ložionice, doviknuvši devojkicu da pozove policiju. Gurnuo je na vrata, ali ona nisu popustila. Bila su izrađena od debelog, teškog metala, nimalo nalik materijalu od koga su bile izrađene cevi u perionici. Bret je znao da nema mnogo vremena. Starica je već nekoliko sekundi bila u ložionici sama sa Lin, a i Bretov nastraj na vrata je sigurno upozorio da je ninđa uspeo da se oslobodi crvenokosog.

Bret odmah navali na vrata tamo gde su ona najslabija – na reze i šarke. Koncentrišući svu svoju snagu, Bret jednim udarcem u kung fu stilu razlabavi šarke. Udarao je sve dok šarke nisu ispale iz ležišta, a reza se na suprotnom kraju odvalila.

Bret se odmače od vrata, a onda ih udari nogom, unoseći u taj udarac svu snagu. Vrata se potpuno izvališe i sa treskom padoše u ložionicu. Stajao je u dovratku, dok mu se na licu ogledao sav bes koji se u njemu nakupio te večeri.

Tresak učini da se starica za jedan trenutak zaustavi. Vrata od peći su već bila otvorena, a glava Lin Mekdonald napola unutra. Kada se trglu i okrenula da vidi šta se dešava, starica je ispustila glavu mlade žene. Lin je, uz neprijatan zvuk kostiju koje se lome, udarila u ivicu otvora peći. Bret je krenuo u napad onoga trenutka kada je Linina divna tamno-crvena kosa počela da pucketi i gori.

Kada je Bret krenuo na staricu skoro životinjski krik se prolomi ložionicom. Međutim, starica je bila isuviše brza, čak i za njega. Pre nego što su njegovi prsti uspeali da dotaknu njenu kožu, starica se sagnula kroz otvorena vrata i skočila. Odjeknuo je njen smeh.

Bret se zaustavi ispred kuće. Bio je šokiran.

Ipak, pribrao se, podigao Lin Mekdonald i sklonio od jare iz peći. Skinuo je košulju i njome obavio devojčinu glavu kako bi ugasio poslednje tragove vatre. Kada je odmotao košulju, kosa joj više nije gorela, ali je taj deo Bretove odeće bio natopljen krvlju.

Očajan Bret podiže glavu. Vrata peći su još uvek bila otvorena. U samoj peći, usred vatre, sedela je starica. Lice joj je gorelo, kosa i odeća su već bili pretvoreni u pepeo. Jedino su

se još videli zubi. Usne su joj bile crne, ugljenisane.

Ninđa ponovo svu pažnju posveti devojci. Oči su joj bile sklopljene, a disanje nepravilno. Napipao je posekotine do koje je došlo kada ju je starica ispustila. Teme glave joj je bilo opečeno. Bret savi košulju tako da je od nje napravio improvizovani zavoj kojim je zatvorio veliku posekotinu. Potom je dotakao mnoge nervne tačke na njenom telu koristeći akupresuru. Poznavanje te tehnike je spadalo u redovnu obuku jednog ninđe, ali, u ovom slučaju, ni akupresura nije pomogla. Bez obzira na njegova nastojanja, devojka se nije budila. Najzad, Bret je odustao od daljih pokušaja. Ipak, disanje joj je sada bilo nešto normalnije.

Crvenokosi se s krikom baci na njega.

Bret je bio potpuno zatečen. Kasnije se setio da je bio svestan nečijih koraka, ali, verovao je da su to bili koraci one devojke koja je otišla da pozove policiju.

Bret se brzo pribrao. Prevrnuo se u stranu, a laktom udario mladića u usta. Napadač umače, a Bret iskoristi taj trenutak da ustane. Neverovatnom brzinom i mladić se podiže i pribra. Stajali su jedan naspram drugog i odmeravali se. Mladićeva koža na licu je sada bila skoro iste boje kao i njegova kosa. Lice mu je bilo naduveno, a mestimično i pocrnelo, pošto ga je vreli metal u mašini za sušenje rublja oprljilo na mestima gde ga je dotakao.

Gledali su se nekoliko trenutaka, a

onda mladić pođe ka Lin. Besan, Bret mu prepreči put i svom silom ga udari u bradu.

Imao je utisak da mu je pesnica, posle prvog udarca u vilicu, prošla kroz prazan prostor. Bacivši jedan pogled na crvenokosog, bilo mu je jasno zašto. Preostali deo vilice koji nije bio smrvljen, proleteo je kroz mladićev obraz. On se zanesa i licem udari u zid.

Začudo, još uvek je bio na nogama. Polako, mučno, tresući rukama kao da ima epileptični napad, mladić se okrenuo ka Bretu. Lice mu je bilo potpuno uništeno. Iz nosa koji je bio slomljen slivala se krv. Ipak, i dalje je stajao. A samo čas kasnije, okrenuo se i potrčao. Bret nije mogao da veruje svojim očima.

Potrčao je za mladićem, neprestano razmišljajući o upornosti i gotovo nadljudskoj snazi koju su ove ubice posedovale. Sledio je ranjenog mladića do perionice. Dečko je trčao pravo ka otvorenim vratima mašine za sušenje rublja. Pao je preko ivice otvora, leđima okrenut Bretu. Bret mu oprezno priđe. Samo što mu je spustio ruke na ramena mladić raznese sebi glavu pištoljem i skliznu na pod.

Ninđa je bio potresen. Video je desetine ljudi kako ginu pod njegovim mačevima i pesnicama, ali nikada nije naišao na neprijatelja kome je toliko stalo da se ubije pre nego što to Bret učini. Svojom suludom smrću, oni kao da su mu se rugali.

Kada je začuo policijske sirene Bretove misli se vratiše stvarnom svetu.

Policijci su uleteli u podrumске prostorije. Zatekli su Breta kako kleči kraj Lin i pokušava da zaustavi krvarenje iz rane na njenoj glavi.

– Pozovite poručnika Antonija – rekao je uniformisanim policajcima. – Recite mu da napad na restoran nije bio slučajan.

Bret se opet našao u bolnici, na istoj klupi sa umornim poručnikom. Ovoga puta nije imao izbora, morao je da bude tu. Da je pobegao, devojka koju je spasao bi dala njegov opis. U nekom drugom slučaju, to ne bi mnogo pomoglo policiji, ali, ovoga puta je Antoni video i njega i Lin. Da je pobegao, poručnik bi se pitao zašto.

Kao pravi ninđa, znao je da treba da nestane. Uvek se sećao šta su mu njegovi učitelji govorili: »Ninđu niko ne vidi. On sam može da dopusti da ga drugi vide«. A posebno se sećao sledećih reči: »Ninđa koga vide, više nije ninđa. On je mrtav čovek«.

Bret je morao da bude izuzetno obazriv u koracima koje bude preduzima. A planirao je da preduzme krupne korake da sazna zašto toliko ljudi žele da ubije Lin Mekdonald.

– U komi je – tihim glasom reče Antoni Bretu. – Žao mi je.

– Meni je žao što nisam stigao ranije.

– I šta bi onda bilo? – obrecnu se Antoni. – Ubili bi vas odmah. Ne, stigli ste u pravom trenutku. Imali ste sreće što ste uspeali da se dočepate mladićevog pištolja.

– Aha – rezignirano reče Bret.

Nego, da još nešto raščistimo predloži Entoni. – Rekli ste da je napad na devojkicu već bio u toku kada ste se vi pojavili?

– Tako je – potvrdi Bret. – Vrata ložionice su već bila uništena. Tek kasnije sam primetio da je i prozor razbijen. Samo mi ne ide u glavu kako su uspeli to da izvedu.

– Šipke na prozoru su već bile razlabavljene – primeti Entoni. – Najverovatnije su upotreбили onaj komad cevi iz perionice da bi razbili vrata ložionice.

– Kako to da su vrata bila zaključana iznutra? – pitao je Bret, praveći se da ne zna ništa o tome.

– Ne znam – uzdahnu Entoni. – Možda se Mekdonaldova sama zaključala. Rekli ste da je niste videli odmah pošto ste ušli u podrum.

– Ne, nisam je video – složio se Bret, puštajući Entoniju da pretpostavlja. – Samo sam video kako onaj crvenokosi mladić bije devojkicu.

– Onda ste pojurili za njim u perionicu koja je bila puna pare i dočepali se njegovog pištolja...

– Nisam video ni prst pred okom, pa sam okrenuo pištolj, zgrabio mladića za glavu i počeo da pucam. Pucao sam sve dok nisam ispraznio šanžer – reče Bret iako je, u stvari, razneo crvenokosom lice tako što je pucao u njega iz neposredne blizine tek kada je začuo policijske sirene.

– Tu ste malo preterali – primeti Entoni.

– Šta biste vi uradili? – ljutito upita Bret. – Rekao sam vam da ništa ni-

sam mogao da vidim. Jedino što sam znao bilo je da mladić drži tu devojkicu.

– Dobro, dobro, samo polako – smirivao ga je Entoni. – Razumem da ste morali tako da postupite. Šta se onda desilo?

– Izveo sam devojkicu iz perionice i rekao joj da pozove policiju. Onda sam pojurio u ložionicu. Mekdonaldova je bila na podu, a starica u peći. Odmakao sam Lin od peći i u tom trenutku su stigli vaši ljudi.

Entoni uzdahnu, zavalio se na klupu i razmislio o onome što je čuo od Breta.

– Mekdonaldova je verovatno bila jača – glasno je zaključio. – Stara je pokušavala da je povuče unutra, ali ju je devojkica odgurnula. Starica se okliznula i upala u peć, a Mekdonaldova je udarila glavom u ivicu. To je cela priča.

Bret ga pogleda očima punim bola.

– Izvinite – dodao je policajac, shvativši kako je ono što je rekao neodrživo.

Bret prelete pogledom po hodniku i primeti neki nagli pokret kod bolničkog šaltera. Zgodna plavokosa bolničarka je zurila u njega. Kada je on pogledao u njenom pravcu, ona se sagla kao da nešto traži. Bret ponovo pogleda Entoniju.

– Bože – prošaputa Bret. – Šta ću sada da radim?

Entoni spusti ruku na njegovo rame.

– Ne brinite ni zbog čega – tešio ga je. – Očigledno je da ste mladića ubili u samoodbrani. Devojkicu koju ste spasili još ne može sve da poveže, ali,

sigurna je da ste je vi spasli. Jedino što biste možda morali da uradite je da potpišete izjavu u tom smislu, a slučaj verovatno neće ni stići do suda. U stvari, neće ukoliko ne promene sistem rada. I sami znate koliko im vremena treba za svaki slučaj. Čak i ako dođe do suđenja, ništa se neće događati narednih nekoliko godina. Imate li dobrog advokata?

Bret klimnu glavom.

– Pa, čim identifikujemo mladića, trebalo bi da ga angažujete da ispita mladićevu familiju. Mogu da vas tuže. A možda ćete imati sreće. Možda se radi o siročetu.

Bret ga iznenađeno pogleda.

– Nije valjda da još uvek ne znate ko je on? – upita Bret, a Antoni zavrte glavom. – Šta je sa otiscima prstiju.

Antoni odmahnu rukom.

– Nije imao otiske prstiju. Uklonio ih je kiselinom.

Bret ponovo odglumi iznenađenje.

– To rade pravi profesionalci ili ludaci – objasni Antoni. – Kiselinom izgore gornji sloj kože tako da ne mogu biti identifikovani.

Bret baci jedan hitri pogled u pravcu bolničkog šaltera. Ona plavokosa devojka je opet zurila u njega. Pogledi su im se sreli i bolničarka pokuša da uveri Breta kako je gledala u njega sasvim slučajno. Preletela je pogledom po hodniku, a onda ponovo pogledala Breta i hrabro mu se osmehnula. Bret se ponovo okrete licem ka Antoniju. Poručnik je pogrešno protumačio njegov zabrinuti pogled.

– Čujte, nemojte više da brinete.

Dokazali ste nam da je život Mekdonaldove u opasnosti. Ispred njene sobe će danonoćno biti postavljena straža. Tek toliko, ako neko opet nešto pokuša. A vi ste im pokazali da možete sami o sebi da brinete. Unapred želim svakoga ko bi vam se zamerio.

Bret pogleda Antonija u oči.

– Ne verujete mi, zar ne? – upita ga.

Antoni se ustezao nekoliko trenutaka, a onda progovori:

– Hoćete da čujete istinu?

Bret klimnu glavom.

– Ne, ne verujem vam. U svakom slučaju, ne sasvim. Ne verujem da postoji bilo kakva zavera protiv vaše devojke. Samo smatram da je Mekdonaldova žrtva nesrećnih okolnosti. Čujte, kada neko pobije čitavu porodicu bez ikakvog očiglednog razloga, a onda siluje i opet ubije i porodične prijatelje, tada ne treba neka mnogo bujna mašta da bi čovek poverovao da jedna ista žena može da bude napadnuta dva puta u dva dana.

Poručnik se naglo primače Bretu.

– Da li ste gledali onaj film: »Anđeo smrti«?

Bret upitno pogleda policajca, a onda zavrte glavom.

– Pa, film je rađen na osnovu istinite priče – počeo Antoni da mu objašnjava. – Jedna devojka je jedanput bila napadnuta na svom radnom mestu, drugi put kada se vraćala kući, dok ju je jedan siledžija čekao u njenom stanu. Na filmu, devojka je poludela. Pucala je u svakog momka koji bi počeo da joj se udvara. Ali, u stvarnosti, devojka je samo poludela. Sada vegetira

i već četiri godine nije ni sa kim progovorila. Još uvek je na farmi.

– Na farmi?

– Na veseloj farmi – objasni Entoni.

– A kada tako nešto vidim, lako mi je da poverujem da jedna banda može da započne pucnjavu usred restorana u kojem se i ona nalazila i da je, samo dan kasnije, crvenokosi ludak napadne u njenom podrumu.

Entoni se bio toliko zaneo da su prolaznici počeli da ga zagledaju. Primetivši to, poručnik utiša svoj glas.

– Ah, do đavola – reče tiho. – Uopšte nisam mislio na devojk. Žao mi je, Valase, ali se nadam da će sve biti u najboljem redu. Doktor kaže da će se Mekdonaldova najverovatnije izvući. Rekao je da joj je srce jako i da je disanje normalno.

Bret pogleda u pod.

– Samo da sam stigao malo ranije.

– Pa, spasli ste joj život – ponovi Entoni ustajući. Bacio je pogled na sat. – Moram da krenem. Imam sastanak sa policijom Marin Kauntija u vezi sa smrću Bejmerovih. Opustite se, Valase, i ne brinite.

Entoni se pozdravi sa Bretom i brzim korakom ode niz hodnik. Kao i prošli put, nije mogao sebi da objasni zašto toliko priča u Valasovom prisustvu. Postojalo je nešto u tom čoveku što ga izdvaja od drugih i nagoni da mu se poveravate. Čovek želi da zadobije njegovo poštovanje.

Bret je gledao kako odlazi. Razgovor je protekao baš onako kako je on želeo. Upotrebio je svu svoju veštinu duha da odvraća Entonijevu pažnju sa

sebe. Toliko je poznavao psihologiju da je znao da se devojk neće mnogo sećati onoga što je doživela i da će biti bolje da pusti Antonija da sam stvori teoriju o tom događaju nego da mu bilo šta nameće. Ali, Bret je još uvek bio u nevolji.

Isprepletao je prste obeju šaka i spustio ruke u krilo, a onda pognuo glavu, kao da se moli. Potom je pogledao na svoju desnu stranu, pomerajući samo oči. Plavokosa bolničarka je opet zurila u njega. Nije ga gledala kao pacijenta kome je potrebna pomoć. Niti ga je gledala kao što bi gledala zgodnog muškarca koji je možda slobodan. Gledala ga je kao prepreku na putu kojim je ona naumila da prođe.

Bret ustade, okrete bolničarki leđa i izađe iz bolnice.

* * *

Bolničarka Kler Dirborn izađe iz ostave sa lekovima u četiri časa ujutro. Nosila je metalni poslužavnik i na njemu sakriveni špric. Ispod tacne na poslužavniku bio je i lekarev nalog za suvo kupanje pacijenta. Sestra Dirborn polako ali odlično kreće ka svom cilju. Baci pogled na svoju bluzu da proveriti da li je otkopčano dovoljno dugmadi.

Lako njišući kukovima, stigla je do sobe broj 715. ispred koje je sedeo jedan policajac. Kada ju je spazio, vidno je živnuo. Prelistao je, pa onda i pročitao, sve časopise koje je tu zatekao i sada se dosađivao.

Požudno je gledao njene vitke noge

Ispod kratke i zategnute bele uniforme, uzan struk i jedre grudi, tako da nije ni primetio sadržaj lekarskog naloga. Jedino što ga se ticalo bila je činjenica da se bolničarka kojoj se potajno divio pojavila kao nebeska vizija, da mu razbije monotoniju noćnog dežurstva. S obzirom da je njena pojava toliko očarala policajca nije imala nikakvih problema da uđe u sobu. Pošlo joj je za rukom da ga se otrese obećavajući mu da će ga pozvati čim joj istekne dežurstvo.

Zatvorila je vrata za sobom tako da je ostala u potpunom mraku. Jedino osvetljenje dopiralo je sa ulice. Na krevetu u sredini sobe ležala je Lin Mekdonald sa cevčicama u nosu, ustima i na rukama. Razne žice su joj bile prikačene za čelo, vrat i grudi. Sklopljenih očiju kao da spava ujednačeno je disala. Male mašine na konzoli kraj njenog kreveta su zujale.

Kler Dornborn priđe krevetu sa usiljenim osmehom na licu. »Pa«, mislila je, »sama si to tražila, dušo. A sada ćeš i dobiti svoje«. Spustila je poslužavnik na konzolu sa mašinama za kontrolu životnih funkcija, a onda komadom vate natopljenim u alkohol obrisala unutrašnju stranu Lininog lakta. Tada podiže špric naspram mešerice da proveri prolaznost igle. Tada mlaz tečnosti se vinu u vazduh, onda pade na pod u vidu kapljica.

»Za sada se sve odvijalo po planu«, pomislila je. Poslednji put je pogledala Linino mirno lice. Ne, neće joj smetati što će Mekdonaldova da umre. To će samo značiti da će ona imati više no-

vaca i moći. A sigurno da će joj odgovarati da ima jednu rivalku manje kod doktora. Dohvatila je Linin lakat slobodnom rukom i položila vrh igle na venu.

Upravo je počela da gura iglu kada se ova, odjednom, polomila. Skoro da je uzviknula kada je igla odskočila u vazduh. Ispustila je špric na krevet i ustuknula sa rukom na ustima. Jedno vreme je tako stajala i samo zurila u krevet, nastojeći da dođe do daha.

»Nije to ništa, slučajno se desilo«, mislila je. »Napeta si zato što ti je ovo prvo ubistvo. Ali, sve je lako. Samo joj ubrizgaj tečnost, kao što si do sada učinila hiljadama pacijenata, i izađi. Skinij uniformu, obuci civilnu odeću i izađi. Stražar je bio toliko zauzet tvojim grudima da se neće ni setiti tvog lica. Uostalom, plavookih i plavokosih bolničarki ima na hiljade u Kaliforniji. Smiri se i završi to što pre«.

Kada je ponovo prišla krevetu, Kler je već bila ubeđena da se igla polomila zbog njene nespretnosti. Uzela je sa poslužavnika kesicu u kojoj su bile dve nove igle. Otvorila je i izvadila jednu. Veštim pokretima je skinula polomljenu iglu i zamenila je novom, oštrom i sjajnom.

Opet je počela da se nervira. Isuviše vremena joj je bilo potrebno da da jednu injekciju. Može policajac ispred vrata najednom da se oseti usamljenim i da uđe u sobu. Ako bi video da Kler daje injekciju Lin Mekdonald, možda bi i pucao. U najboljem slučaju, zadržali bi je na ispitivanju. Ako bi se to desilo, bolje bi joj bilo da je mrtva.

Bolničarka podiže špric sa novom iglom ka prozoru. Samo što je pritisnula klip da proveri ispravnost igle, i ova igla se polomi. Jedna polovina jednostavno je pala, kao da je igla bila presečena, a tanak mlaz tečnosti je ovlažio jastuk na kojem je počivala Linina glava.

Kler je držala špric u ruci, gledajući ga se nevericom. Baš nije imala sreće, zaključila je pomalo tužno, ali je odlučno pristupila poslužavniku i uzela treću iglu. Nije želela više o tome da razmišlja.

– Ako ni sada ne uspe, nadrljala sam – prošaputala je. Pripremila je špric, a onda bez prethodne provere zarila iglu u Lininu venu. Pritisnula je klip. Ništa se nije dogodilo. Klip se nije spustio i smrtonosna tečnost se nije izlila u devojčinu venu. Kler ponovo pritisnu klip, ovog puta mnogo jače. Klip se opet ne pomeri. Počela je da se preznojava. Stisnuvši unse, bolničarka pritisnu klip svom snagom. Ali, klip je i dalje bio na svom mestu.

Očajnički je izvukla iglu iz Linine ruke i prinela špric prozoru da ga pogleda. U tom trenutku, neko joj stavi ruku na usta, a prsti koje je držala na klipu odjednom se odvojiše od šprica. Udarac koji je dobila bio je neverovatan. Osetila je iznenađan pritisak, ali, nikakav bol. Taj pritisak je bio dovoljan da potera klip do dna šprica. Opasna tečnost se do poslednje kapi prosula na uglačani pod. Kler uzviknu od iznenađenja, ali je njen uzvik prigušila šaka nepozna-

tog.

A onda, isto tako brzo kao što je napao, nepoznati je pusti. Zaljuljala se na nogama, ne znajući šta se desilo. Pogledala je špric u svojoj ruci. Klip je bio na samom dnu šprica; tečnosti i igle više nije bilo. Više je osetila nego primetila neko svetlucanje iznad svoje glave i, kada je podigla oči, videla je iglu zabodenu u tavanicu.

– Nadrljala si – začu tihi glas sa svoje leve strane.

Okrenula se, skamenjena, očekujući da ugleda policajca. Ali, u sobi nije bilo nikoga. Opet je začula nešto iza svojih leđa. Brzo se okrenula, očekujući da ugleda Lin Mekdonald kako sedi u krevetu, otvorenih očiju.

Međutim, devojka je i dalje bila u komi i mirno je ležala, a soba je bila kao i pre. Osim u jednom pogledu. Kler začkilji očima. Nešto tamo zakanjalo je malo mesečine koja je dopirala sa ulice, kroz prozor. Nije bio u pitanju neki tamni predmet, već pre tama kao kada čovek zatvori oči ili kada uđe u potpuno zamračenu prostoriju. U središtu te tame bila je tanka srebrna linija.

Razrogačila je oči kada je ta srebrna linija počela da se širi. Postepeno se širila dok nije postala opasno oštra, povijena oštrica duga oko pola metra. Bila je to oštrica samurajskog mača koji je lebdeo na skoro metar visine od poda.

Pre nego što se pokrenula, pre nego što je uspela nešto da vikne, oštrica je nestala. Onda je čula pri-

gušeno zveckanje i pogledala na pod. Pred njenim belim cipelama ležala je polovina treće igle. Pogledala je gore i spazila drugu polovinu kako još uvek stoji zabodena u tavanicu.

Kler Dirborn se skoro onesvesti. Odjednom je shvatila da je taj isti mač presekao i prve dve igle. A ona nije imala nameru da se petlja sa nekim ko može tako brzo i tako precizno da rukuje mačem. Bolničarka ostavi sve svoje stvari na noćnom stoliću i pobeže iz sobe glavom bez obzira.

Stala je s one strane vrata da bi povratila dah.

– Hej, mače, nisam ni sanjao da tako žarko želiš da me ponovo vidiš!

Dirbornova okrete glavu i spazi policajca na straži koji joj se pohotno cerio. U prvom trenutku je poželela da mu ispriča šta je videla u sobi, ali se savladala na vreme. Šta god da je iseklo igle, nije nju, tako da bi joj najbolje bilo da što pre pobegne iz bolnice. Poravnala je uniformu, progutala knedlu i ljupko se osmehnula policajcu.

– Čovek se ovde oseća nekako usamljen – rekla mu je. – Izlazim sa dežurstva u pet.

– Meni je dežurstvo gotovo u osam – pun nade odvrati policajac.

– Šteta – reče Kler i pucnuvši prstima naglo krete niz hodnik.

Čim je zašla za ugao, potrčala je koliko je noge nose ka ostavi. Osvrnuvši se levo i desno da proveri da li je neko gleda, uđe u ostavu.

U stvari, to nije bila prava ostava.

Prostorija je bila mnogo veća, ali su je tako zvali zato što je duž zidova imala veliki broj polica. Bilo je tu i rezervnog posteljnog rublja, uniformi, kao i lekova i raznih hirurških instrumenata. Sa tavanice je visila jedna sijalica. Negde pri kraju jednog reda polica bila je i Klerina torba u kojoj je bila sklonjena njena odeća. Već je bila na pola puta do torbe, kada je ponovo začula onaj isti glas iz sobe 715.

– Odlično! Gde sakriti bolničarku? Naravno, među ostale bolničarke.

Kler se trže kao da ju je struja udarila. Pokušala je da odredi odakle dolazi taj glas i, dok je gledala oko sebe, ugleda kako jedna gomila prljavog rublja počinje da raste. Odjednom je porasla do visine čoveka. Iz nje izađe Bret.

Bret je od glave do pete bio odeven u belo. Hirurška kapa mu je pokrivala kosu. Skoro celo lice mu je skrivala hirurška maska. Jedino što je Kler mogla da vidi na njemu bile su njegove čeličnosive oči.

U ruci je držao crni sak. Spustio je torbu na pod i iz nje poispadaše stvari. Bolničarka primeti da se radi o odeći nepoznate namene, crne i tamnoplave boje. U stvari, boja tih odevenih predmeta imitirala je boju tame.

Bretova ruka se nije zaustavila, već je nastavila da se diže sve dok nije bila u visini njegovih grudi. Jednim jedinim pokretom ručnog zgloba, on izvuče više od pola metra duge korice za mač koje su do tada

bile zaklonjene njegovom rukom. Kler je bez reči posmatrala celu tu ceremoniju.

Izenada, Bret okrete korice i podiže drugu ruku. Već sledećeg trenutka, korice su bile na podu, a ninda je u ruci držao samurajski mač. Bio je to onaj isti mač koji je Kler videla u sobi Lin Mekdonald.

– Šta... šta nameravate sa mnom? – promucala je bolničarka.

Umesto odgovora, Bret zamahnu mačem, tako da je sada njegov vrh bio uperen devojci u grudi. Ona se izmakla čim je Bret hitnuo mač, tako da se sečivo zarilo u masivno drvo iza nje. Izenadila se što je uopšte još živa. Da bi se uverila u to, duboko je udahнула vazduh. Dok je udisala, primetila je jedan savršen rez dug tridesetak santimetara koji joj je otvorio gornji deo uniforme. Uniforma je bila isečena, ali je njena koža bila netaknuta.

Okrenula je glavu ka figuri u belom. Nije mogla da mu vidi usta, ali njegove oči su se smešile. Na njene oči, jedan skalpel skliznu mu iz ruka-va u šaku. Bolničarki se opet zavrte-
lo u glavi. Nemoguće je da postoje dva čoveka koja su tako spretna sa oružjem i da se obojica nalaze u ovoj bolnici. U stvari, duboko u sebi je osećala da se radi samo o jednom čoveku. Jedino joj nije bilo jasno kako mu je pošlo za rukom da izađe iz sobe pre nje, presvuče se i dočeka je u ostavi.

To saznanje kao da je dalo neku novu snagu devojci. Praveći se kao

da će krenuti desno, Kler pokuša da prođe s Bretove leve strane. Skalpel bljesnu i prepreči joj put. Ustuknula je i pogledala svoju bluzu baš kada joj se otvorila njena desna polovina.

Pokušala je da zatvori bluzu, ali uzalud. Pribila se uz policu. Trudeći se da nijednim pokretom ne signalizira Bretu šta smeru, Kler iznenada skoči u stranu i zgrabi dršku mača koji je još uvek bio zaboden u drvo. Snažno je povukla, nadajući se da će ga izvući i poseći ovog čoveka, ali, mač se nije ni pomerio. Pogledala je preko ramena i videla kako joj on polako prilazi. Cimala je i vukla mač sve dok se čovek u belom nije našao iza njenih leđa. Još jednom je povukla iz sve snage, stisnuvši zube i zažmurivši od napora. Mač se odvojio od drveta, ali se odmah potom zari još dublje u policu na suprotnom zidu. Kler ovroti oči i vide »doktora« kako stoji ispred nje nepovređen. Tek što je to konstatovala, kad i druga polovina njene bluze pade u stranu i otkri ceo grudnjak. Ona se saže i pokri grudi rukama. Stajala je tako sve dok joj čovek u belom nije prišao i pružio ruku.

Izenada se uspravila i zamahnu nogom da ga udari među noge. Gotovo je uzviknula u trijumfu, znajući da je udarac tempirala savršeno.

Međutim, čovek se nije zaustavio. Naizgled nemarno, ali neverovatno brzo, nepoznati ispruži ruku i zaustavi njeno koleno na svega nekoliko santimetara od cilja.

Kada se povratila od prvog šoka. Kler je tek tada konstatovala da nepoznati nije hteo da uhvati nju, već samurajski mač zaboden u policu. Sada ga je držao u ruci, pošto ga je izvukao iz drveta tako lako kao da je bio zaboden u papir. Skalpela više nije bilo. Čovek je obema rukama držao mač. Plavokosa bolničarka je još uvek stajala uz policu, drhteći, sa rukama preko grudi.

– Spusti ih – tihim glasom je naredio.

– Molim vas . . . – uplašeno je cvilela.

– Spusti ih ili ću ih iseći – pripreti joj čovek.

Kler spusti ruke, podiže bradu, ali joj je samo jedno oko bilo otvoreno. Čovek koraknu napred, zamahnu mačem dole i popreko, naizgled jednim neprekidnim pokretom. Kler zadržava vazduh. Nije osetila nikakav bol. Kada je izdahnula, njen grudnjak se otvorio. Zinula je da nešto kaže, ali, čovek je ponovo zamahnuo mačem i sada je i donji deo njene uniforme bio raspolovljen. Suknja je bešumno skliznula na pod. Kler više nije mogla da izdrži.

– Što niste isekli i gaćice? – upitala je drhtavim glasom.

– Nisam hteo da rizikujem – hladno odvrati čovek.

– Vi ste u prednosti – nastavi Kler, misleći da je led probijen. – Nismo se ni upoznali.

– Vi ste žena koja je pokušala da ubije Lin Mekdonald – odmah je odgovorio još hladnijim glasom. – Ja

sam čovek koji će da otkrije zašto.

– Ne dolazi u obzir, srce – reče Kler sa više hrabrosti nego što je osećala. – Ja volim da živim.

– Onda ćeš omrznuti smrt – reče Bret. – Kao što si rekla, ja sam u prednosti. Videla si šta sam uradio sa tvojom uniformom. Samo zamisli šta sve mogu da uradim sa tvojom kožom.

Bret začuta kako bi je pustio da razmisli o njegovim rečima.

– Ako ti nisi pragmatična, onda ne znam ko je – nastavi Bret nešto vedrijim tonom. – Znam za recept kako ćeš ostati u životu. A neću ti otkriti tu tajnu ako ne budeš sarađivala. Moraš da se odlučiš. Ili ćeš mi verovati ili ćeš ovog trenutka umreti.

– Kakvu tajnu? – upita Kler, pokušavajući da dobije u vremenu. – Ja nemam nikakvih tajni.

– Bravado, poslednje utočište očajnika – primeti Bret mirno. – Sigurno si primetila da te nisam pitao ko ti je rekao da ubiješ onu devojk. Mene jedino Interesuje zašto.

– Niko mi nije rekao! – usprotivi se Kler.

Htela je da doda još nešto, ali je vrh samurajskog mača već bio pod njenom bradom.

– Tišina – šapnu Bret. – Iako je tek pola pet ujutro i vrata su izolovana, ne bi bilo zgodno da nas neko čuje, zar ne?

– Niko mi nije rekao – šapatom je ponovila Kler Dirborn.

Slobodnom rukom, Bret izvuče propusnicu koju je Kler u žurbi osta-

vila u sobi Lin Mekdonald.

– Koliko mogu da čitam lekarski rukopis, ovde kaže da ti je dr Robert Šenkmen dao dozvolu da uđeš u sobu Lin Mekdonald. Njegov potpis bi mogao da se falsifikuje, ali samo je jedan način da se to proverí. Pitaću ga.

Izraz devojčinog lica rekao je Bretu sve što je želeo da zna.

– Dr Šenkmen bi mogao da se naljuti ako bi saznao da si ostavila dokazni materijal na mestu neizvršenog zločina. To znači da ona ne bi mogla da umre, a da on ne bude umešan u to. Koliko sam uspeo da shvatim, on ne želi da se ona probudi.

– Pa, vi sve znate – drsko je odvratila Kler. – Šta hoćete od mene?

– Zašto? – ponovio je Bret.

Nije pitao zašto je bilo toliko važno da Lin Mekdonald umre. Toliko važno da je čak sedam ubica-phisopata krenulo da je se reši.

– Ne znam – reče Kler i sleže ramenima.

Mač je ponovo bljesnuo. Tanka crvena linija se pojavila na devojčinom stomaku, na pola puta između pupka i grudi. Ovoga puta je osetila bol.

– Ne znam, kad vam kažem! – uzbuđeno je rekla. – Radim ono što mi kažu i uzimam novac.

– Sledeći put će stvarno da boli – upozori je Bret, a onda se osmehnu. – Vreme je da menjaš strane, draga moja.

U tom trenutku, vrata ostave se naglo otvoriše i visoki crni bolničar

uđe unutra. Bret se okrete ka njemu. Kler duboko udahnu vazduh i povika koliko je mogla jače:

– Silovanje!

Glava peta

Bret Valas je stajao na pruzi u pet časova i petnaestak minuta ujutro. Dolazak lokomotive je osetio pre nego što je i čuo i video. Vibracije njenog kretanja i težine prenosile su metalne šine na kojima je Bret stajao. Prema njegovom unutrašnjem satu, kasnila je samo deset minuta. Ninda se nasmeši. Nije bio razočaran.

Iako ga je iznenadio ulazak bolničara, pa je morao da ga odgurne i baci u naručje Kler Dirborn koja je vrištala, ipak je imao uspeha te noći. Prvo, niko ne bi mogao da ga prepozna, pošto je bio maskiran od glave do pete. Drugo, sada je znao kome je stalo da se dokopa Lin Mekdonald. Treće, bio je siguran da plavokosa bolničarka neće upozoriti Šenkmena da Bret zna za njega.

Bilo kome da ispriča šta joj se desilo, plavokosa bi rizikovala glavu. Ako bi doktoru ispričala za susret sa Bretom, morala bi da kaže i da mu je sve priznala. Ako bi policiji ispričala sve što zna, Šenkmen bi mogao da kaže kako je njegov potpis falsifikovan. Pa i stražar ispred Linine sobe bi vrlo rado ocrnio tu malu namigušu. Nije bilo načina da Kler pobedi, osim ako čuti.

Valasov jedini problem se sasto-

jao u tome što će ceo posao morati da obavi potpuno sam i što mu je vreme bilo ograničeno. Dva susreta sa poručnikom Entonijem su ga primorala da alarmira Džefa, Riu i Hamu. Ako bi policija uopšte istraživala Bretovu prošlost, naišla bi na čorsokak. A tako nešto uvek iznervira policiju.

Srećom, sve što mu je bilo potrebno imao je na sebi. Bio je obučen u svoju uniformu sa dva lica. Jedno lice je bilo boje noći, dok je drugo imalo boju dnevne svetlosti. U koricama je imao »katanu« dugi mač, a na leđima »vakizaši«, kratki mač s kojim je terorisao Kler Dirborn. Preko ramena mu je bio obmotan »kjo-tetsu-šoge«, elastičan gajtan sa dvoseklom oštricom na jednoj strani i utegom na drugom kraju. Duž cele ruke su mu bile raspoređene otrovne strelice. Oko članaka je imao šiljke za bacanje i penjanje. Za pojasom je nosio »šuriken«, zvezde koje se bacaju i koje mogu da postanu prave male leteće testere u vazduhu.

U rukama je nosio jednu presvlačku. Nosio je par pantalona i košulju, u slučaju da mora među ostali svet. Ali, pretežno će biti maskiran i sakriven. Samo će mu se oči videti. Čak je i koža oko očiju bila zatamnjena. Kada bi zažmurio ne bi se videlo ništa osim tame.

Bio je spreman za brzu akciju. Imao je malo vremena. Mučio ga je još jedan problem. Ako Kler Dirborn nije rekla Šenkmenu za razgovor sa Bretom, onda će on i dalje preduz-

imati akciju da ukloni Lin Mekdonald. A Bret neće moći da bude uz Lin sve vreme kako bi se postarao da se igla polomi ili da se špric zapuši.

Moraće da dospe do same srži problema i da ga jednom zauvek reši. A to nije bilo tako jednostavno. Nije mogao samo da se uvuče u ludnicu i ubije Šenkmena. Ovaj je mogao da bude samo maleni šraf u jednoj mnogo većoj mašini, koji je samo poslao sedam psihopata da se kao kamikaze ustreme na svoje žrtve i jednu bolničarku. Bret je morao da sazna zašto je bilo toliko važno da Lin Mekdonald umre. Zbog toga je i pošao u Santa Kruz.

Prestao je da trči kada je stigao do Lininog stana. Policija je obezbedila stan, ali, to njemu nije predstavljalo problem. Pretražila je njene stvari, uzela sva dokumenta, osim bolničke propusnice. Nju je Bret uklonio pre nego što je stigla policija.

Na propusnici je bilo ispisano ime ustanove za koju je Lin radila: Utočište. Nije mu mnogo vremena trebalo da proveri ostale detalje. Čim je alarmirao svoje prijatelje, Bret je uključio svoj kompjuter koji je, opet, bio priključen za mnoge centralne kompjuter: policijski, gradski i slično. Tako je saznao da Šenkmen radi jednom nedeljno u Sausalitu, a ostale dane provodi na svom glavnom poslu u Utočištu u Santa Kruzu. Pritiskom na nekoliko dugmića, Bret je saznao i šta je Utočište. Bila je to psihijatrijska bolnica za umno pore-

mećene kriminalce.

Da je policija našla propusnicu, postavljali bi mnogo nezgodna pitanja i tako upozorili Šenkmena o opasnosti, pa bi on uništio sve tragove. Pa čak i ako bi uspjeli da povežu napadače Lin Mekdonald sa ludnicom, teško da bi za to mogli da optuže Šenkmena. Ne bi bilo načina da se dokaže da je neko naredio ludcima da ubijaju. Najjednostavnije objašnjenje bi bilo da je jedna grupica uspela da pobegne i po sopstvenoj volji nasrne na bolničarku. Ako bi slučaj stigao pred sud, advokati ne bi morali ni prstom da mrdnu, a Šenkmen bi bio slobodan.

U međuvremenu, Mekdonaldova bi i dalje bila u komi ili bi kad-tad umrla »prirodnom smrću«. Bret se uverio kako je lako izvesti tako nešto. Dok je o tome razmišljao, teretni voz koji se kretao na jug duž obale Kalifornije bio je na vidiku. Bret je video lokomotivu, ali, mašinovođa nije video njega. Ninda je stajao odmah iza okuke, pošto je znao da će voz tu morati da uspori.

Bret se skloni sa pruge i voz je prošao na jedva desetak santimetara od njega. Pustio je da polovina vagona prođe pre nego što se spremio za skok. Iako je prilično usporio, voz je ipak jurio velikom brzinom. Bret ugura svakodnevnu odeću u vreću sa svojom opremom i prebaci svu svoju težinu na jagodice stopala. Kada je zadnji točak jednog vagona prošao pored njega, Bret skoči. Skočio je između prednjih i zadnjih toč-

kova vagona koji je nailazio, uhvatio se za metalnu konstrukciju i ostao priljubljen za dno vagona.

Ako bude išao prema redu vožnje, voz bi trebalo da stigne u predgrađe Santa Kruza za devedesetak minuta. Valas se udobnije namesti za dužu vožnju. Ako je Entoniju, kojim slučajem, dosadilo da istražuje dva masakra, pa se odlučio da špijunira Bretova kola, načekće se.

Zora je pukla iznad Utočišta. Tamno-crveno, ljubičasto i žućkasto nebo još više je isticalo sive, nezgrapne obrise ustanove. Zgrade su bile zidane u kombinaciji čelika i betona, a svaka je podsećala na četvrtastu, betonsku kutiju. Veliki prozori na zgradama koje su činile jednu celinu bili su zaštićeni metalnim zaklonima. Utočište se ugnezdilo između zelenih brda u okolini Santa Kruza i kvarilo je okolinu svojim izgledom.

Na ulazu u kompleks bila je samo jedna velika, metalna kapija na šinama koja se otvarala u stranu. Iznad visoke ograde koja je okruživala Utočište bila su tri reda bodljikave žice.

Tri metra dalje od prve ograde, bila je druga sa istim takvim vratima koja su se otvarala na suprotnu stranu. Stražareva kućica kod prve ograde bila je za one koji ulaze a kućica kod druge ograde služila je za one koji odlaze. U svakoj kućici bio je po jedan stražar i svaki od njih je nosio revolver kalibra 38 u opasaču za pojasom. Na kapama i rukavima

uniformi imali su amblem ustanove: dve šake koje drže izlazeće sunce, simbol Utočišta.

Bret nije bio mnogo iznenađen što ne vidi veliki broj stražara. Čim bi se za nekog zločinca ustanovilo da nije sposoban da se pojavi pred sudom, prepustili bi ga doktorima. Istini za volju, ni vlast ni čuvari reda ne žele više da vide otpužene. Niti je ostatak sveta mnogo srećan što mora da trpi te odbačene ljude. I tako, kad god bi se osnovao neki zavod za mentalno poremećene u nekom gradu ili u njegovoj blizini, ljudi bi ga se klonili kao kuge.

Pošto niko nije želeo da dolazi u posetu, niti je ko hteo da oni koji su unutra izađu, vlada, koja izdržava takve ustanove, je uspela da smanji troškove tako što je zapošljavala znatno manje ljudi za obezbeđenje. Dok je koraćao ka glavnom ulazu i stražaru na vratima, Bret je razmišljao o tome.

– Mogu li vam pomoći? – upita stražar kada mu je Bret prišao.

– Da, molim vas – mirno reče Bret. – Hteo bih da vidim doktora Šenkmena. Recite mu da se radi o Lin Mekdonald.

Valas nije morao dugo da čeka. Stražar je odmah podigao slušalicu staromodnog crnog telefona u svojoj kućici i dvostruka kapija na ogradama se otvori uz zvonjavu. Drugi stražar, jedan smežurani starac, ga otprati do glavnog ulaza u zgradu gde ga je čekao jedan punačak čovek dečjeg lica.

– Gospodine . . .? – upitao je Breta.

– Valas – odgovori mu Bret, smatrajući da mu se ne isplati da izmišlja neko novo ime, pošto ga Lin Mekdonald, Entoni, a verovatno i Kler Dirborn, znaju kao Valasa.

– Dobar dan, gospodine Valase – reče čovek sa dečjim licem. – Ja sam dr Parker, desna ruka dr Šenkmena. Odvešću vas do njega. Molim vas ne budite napeti i ne obraćajte pažnju na bilo šta neobično.

Njih dvojica pođoše širokim, sunčanim hodnicima, sa velikim prozorima prekrivenim čeličnom mrežom. Nailazili su na raznovrsno odevene pacijente, od elegantnih, zbunjenih ljudi do potpunih bezumnika u mantilima.

– Da nije opasno što ih puštate da se slobodno šetaju? – upita Bret.

– Njih? – uzviknu Parker, kao da prvi put vidi pacijente. – Ovi su potpuno bezopasni. Opasni slučajevi su u sasvim drugom krilu zgrade.

U tom trenutku zađoše za ugao i nađoše se u drugom hodniku koji je na suprotnom kraju imao teška metalna vrata sa majušnim oknom za komuniciranje. Parker pokuca na vrata. Jedan stražar bezopasnog izgleda proviri kroz okno.

– O, doktore Parkere reče stražar. – To ste vi.

– Da, to sam ja – ljubazno odvrati Parker i osmehnu se. – Molim te, otvori vrata.

Bret začu kako se podiže reza i metalna vrata se uz škripu otvoriše.

Obojica se naodoše u jednom hodniku koji se ni po čemu nije razlikovao od prethodnog, osim što prozori nisu bili prekriveni čeličnom mrežom. Na kraju hodnika bila su jedna jedina vrata. Parker dovede Breta do njih.

– Doktor Šenkmen je unutra – reče mu. – Pokucajte i uđite.

Rekavši to, Parker se okrete i ode istim putem kojim je i došao, smeškajući se pacijentima iz soba pored kojih je prolazio.

Bret je pogledao za njim, a onda se okrenuo vratima. Pokucao je i, ne čekajući poziv, otvorio vrata. Šenkmenova kancelarija je bila prostrana i udobna. Pod je bio pokriven tepihom bež boje, a na zidovima su bile police od hrastovog drveta. Na suprotnoj strani, ispod velikog prozora obezbeđenog alarmnim uređajem, nalazio se dugačak drveni pisaoći sto.

Za stolom je sedeo jedan crnokosi čovek odlučnih crta lica.

– Doktore Šenkmene? – obrati mu se Bret.

Čovek podiže pogled sa papira u koje je bio zadubljen. Imao je tamnoplave, jasne oči. Ustao je i Bret vide da je visok blizu dva metra. Na sebi je imao elegantno krojene pantalone sa uskim prugama, isti takav prsluk i košulju u tonu. Rukave je bio podavrnio, a sako i lekarski mantil su visili na čiviluku.

– Gospodine Valase? – odvratio je pitanjem i pružio Bretu ruku. – Sedite, molim vas – ponudio je Bretu je-

dinu drugu stolicu u sobi. – A sada, recite mi šta mogu da učinim za vas.

– Radi se o Lin Mekdonald – nelažno reče Bret.

– Lin Mekdonald? – ponovi Šenkmen, ne skidajući pogled sa vrha Bretovog nosa. – Ko je to?

Bret ne reče ništa. Lice mu je bilo potpuno bezizražajno.

– Neko od mojih pacijenata? – iznenada upita Šenkmen, kao da nije ni očekivao da će mu Bret odgovoriti. Onda je ućutao, ne rekavši više ni reči, sve dok Bret nije ponovo progovorio.

– Ona je jedna od vaših bolničarki – polako reče Bret.

– Da? Koja?

Doktor nije promenio položaj niti ponašanje za vreme čitavog razgovora. I dalje je zurio u Breta i govorio kao čovek koji se davi, naglo gutajući vazduh i glasno ga izdišući sa svakom progovorenom rečju.

– Visoka je oko metar i sedamdeset, vitka, crvenokosa . . .

– O da, o da – prekide ga Šenkmen i zaval se u fotelju. – Sad je se sećam. Šta je s njom?

Bret ne odgovori odmah. Prosto nije mogao da veruje u ono što čuje. Očekivao je opreznog krivca koji bi s njim postupao u rukavicama. Ono što nije očekivao, bio je čovek koji, izgleda, nije mario ni za šta i koji se ponašao tako nonšalantno da je Bret odlučio da ga malo pritisne.

– Leži u jednoj bolnici u Sausalitu, u komi – odgovori mu Bret, puštajući da mu glas zvuči malo nestrpljivo.

– Žao mi je što to čujem – odvrati Šenkmen. – Pa?

– Pa? – ponovi Bret u neverici.

– Gospodine Valase – reče Šenkmen kao da recituje i ustade. – Ja rukovodim jednom psihijatrijskom bolnicom. Pokušavam da izlečim ljude koje je država obeležila kao kriminalce. Nemam vremena da se brinem o privatnom životu mojih bolničarki. Ako imate nešto da mi kažete, molim vas, recite. Ako nemate, obratite se doktoru Parkeru i personalnom odeljenju.

Breta nisu ni najmanje uznemirile Šenkmenove reči. Saznao je nekoliko stvari koje je hteo da sazna. Prvo, da je sam Šenkmen gazda. Drugo, hteo bi da zna koliko Bret zna. Bret odluči da mu to i kaže. Seo je na ponuđenu stolicu, prebacio nogu preko noge i nasmešio se.

– Rekla mi je da se vama obratim ukoliko se njoj nešto desi – slagao je.

Ova informacija nije imala nikakvog odjeka kod Šenkmena. Nije se ni pokrenuo.

– Šta ste joj vi? – upitao je.

– Jedan poen za pozitivce. Šenkmen je i sam počeo da postavlja pitanja, a ne samo da odgovara.

– Prijatelj – odvrati Bret, unoseći što više dvosmislenosti u tu reč. – Vrlo dobar prijatelj.

– Zašto bi vam rekla da se meni obratite?

– Zbog novca – odgovori Bret, zagledavši se u svoje nadlanice. – Nije li čudno, doktore, da su je napale

dve različite grupe ljudi pre nego što je povređena? I da su ti ljudi bili spremni da umru samo da ne budu uhvaćeni? Zvuči kao da se radi o vašim opasnim kriminalcima, zar ne?

– Moji pacijenti su progonjeni pojedinci, gospodine Valase! – besno uzviknu Šenkmen. – Svi su oni počinili samo jednu grešku u svojim jadnom životima. Pokušavam da ih izlečim a vi imate toliko smelosti da dođete ovamo i ubeđujete me...

– Možda bi bilo bolje da porazgovaram sa policijom o tome? – prekid ga Bret, što je odmah smirilo Šenkmena.

– Šta hoćete time da kažete? – upitao je naslonivši se na sto. – Policija je ta koja progoni moje pacijente.

– Okanite se prazne priče – predloži mu Bret. – Možda će policiju zanimati da zna gde je Lin radila pre nego što su je napali. Rekla im je da radi privremeno, preko jedne bolničke agencije. Ja sam joj uzeo legitimaciju za Utočište pre nego što je policija mogla da je vidi. Sigurno bi hteli i sada da je vide, osim ako odlučite da sarađujete.

Šenkmen je bio potpuno nepomičan i tih gotovo pola minuta. Onda je uzeo blok i naliv-pero.

– Gde ste odseli? – upitao je Breta naglo.

– U gradu – reče Bret.

– Dođite na ovu adresu u jedan čas po ponoći – reče mu Šenkmen i ispisa naku adresu na papiru. – Verujem da ćemo uspeti da se nagodi-

mo.

Bret se zadovoljno nasmeši i uze ponuđeni papir. Savio ga je i stavio u džep i ne pogledavši ga. Za to će kasnije imati dovoljno vremena.

– Tako je već bolje – rekao je. – Noćas u jedan.

Bret ustade, a Šenkmen mu okrete leđa i zagleda se kroz prozor.

– Možete li sami da izađete? – upitao je Breta, ne gledajući ga.

– Naravno – vedro odvrati Bret.

Okrenuo se i pošao ka vratima baš u trenutku kada je neko tiho pokucao spolja. Ruka mu je bila na kva-ki kada ju je drugi posetilac pritisnuo. Vrata se otvoriše i Bret se nađe licem u lice sa sestrin Kler Dirborn.

Bret je uspeo da zadrži svoj vedri izraz lica, ali je devojkica razrogačila oči i zinula u čudu. Videći da se zbunila, Šenkmen joj priteče u pomoć.

– Da, sestro, šta vam treba? – upitao je oštro.

Dirbornova je pogledala doktora, pa Breta, onda opet doktora. Najzad je uspela da se pribere.

– Doktor Švarc vas moli da pogledate ovo – rekla je pružajući mu jednu fasciklu.

– Dobro, uđite, uđite – nestrpljivo reče Šenkmen. – I zatvorite vrata.

Kler Dirborn još jednom, gotovo stidljivo, pogleda Breta pre nego što je postupila kako joj je lekar rekao. Teška vrata se zatvoriše Bretu ispred nosa, ali je on ipak uspeo da čuje početak njihovog razgovora.

– Znaš li ko je to? – upita devojkica doktora. – To je tip koji je bio sa

Mekdonaldovom kada su je dovezli.

– Znam – odvrati Šenkmen.

Bret se smeškao sve dok nije stigao do kraja administrativnog krila. Primetio je da su sva vrata kancelarije zatvorena i da su prozori na njima neprozirni. Setio se da su sva vrata prilikom njegovog dolaska bila zatvorena, osim dvojica koja su vodila u prazne sobe. Takođe se setio i nasmešenog, blagonaklonog lica doktora Parkera. Bez sumnje, rad na ovakvim mestima ostavljao je traga posle izvesnog vremena.

Sa lica mu je nestao osmeh kada je klimnuo glavom stražaru koji ga je pustio napolje. Teška metalna vrata se zatvoriše za njim i on se nađe u hodniku sa navodno bezopasnim slučajevima. Bret je koračao sredinom širokog hodnika, razmišljajući o onome što je postigao. Po njegovom mišljenju, poseta je bila uspešna. Upozorio je Šenkmena da neko zna da neke stvari tu nisu u redu. To mu je pošlo za rukom bez bojazni po Kler Dirborn koja možda i nije uspela da poveže tajanstvenog noćnog posetioca i naizgled nevinog mladića sestre Mekdonald.

Sada Šenkmen neće moći da ubije Lin Mekdonald pre nego što ukloni Breta. Bret je bio mnogo opasniji nego Lin u nesvesnom stanju. Lin će biti bezbedna u San Francisku sve dok on predstavlja Šenkmenovu metu.

– Hoćeš li kikiriki? – zavrišta nečiji glas kraj samog Bretovog uha. – Zar ono nije zgodna cica? Zar nisu

devojke dobre, a?

Jedan pacijent je istrčao iz sobe kako bi mogao da viče na Breta dok je ovaj prolazio. Bret nastavi da hoda, ne okrećući se. Očima je tražio doktora, sestru ili bolničara. Ali, nije video niti čuo da bilo ko dolazi.

– Hoćeš li bombonu? – i dalje je vikao ludak. – Da ili ne? Bombonu ili kikiriki, i jedno i drugo je dobro. Da ili ne? – nastavljao je ponudu koračajući uporedo s Bretom i unoseći mu se u lice. Ostali pacijenti su se smejali i nemuštim jezikom navijali dok su njih dvojica prolazili.

– Ne – najzad reče Bret.

Bet se nije zaustavljao, ali je njegov pratilac odmah stao.

– Ih – požali se pacijent. – A tako su dobre. Zaista dobre.

Pogledao je za Bretom i iznenada povikao:

– Uzmi jednu bombonu!

Bret je bio zapanjen nedostatkom brige i staranja o pacijentima u ovakvim ustanovama. Pre svega, smrtna kazna je ukinuta, pa su zatvori i ludnice bili dupke puni. Potom su smanjena sredstva, u veri da ubice ni toliko ne zaslužuju. Nije bilo dovoljno ljudi da se stara o njima. Pa čak i kada ima dovoljno novca, većina onih koji brinu o pacijentima su sadisti. Svi drugi bi radije bili grobari nego da rade u ludnici.

Drugi stražar mu otvori ulazna vrata. Povratak ka ogradi i glavnom izlazu protekao je bez incidenata. I jedna i druga kapija su se otvorile kada je zvono zazvonilo.

– Do viđenja i prijatno – reče mu izborani stari stražar na izlazu.

Bret otkopa svoju opremu koju je sakrio u obližnjoj šumi i pešice ode u grad. Na adresi koju mu je dao Šenkmen bio je jedan motel. Pošto nije imao šta drugo da radi, Bret uze sobu u tom motelu. Čak mu je pošlo za rukom da dobije sobu koja je bila odmah do one koju mu je doktor naznačio. Primetio je da je ta soba već unapred rezervisana. Verovano ju je Šenkmen stalno koristio. Za koje potrebe, to Bret još nije znao.

Ostatak dana proveo je u gradskoj biblioteci i u obilasku obližnjih ulica. Ubrzo je znao svaki ugao i slepu ulicu, pa je lako razradio najbolju maršrutu za izlazak iz grada i povratak, kao i za odlazak u centar i povratak u motel.

Pošto je dobro večerao u obližnjem ribljem restoranu, Bret se vratio u motel i provalio u sobu do svoje kroz zaključana vrata koja su ih spajala. Soba se ni po čemu nije razlikovala od drugih motelskih soba širom zemlje. Vrata kroz koja je ušao bila su na desnom zidu. Do njih je bila mala niša sa pisaćim stolom pričvršćenim za zid. Pored niše je bilo kupatilo.

Sa leve strane vrata nalazio se krevet, a preko puta kreveta komoda sa ogledalom i televizor. Na levom zidu su bila ulazna vrata i do njih veliki prozor sa navučenim roletnama. Bret brzo obiđe sobu, priđe krevetu i čučnu kraj njega. Pošto je

podesio opruge i metalni okvir kreveta prema svojim potrebama, on se vrati u svoju sobu da čeka dogovoreno vreme.

U jedan sat po ponoći, Bret je još uvek sedeo prekrštenih nogu na svom krevetu i meditirao. Nastojao je da postigne onaj nivo unutrašnjeg mira koji mu je omogućavao da bude nemilosrdan i neverovatno efikasan. Čim bi se našao na željenom nivou, video bi pokrete drugih ljudi kao na usporenom filmu, dok bi njegov duh i telo bili u izvanrednom skladu, a udovi bi se kretali bez ikakvog napora.

U međuvremenu, njegova svest je bila usredsređena na mnogo opipljivije stvari. Koristeći informacije koje je odranije imao, a i one koje je prikupio u biblioteci, sačinio je monstruoan ali verovatan zaplet. Šenkmen je poslao ubice da uklone Lin Mekdonald zato što je isuviše znala. Međutim, kada ju je Bret video, ona se nije tako ponašala. Prema tome, ona nije bila svesna da zna Šenkmenovu tajnu.

Bret se seti sastanaka sa poručnikom Entonijem. Prisetio se da mu je policajac rekao kako treba da se nađe sa predstavnicima policije Marin Kauntija da bi uporedili podatke o ubistvima Hansenovih i Bejmerovih. Setio se i sopstvenih zapažanja u vezi sa sličnošću i krvožednošću napada na Lin i te dve porodice. Jedina je razlika bila u tome što Hansenovi i Bejmerovi nisu imali nindu da ih štiti.

Pod pretpostavkom da je postojala veza između svih tih napada i ubistava, javljalo se pitanje zašto je Lin Mekdonald morala da umre i zašto su Hansenovi i Bejmerovi morali da umru. Malo čitanja u biblioteci je razjasnilo i taj problem. Ipak je između tih dveju porodica postojala veza. I Hansen i Bejmer su radili za istu kompaniju, mada u dve različite firme. Ako bi policija i uočila tu vezu, ne bi se mnogo iznenadila. Transtotal Vest je vlasnik stotine manjih preduzeća širom zemlje. U pitanju je mogla biti vrlo verovatna slučajnost da očevi tih dveju porodica rade za istu kompaniju i da ne znaju jedan za drugoga. A njihova smrt nikako nije ličila na delo profesionalaca. Sigurno ne, kada su i žene i deca bili iskapsapljeni na najbrutalniji način.

Poslednji delić slagalice je bila činjenica da je sedište Transtotal Vesta bilo u Santa Kruz. Čak i ne tako daleko od Utočišta. Šenkmen je najverovatnije imao dogovor sa nekim iz samog vrha Transtotal Vesta. I Lin je, ne znajući, bila svedok nečega s tim u vezi. Bret je morao da sazna celu istinu i to što pre.

Prisetio se užasa u krvi u vili Hansenovih koja se nije osušila ni sledećeg dana kada je otišao tamo. Takođe se setio nasmejanih lica starice u peći i ludaka u zapaljenom automobilu, kao i crvenokosog mladića. Prisetio se i uplašenog, tužnog izraza na Lininom licu. Želeo je osvetu. Bila mu je potrebna radi unutrašnjeg mira.

A onda je čuo da neko ulazi u susednu sobu.

Bret je imao na sebi crnu bluzu i tamne pantalone. Ostatak opreme je ostavio ispod kreveta. Kada se vraćao u svoju sobu, ostavio je okltjučana vrata, tako da je sada trebalo samo da pritisne kvaku i uđe u sobu do svoje.

Kada se pojavio u dovratku, plavuša koja je sedela na krevetu se trže i uzviknu. Kler Dirborn je gledala u ulazna vrata, tako da je zinula od iznenađenja kada su se otvorila sasvim druga vrata. Čim je videla da se radi o Bretu, odahnula je s olakšanjem, skočila i bacila mu se u naručje.

– Oh, hvala bogu! – izustila je bez daha. – Hvala bogu da ste dobro.

Bret je uhvati za ruke i odmače od sebe.

– Zar ste pomislili da je nešto moglo da mi se desi? – upitao je šaljivim tonom.

– Vi ne znate kakav je Šenkmen – odvrtila mu je prigušenim glasom. – Nisam znala šta smeru. Jedva sam ga ubedila da pusti mene da se nađem s vama, a ne njegove plaćene bitange.

Bret zatvori vrata za sobom i prođe pored nje do sredine sobe.

– Dobro, kada ste tu, recite mi da li ste doneli novac?

– Pošto nije dobijao odgovor Bret se okrete. Devojka je na sebi imala kišni mantil, maramu i gumene čizme.

– Pa, nije mi ništa rekao za novac

– koketno je rekla, približivši se krevetu. – Rekao mi je da dođem i dogovorim se za cenu.

Dok je govorila, otkopčala je mantil. Kada ga je pustila da se sam otvori, Bret je spazio da izuzev čizama, čipkastog bebi-dola i zlatnog lančića oko vrata nema ništa na sebi.

– Mogu li ja da budem kapara? – bestidno je upitala.

Ne, devojka nije dovela u vezu mladića bezazlenog izgleda i mačevaoca čeličnosivih očiju iz ostave.

– Pa, ne vidim zašto ne bismo mogli da popričamo o tome – rekao je osmehujući joj se.

Prišao joj je i zagrlio je jednom rukom. Ona ga povuče ka sebi kako bi seo kraj nje na krevet. Lakim poljupcima mu je obasipala usne, a rukama masirala slepoočnice i vrat. Oči su joj bile zatvorene, primetio je Bret, ali ne od strasti već zbog koncentracije. Mnogo se trudila da ga zavede, ali joj to nije baš uspevalo. Bret nije video zašto ne bi igrao njenu igru, ali, isto tako nije želeo ni da joj olakša posao. Smatrao je da će joj to očvrnuti karakter.

Bret joj uzvрати poljubac, ali je to uradio tako kao da je bio iznenađen žestinom njenog napada. Nekoliko trenutaka kao da nije znao šta će sa rukama. Kler ga je i dalje ljubila. Pri tom je ubrzano disala i uzdisala. Najzad je, u naletu strasti, zgrabila Bretovu ruku i spustila je sebi na grud. Bret je prihvatao njena milovanja. Spustila je ruku ka njegovom pojasu. Bret se napravi kao da hoće da

joj pomogne, ali mu ona odgurnu ruku i vrati je na svoje grudi. Međutim, ona nije znala da je Bret, u stvari, sam otkopčao svoj kaiš kako Kler ne bi slučajno nabasala na »širiken« koje je nosio skrivene u predici.

Kler Dirborn je i dalje glumila strast. Bret je osetio da je trenutak da preuzme stvari u svoje ruke. Glavom je zaronio u njenu gustu plavu kosu. Nasmehio se osetivši prvi put za poslednjih nekoliko dana, pravo zadovoljstvo. Uradiće kako je odlučio. Devojka je sama to tražila. Polako je spustio usne na njen vrat.

Kler prvi put oseti uzbuđenje. Gotovo se trgla. Međutim, Bret je nije puštao. Malo pomalo, ruke su mu se spuštale sve niže niz njeno telo. Kler je osetila kako napetost u njoj raste. Znala je da neće moći još dugo da izdrži.

Odjednom, Bret se odmače od nje. Devojka razočarana, skoro ljutito uzviknu. Ali, već sledećeg trenutka, osetila je kako čaršav nestaje ispod nje, a onda se, lebdeći, spušta preko njenog tela. Videla je, istog časa da je i Bret nag i da joj se vraća. Uzdahnula je s olakšanjem.

Ipak, jedan deo njenog mozga nije podlegao čaroliji. I taj deo njene svesti odjednom je podseti gde je već ranije videla taj stil i tu veštinu.

– Til! – uzviknula je prepoznavši ga, ali joj Bret hitro stavi šaku preko usta.

– Najzad si shvatila – rekao je tihim glasom koji je već čula u bolnici gde je ležala Lin Mekdonald.

Dok je govorio, Bret nije prekidao milovanje. Devojka htela još nešto da kaže, ali je ponovo postala rob novih osećaja. Njeno zadovoljstvo se bližilo vrhuncu.

Izenada, vrata od sobe se sa treskom otvoriše. Svetlost iz hodnika je obasjavala dvojicu muškaraca u uniformama i sa revolverima u rukama.

– Ne! – uzviknula je Kler, ne mogavši da se uzdrži.

Bret se već bio odmakao od nje i sada je sedeo na krevetu licem okrenut ka uniformisanom paru. Pretpostavljao je da će se ovako nešto dogoditi, čak je i čuo njihove korake u hodniku, ali je zaista bio iznenađen kada je ugledao prvog stražara. Iako je na sebi imao uniformu, Bret je u njemu prepoznao psihopatu koji mu je nudio slatkiše u Utočištu.

– Aha, uživaš! – uzviknu prvi stražar kada su ušli u sobu. – Uхватili smo te na delu. Siluješ mlade devojke. Ona će to i posvedočiti – brzo je dodao i pogledao Kler koja se nije pomakla otkako su ova dvojica banuli u sobu. – Gubite se odavde, gospođice.

Kler se trže i odmače od Breta tako naglo kao da je on neki gadni insekt koji se odjednom našao u njenom krevetu. Užurbano je navlačila svoju minijaturnu spavaćicu.

– Pa, druškane – obrati se prvi stražar Bretu – silovao si je i posle se opirao hapšenju, pa smo morali da te ubijemo – objasnio je. – Reći ćemo da je on jedan od ludaka koji je

pobegao iz Utočišta i kidnapovao je, a? – rekao je drugom stražaru.

Drugi stražar se zacereka.

– Aha – složio se. – Opasni psihopata. Nismo imali drugog izbora već da ga ubijemo čim smo ga videli.

Čovek je sačekao da vidi Bretovu reakciju. Ali, čovek sa čeličnosivim očima je mirno sedeo na krevetu, reagujući u sebi na činjenicu da je drugi čovek bio onaj izborni stari stražar iz druge kućice ispred Utočišta. Kada Bret ne reče ništa, starac nastavi:

– Znači, ti si taj junak? Veliki junak, a? Uleteo u onaj podrum. Gurnuo momka u perionicu i ispraznio šaržer u njega, jel? Gledao kako se stara žena peče, a? A to su mi bili žena i sin, znaš! Ubio si moje dete! – vikao je starac, mašući revolverom.

Bret vide kako mu se mišići napinju, pojavljuje vena i pokreće koža. Starac je morao da puca kako bi se oslobodio napetosti. Prekrivač na krevetu se odjednom naduva, kao da je neko uduvao vazduh ispod njega. Metak se zari u dušek na mestu gde je tren pre toga sedeo Bret. Skoro istog časa kada je pištolj opalio, oštrica »vakizašija« je rasekla starčevo lice napola.

Ranije te večeri, Bret je podesio krevetski ram tako da je načinio malo mesta između opruga i dna. Taj prostor je podsećao na korice mača u koje je Bret položio goli samurajski mač. Desnom rukom ga je izvukao, rasekavši čaršav kao da je od papira, a onda napravio nekoliko santi-

metara duboku posekotinu na starčevom licu koja je išla od brade do obrva.

Krv je šiknula iz posekotine. Starac je pošao rukama ka licu, ali one kao da su mu otkazale poslušnost. Zagrcnuo se od krvi koja mu se slivala u usta i grlo, počeo da se guši, a onda trzajući se pao na pod.

Sve se tako brzo odigralo da je prvi stražar jedva uspeo da okrene glavu, a Bret ga je već mačem udario po vratu. Čovek je video nagog Valasa kako stoji na krevetu onog časa kada mu je krv potekla iz grla. Gledao je za potokom svoje krvi koja se slivala na pod, a onda i sam pao.

Kler Dirborn je sve to gledala sa druge strane kreveta. Osetila je promaju od otvorenih vrata i skočila da pobegne. Ali, kada se okrenula, vrata su već bila zatvorena, a samurajski mač je bio zaboden u njih. Onda se opet okrenula ka krevetu. Našla se oči u oči sa Bretom Valasom.

– Rekao sam ti da je vreme da pređeš na drugu stranu – ozbiljno joj je rekao. – Nisi me slušala.

– Nisam znala da će doći ova dvojica – rekla je molećivim glasom, dok su joj se oči punile suzama. – Kunem se.

Bret izvuče mač iz vrata, pa zgrabi Kler za zglobove i baci je na krevet.

– Prošlo je vreme za laži – rekao je prilazeći joj.

– Šta hoćeš od mene? – šapatom upita devojka, svesna da joj ovaj čovek može naneti isto onoliko bola

koliko joj je pružio zadovoljstva.

S kakvom lakoćom ju je bacio na krevet. Činilo joj se kao da je poletela. A on sam je delovao kao da u to nije uložio nikakav napor.

Bret hitnu mač i ovaj se zari u dušek kraj njenih nogu.

– Dopustiću ti da mi ispričaš sve što treba da znam – rekao joj je bezbojnim glasom.

Glava šesta

Ubilačke ekipe su kretale u akciju u isto vreme, saznao je Bret. Zato su Hansenovi, Bejmerovi i njihovi prijatelji poubijani u približno isto vreme kada je i Lin Mekdonald bila napadnuta. Kler, koja je zaista bila bolničarka, ubačena u bolnicu u kojoj je radila Lin, pošto joj je istekao angažman u Utočištu. Zato je plavuša već bila tama kada su dovezli Mekdonald. Jedino što Kler nije znala da mu kaže bilo je zašto je Mekdonaldova toliko opasna za Šenkmena.

Bret joj je verovao. Njegovi učitelji ninda su ga obučili da bude živi detektor laži. Verovao joj je kada mu je rekla da je jedini razlog što je ćutala o tim ubistvima bio taj što nije bila direktno umešana i što je dobijala velike sume novca. Tek kada joj je naređeno da ubije Mekdonaldovu počela je da uviđa da greši. Sve do tog trenutka bila je zadovoljna što ima tako dobro plaćeno zaposlenje.

Novac je dolazio od nekog Frenklina Delie, predsednika Transtotal

Vesta. Kler je samo znala da Delia hoće da ukloni direktore dveju svojih manjih kompanija i da plaća astronomske sume za tu uslugu.

Bret još uvek nije uspeo da sazna razlog zbog kojeg bi Lin Mekdonald trebalo da umre, ali je bar dobio jasniju sliku o onome što se dešava.

Šenkmen je zatvarao krug. U isto vreme kada je poslao dvojicu stražara da pomognu Kler oko Breta, poslao je i trojku, koja je pobila porodicu Hansen i Bejmer, da srede račune sa Deliom. Trebalo je da gazda Transtotala te noći bude sam u svojoj poslovnoj zgradi da čeka sa novcem za poslednju isplatu. Trojka bi pokupila novac, a onda se postarala da za sobom ne ostavi nikoga ko bi mogao da identifikuje njih i njihovu gazdu. U svakom slučaju, Delia će platiti za svoje zločine. I to krvavo platiti.

Bret je pustio Kler da ode. Pošto ga još nije bila odala, Bret je bio potpuno siguran da to neće ni sada učiniti. U stvari, razmišljao je, bolje je da ona bude u Utočištu. Prvo, mogla bi da smiri Šenkmena kada se starac i onaj drugi stražar ne vrate. I drugo, nije bilo loše imati nekoga na svojoj strani kada kucne čas obračuna.

Bret se nećujno kretao ka glavnom ulazu u zgradu Transtotal Vesta. Zgrada je ličila na crnu kulu ili tamni nadgrobni spomenik. Bila je sva u staklu i metalu. Na nebu je bilo oblaka i, svaki put kada bi neki prošao ispred meseca, zaklonio bi nin-

đu u potpunosti. Na njegovoj tradicionalnoj uniformi sve je bilo na svom mestu. Od glave do pete je bio u crnom, dok je po celoj uniformi bilo raspoređeno njegovo oštro i otrovno oružje.

Vrata su bila zaključana. Zatvarala ih je jedna metalna šipka. Bret izvuče »vakizaši« iz korica i jednim zamahom, raspolovi je. Mač je prošao kroz metal kao kroz sir. Japanski mač, iskovan na prastari, tajni način, bio je prejak za šipku. Bret nogom otvori vrata.

Dok je prolazio kroz raskošno predvorje ka liftovima, pokretnim i pomoćnim stepenicama nešto mu je smetalo. Nešto u vezi sa događajem u motelu ga je veoma uznemirilo. Bret nagna sebe da ne misli više o tome. Morao je da bude miran. Ispred pisaćeg stola u kabinetu predsednika firme stajace trojica manijaka, ljudi koji su plaćeni da bi zadovoljili svoju perveznu krvožednost. Za stolom će sedeti još jedan čovek, onaj koji tako mirno šalje druge u smrt a sve u sveto ime »biznisa«. Bret nije bio siguran koja je od te dve vrste gora.

Trenutak kasnije, prestao je da misli o moralnim ocenama. U ovom slučaju nije bilo lošijih ili boljih. Setio se šta mu je učitelj govorio:

»Čovek ne vidi nešto kao zlo. Zlo jeste. Čovek zna zlo, ne mora da ga vidi«.

Bret je znao da zlo postoji u ovoj zgradi. I zakleo se da će, kroz nekoliko minuta, ili on ili zlo biti uništeni.

Trojka je koračala hodnikom na sedmom spratu. Slabe noćne svetiljke bacale su čudne senke na svetle zidove hodnika. Sva trojica su na sebi imali sportske jakne i pantalone, košulje i sportske patike. U džepovima jakni svaki od njih je imao po jedan revolver i po jedan lovački nož.

– Ovoga puta ne možemo ništa da odigramo – vajkao se ubica sa masnom kosom. – U svim filmovima koje gledamo, ima poneka devojka koja umire. A ovde nema devojaka.

– Idiote – reče drugi ubica sa proređenom smeđom kosom. – Zar se ne sećaš filma »Šizoidan«? U jednom oblakoderu je došlo do žestokog revolveraškog obračuna. Tipa su na kraju ubili nožem za pisma ili heftalicom, ne sećam se više.

– Ne – umeša se treći ubica, visok i debeo. – Na kraju su ga ubili njegovim sopstvenim pištoljem. Valjda su se nešto koškali ili otimali, ne znam.

– Uostalom – reče drugi ubica – sve se dešavalo u jednom oblakoderu kao što je ovaj.

– Stvarno? – upita ubica sa masnom kosom, znatno zainteresovan.

– Stvarno – potvrdi smeđi nehajno.

– To je onda sjajno – radosno reče ubica sa masnom kosom.

Ubrzo su stigli do zavoja u hodniku. Bili su sve uzbuđeniji zbog predstojećeg sastanka. Zaustavili su se pred vratima od pleksiglasa na kraju

hodnika na kojima je stajalo ime Frenklina Delie. Veselo se zgladaše, a onda debeli ubica gurnu vrata i oni se nađoše u kancelariji Delijine sekretarice. Odatle se kroz vrata tapacirana crvenim plišem ulazilo u predsednikov kabinet.

Trojica ubica uđoše u ćeliju od crnog stakla. Ćelija je bila prostrana i ukusno nameštena, ali je ipak bila samo ćelija. Ceo zid iza Delijinih leđa bio je od stakla, tako da je izgledalo kao da ovaj lebdi u vazduhu. Sa obe strane stola stajala su po dva telohranitelja.

Trojka priđe pisaćem stolu.

– Došli smo po novac – reče debeli ubica.

Delia je bio negovan i obučen u najskupoceniju odeću. Njegova kovrdžava kosa je bila ispravljena i prebačena preko prosedih pramenova. Prerane staračke fleke su bile pokrivene kremom, a polomljene kosti u nosu zamenjene plastikom. Vežbao je tek onoliko koliko mu je bilo potrebno da ne dobije stomak. Ali, njegove tamne oči su bile hladne i nisu se menjale od mladićkih dana.

Uzeo je jedan paketić, ukusno upakovan, kao da se radi o kutiji sa bombonama.

– Evo novca – rekao je i gurnuo paketić do ivice stola.

Debeli ubica zgrabi paket i sa nestrpljenjem pocepa ukrasni papir. Podigao je poklopac i preleteo pogledom po novcu.

– Nema dovoljno – rekao je kao da donosi presudu.

Delia se zavalj u fotelju ne progovorivši ni reči. Pogled mu je pao na osam crno-belih ekrana koji su bili instalirani odmah ispod ivice pisaćeg stola. Zgrada je bila prazna.

– Šta to treba da znači? – upitao je gledajući debelog pravo u oči.

– To što sam rekao – odvrati ubica, a njegova dva drugara se odmakloše od njega.

Kretali su se nonšalantno:

– Nije dovoljno – nastavi debeli. – Ovo je samo za dvojicu, a mi smo za sobom ostavili mnogo više leševa. Smatramo da treba i za njih da nam platite.

– Ja nisam naredio da poubijate i ostale – tiho reče Delia.

– To se nije moglo izbeći – odvrati debeli i sleže ramenima. – Takođe mislimo da treba da nam platite i za to što ćemo ćutati. Mi znamo ko nam je pokazao žrtve. Nikada nećete moći da se otarasite svih nas. Zato bi trebalo svakog meseca da odvojite koju paru i za nas.

Delia počeo da se smeje. Prvo je to bio kikot, a onda je smeh bivao sve glasniji i veseliji. Najzad se upravio i obrisao oči.

– Znao sam da će do ovoga doći – rekao je prijatnim glasom. – Znao sam da će se tako nešto desiti čim sam čuo da niste profesionalci.

A onda, isto tako brzo kao što je počeo da se smeje, Delia se uzbilji i uperi prst u debelog ubicu.

– Čujte šta ću vam reći. Mogao bih da vas uništim mnogo lakše nego što biste vi mogli meni da na-

udite. Ja sam gazda jedne od važnijih korporacija u zemlji. Ja imam ugled. Ko bi pre poverovao vama nego meni? – reče Delia i opet se nasmeja. – Ko bi vam uopšte poverovao?

Debeli ubica se nasmeja zajedno sa Deliom. Šenkmen ga je upozorio da se ovako nešto može desiti. Sve su isplanirali tako da Delijini ljudi budu iznenađeni. Tada debeli klimnu glavom i tiho reče:

– Onda ćemo morati da vas ubijemo!

Svi su se pokrenuli u isto vreme, ali niko nije bio brži od Breta Valasa. Poklopac rashladnog uređaja na zidu pade sa treskom i iz kanala izlete, Bret, napravi salto u vazduhu i dočeka se na noge posred Delijinog stola. Njegova pojava iznenadila je ludake. Njihova meta je odjednom bila, zaklonjena. Iako su im revolveri već bili upereni u Deliju, zastali su u šoku. U Bretovim rukama iznenada se pojaviše oba mača. Vrhom mača pritisnu Delijine grudi i ovaj pade u stolicu, a onda zaseče masivni sto i po sredini. Skočio je i polomio sto na tom preseku baš kada su trojica ludaka opaiiii.

Bret propade kroz polomljeni sto i nađe se na podu. Meci proišišaše pored njega i udariše u staklo iza Delijine glave. Ono se nije razbilo, već se prozor odjednom pokrio najfinijom čipkom. Kratki mač je bio na podu, kod Bretovih nogu. Obe ruke je stavio na ivice rupe na stolu i počeo da gura.

Ogromni pisači sto se odlepi od

poda i udari u trojicu ubica. Ubica sa proređenom smeđom kosom dobi udarac u zglob. Ispustio je revolver, dok mu je šaka bila okrenuta na suprotnu stranu i stajala pod nekim čudnim uglom. Ubica sa masnom kosom je izleteo čak u udrugu kancelariju. Izgubivši ravnotežu debeli pade na pod, a revolver mu odlete nešto dalje od njega. Ne osvrćući se, sva trojica pobegoše iz kancelarije glavom bez obzira. Ovo je bilo prvi put da se sve nije odvijalo prema planu, a oni su pokazivali hrabrost samo pred bespomoćnim tinejdžerima i žrtvama koje nisu ni slutile da će biti ubijene.

Bret je stajao između četvorice Delijinih telohranitelja. Posegnuvši za svojim pištoljima sva četvorica su istovremeno krenuli na Breta. Ali, Bret je bio brz za njih. Jednim pokretom noge podigao je »vakizaši« sa poda.

Izgledao je kao da je samo koraknuo, ali mač je poleteo ka njegovoj ruci. Umesto da ga uhvati, Bret je dodirnuo kraj njegove drške i istovremeno izvukao jednu otrovnu strelicu. »Vakizaši« je završio u stomaku prvog telohranitelja, dok se strelica zarila u grudi drugog. Oba telohranitelja se gotovo istovremeno zateturaše i padoše na pod.

Ali, to nije bio kraj. Dok su prva dvojica padala, Bretu je pošlo za rukom da ubije i drugu dvojicu. Treći telohranitelj se u međuvremenu bio bacio na Breta, ali načinio je grešku što mu je prišao isuviše blizu. Bret je

poskočio i desnom nogom ga udario u grudl tako da mu je razmrskao grudni koš. Čovek je poleteo ka prozoru, udario u već oštećeno staklo i proleteo kroz njega.

Poslednji telohranitelj je izvukao poštolj i nanišanio. Samo što nije povukao okidač, kada Bret nestade pred njegovim očima. A onda, kao da se iz vazduha stvorio, Bret je stajao ispred njega sa isukanim mačem. Oštrica mača zasvetluca i on oseti kako mu nešto toplo i vlažno klizi niz bradu. Pipnuvši bradu okrvavi prste. Ali, posekotina nije bila duboka, više kao ogrebotina, mislio je. Ali, bilo mu je teško da pritisne okidač. Pao je ubijen, otrovan koji je bio premazan mač.

Bret se uspravi i izvuče kratki mač iz stomaka trećeg telohranitelja. Krv je sprala skoro sav otrov, pa ga je Bret vratio u korice kako bi se ponovo premazao tankim slojem izuzetno smrtonosnog otrova koji je Bret sam spravljao. Tek tada se okrenuo Deliju koji je ležao u fotelji premirujući od straha. Bret mu spusti koleno na grudi.

– Nemamo mnogo vremena – brzo mu reče. – Zašto ste unajmili Šenkmena?

– Ko ste vi, do đavola? – besno uzviknu Delia.

Ne oklevajući, Bret mu mačem odseče stopalo.

– Recite mi! – naredio mu je.

Iznenadan gubitak stopala delovao je kao električni šok. Delia još nije mogao da poveruje da mu je čo-

vek u crnom to zaista uradio, ali je već počeo da oseća bol.

– Sam mi se obratio – jedva reče Delia. Čuo je da želim da mi neko obavi jedan posao. Ubedio me je da može to da uradi. Bio sam Impresioniran.

– Zašto?

– Imao je ubice koji nisu imali šta da izgube. Nikome ne bi palo na pamet da zatvorene ubice mogu bilo šta da učine. A svaki od njih je bio spreman da se ubije ako bi ga uhvatili. Šenkmen im je promenio lik i skinuo otiske prstiju kako ih ne bi otkrili. Ideja je bila savršena.

– Skoro savršena – reče Bret i svojim dugim mačem odrubi Deliji glavu.

Delijine oči su još bile širom otvorene od iznenađenja kada mu se glava skotrljala na pod, a iz vrata šiknula krv.

Bret napusti kancelariju i izađe u neosvetljeni prazan hodnik. Usporio je hod, oborio glavu i zažmurio. Koncentrisao je intenzivno kako bi otkrio da li se u zgradi još uvek neko kreće.

Tada začu trojku koju je tražio. Dvojica su bila u liftu koji se spuštao, dok je treći silazio niz stepenice. Bret pritrča vratima lifta i zamahnu svojim dugim mačem. Proterao je oštricu kroz uzan prostor gde su se spajala vrata. Izvrnuo je mač i ugu-rao levu šaku u prorez, dok je desnom vratio mač u korice.

Kada mu je i desna ruka bila slobodna, Bret provuče i nju u prorez, a

onda naglim pokretom otvori vrata. Uleteo je u šaht od lifta i zgrabio kabl. Vrata su se odmah zatvorila za njim. Počeo je da klizi niz kabl. Međutim, pošto su mu se rukavice zagrevale od trenja, on je primenio jednu staru tehniku spuštanja niz konopac. Pustio je da klizi niz kabl jedan sprat, a onda se uzverao uz kabl do polovine gornjeg sprata. Uskoro je nogama dotakao krov kabine. Zažmurio je i »opipao« dvojicu u kabini. Jedan je bio debeljko, ali za drugog nije bio siguran. Sudeći prema njihovim reakcijama u Delijinoj kancelariji, Bret je ocenio da je drugi putnik u kabini ubica sa masnom kosom.

Ninđa vide poklopac na krovu kabine. Međutim, nije ga iskoristio da se uvuče u kabinu pošto je znao da su dvojica ubica naoružani. Podsvesno brojeći spratove koji su prolazili, Bret je znao da će se lift zaustaviti za nekoliko trenutaka. Odmakao se od poklopca i stao uz samu prednju ivicu kabine. Nečujno je izvukao »katanu«.

Osetio je kada se lift zaustavio. Čuo je kako se vrata otvaraju i kako se ubice kreću u kabinu. I tada je zario »katanu« u krov kabine.

Krov lifta nije mogao da zaustavi moćnu oštricu. Prošla je kroz tanki metal kao da se radi o komadu kartona. Vrh mača se zari u potiljak ubice sa masnom kosom. Debeli ubica nije ništa primetio sve dok nije izašao iz lifta, a njegov kompanjon zaostao.

– Hajde – razdražljivo je rekao i

okrenuo se.

Skoro da je viknuo kada je video svog druga i komad sjajnog metala koji mu se prosekavši krov kabine zario u glavu. Već sledećeg trenutka mač je nestao i ubica sa masnom kosom pade pred noge debelog psihopate.

Ne zbunivši se mnogo, debeljko podiže revolver i isprazni šaržer u mesto ge je mač nestao, a onda potrča ka izlazu. U međuvremenu, Bret se popeo na viši sprat i silom otvorio vrata. Istrčao je u hodnik i pošao ka sporednim stepenicama. Na odmorštu se pojavi ubica sa slomljenom rukom.

Čim je video čoveka u crnom, ubica se okrete i počeo da trči nazad uz stepenice. Jedva je i čuo neki šum kraj svog uha kada je Bret bacio svoj »kjetetsu-šoge«. Dvostruka oštrica se zarila u čovekovu butinu i prošla na drugu stranu. Bret cimnu uže i povuče ubicu kao ribar kada izvlači udicu sa upecanom ribom. Ulica se skotrlja niz stepenice, udarajući o matalne šipke ograde. Najzad se nađe pred Bretovim nogama.

Ninđu nije dirnulo njegovo okrvavljeno i uplakano lice. Puštajući svom osvetničkom nagonu na volju, Bret izvuču dvostruku oštricu iz ubičine butine, ne obazirući na bol koji mu zadaje. Još jednom je zamahnuo »kjetetsu-šogeom« i rasporio mu trbuh. Odlazeći, nije se ni osvrnuo na krvavu priliku koja je vrištala i urlala.

Bret potrča ka prozoru na stepeništu. Debeljko je već trčao ka auto-

mobilu Utočišta. Ne oklevajući ni časa, Bret se zaletе i nogama udari u prozorsko staklo. Već trenutak kasnije, leteo je kroz vazduh sa drugog sprata. Kada je udario u zemlju, prevrnuo se, napravio kolut napred, ustao i potrčao.

U tom času debeli ubica stiže do kola i otvori vrata. Seo je za volan ali kada je hteo da izvadi ključeve iz džepa zasmetala mu debljina. Zato ispruži noge. Ali u tom trenutku, Bret je već bio na krovu jednog automobila udaljenom tridesetak metara od automobila Utočišta. Debeljko je oznojenim prstima vukao ključeve iz džepova, ali je metalni prsten koji ih je držao zajedno, zakačio materijal njegovih pantalona, tako da su mu ključevi ispali iz ruke i pali na pod ispod suvozačkog sedišta. Debeljko se saže da ih dohvati i to mu je spaslo život.

Čuo je neko pucketanje i tup udarac. Kada je podigao glavu, video je dve strelice skoro do kraja zarivene u naslon sedišta na kojem je do malčas bio. On se odmah ponovo saže i iz tog položaja gurnu ključ u kontakt-bravu. Spustio se još niže, ali tada začu novo pucketanje.

Pre nego što je porkenuo automobil, debeljko zavuče ruke pod sedišta i izvuče pušku sa skraćenom cevi. Bret je bio na krovu automobila ispred automobila Utočišta. Bio je direktna meta. Debeljko povuče okidač. Vetrobransko staklo eksplodira kao i vetrobransko staklo automobila ispred njega. Breta nestade. De-

beljko nije čekao. Odbacio je pušku, zgrabio volan, i pritisnuo papučicu za gas do daske.

Kola kretoše uz škripu kočnica. Prvo su udarili u kola sa razbijenim vetrobranskim staklom, a onda izjurila na ulicu.

Bret ustade. U ruci je držao »šuriken«. Prisetio se da je već prošao kroz nešto slično kada je luda petorka napala restoran u kojem je bila Lin Mekdonald. Zamahnuo je i hitnuo petokraku ka zadnjem točku.

Ništa se nije desilo. Bret shvati da se ovi točkovi razlikuju od običnih. Nisu imali unutrašnju gumu koja se pumpala, već su bili od pune gume. Njegov »šuriken« se zarlio u gumu i tu ostao. Kola su bila posebno opremljena. Ostale ubice su i mogle da stradaju, ali ova trojka ne. Oni su bili važni.

Bret se lesnu. Njegova ravnoteža je bila poremećena. Glavni ubica je bio u bekstvu, a on nije u stanju da spreči. Kola sa ubicom su brzo odmicala. Ne oklevajući ni trenutka Bret priđe jednom automobilu, razbi prozor i, provukavši ruku unutra, otvori vrata. Mačem je otvorio tablu sa instrumentima, izvukao određene žice i spojivši ih dao kontakt za paljenje motora.

Motor zagrme i Bret pođe punom brzinom. Bez obzira koliko dobro vozi, Bret nikako nije mogao da se približi debeljku koji je jurio kao da ga goni sam đavo. Ali, kada su napustili ulice i krenuli uskim, zavojitim putevima u predgrađu, Bret

poče da smanjuje rastojanje. Imao je potpunu kontrolu nad vozilom koje kao da je bilo deo njega samog. Prilagodivši svoje misli mogućnostima automobila, poterao je maksimalnom brzinom.

Izašavši iza jedne krvine ugledao je debeljкова kola. Proletela su kroz neku drvenu ogradu, a Bret se nadade za njima. Izgubio ih je iz vida zbog prašine koju su podizala, ali je ubrzo čuo kako se zaustavljaju. I sam zaustavi kola ne želeći da naleti na zasedu.

Čuo je kako debeljko s velikom mukom uspeva da se izvuče iz svojih kola, a onda steljući trči. Ali, umesto da čuje krckanje suvih grančica i šuštanje žbunja kao što bi se očekivalo kada čovek trči kroz šumu, Bretu je izgledalo kao da debeljko trči preko šišane trave.

Bret predoseti propast. Potrča kroz šumicu koja je delila debeljka i njega i za tili čas se nađe na vrhu jednog brdašceta. Ispod njega je bilo igralište za bezbol, prostor za piknik, niz koliba i jedno jezero. Kraj same vode prepoznao je stvari koje se obično sreću kada su u koloni deca. Pored automobila Utočišta bio je parkiran jedan kombi na kojem je pisalo Kamp-farma Vindzor.

Bret najzad spazi debeljka. Spremao se da uđe u kolibu koja je bila najbliža vodi. Nosio je nož, revolver, pušku i jednu malu sekiru.

Debeljko pomisli da je umro i da je došao na nebo. S obe strane drvene

kolibe bili su redovi kreveta u kojima su spavale malene devojčice anđeoskih lica. Kraj samih vrata stajao je veći krevet. U njemu je spavala jedna devojka. Debeljko nežno podiže pokrivač. Morao je da se ugrize za usnu da se ne bi nasmejao od zadovoljstva. Ispod pokrivača je video izvanredno skladno telo mlade instruktorkе.

Devojka je imala smeđu, kovrdžavu kosu, krupne grudi, tanak struk i neverovatno duge noge. Na sebi je imala samo majicu i gaćice. Debeli zamahnu sekirom iznad njene glave, ali se zaustavi. Moraće to da ostavi za kasnije.

Prislonio joj je nož na grudi i počeo da je golica. Devojka se osmehnu i promeškolji. Međutim, u sledećem trenutku se trže i otvori oči. Pokuša da se podigne ali debeljko je zgrabi za kosu i povuče nadole. Htede da vrisne, ali joj iz usta izađe samo vazduh.

– Vrišti – rekao joj je tihim glasom. – Deri se koliko god možeš jače.

Devojčin vrisak probudi ceo kamp. Sve devojčice u kolibi se probudiše i automatski pogledaše svoju instruktoruku. Videle su jednog krupnog čoveka kako je drži oko struka sa nožem prislonjenim na njene grudi. Sve počеше da vrište. Neke su čak pokušale da pobegnu naponje, ali je debeljko bio brži. Zgrabio je pušku i ispalio jedan metak u sredinu sobe.

– Izlazite iz kreveta! – naredio im

je gromoglasno. – Sve da ste došle na sredinu sobe. Odmah!

– Molim vas, deco, postupite onako kako vam kaže – govorila im je instruktorka kroz suze.

Petnaest devojčica brzo uradiše onako kako im je devojka rekla. Sve su se skupile na sredini prostorije.

– Na kolena! – dalje je naređivao. – Zagrlite se!

Devojčice ga bez reči poslušale. Debeljko se zadovoljno osmehnu. Ostavio je nož i podigao mladu instruktorku uhvativši je oko struka, a onda je, nimalo nežno, baci na njen krevet. Devojčice se glasno pobuniše zbog takve grubosti.

– Umuknite! – povikao je i stao između kreveta i devojčica. – Hej! – doviknuo je u pravcu greda na krovu. – Hej, mačevaoče!

Bret je nepomično stajao kraj samih vrata kolibe. Čutao je Svima u kampu koji su se probudili od buke, on je bio nevidljiv.

– Da niko nije ovamo ušao, je l' čuješ? – povika. – Ovde je petnaestak devojčica. Sve ću ih pobiti ako neko pokuša da me uhvati. Razumete li?

Bret se i dalje nije micao. Oči su mu bile sklopljene, ali je on »gledao« i slušao čitavim svojim telom.

– U redu – najzad je odgovorio tihim glasom.

Ubica ga je čuo.

– U redu. Za pet minuta ukloni sve one koji se nalaze u blizini koliba. Tada ću da izađem napolje, zajedno sa ovim devojčicama, pa napominjem da niko ništa ne pokušava. Sve

ću ih pobiti.

Devojčice počele da šapuću, uzdišu i plaču. Ali, bile su vrlo tihe.

– Pet minuta! – ponovio je debeljko.

Bret je već trčao ka grupi ljudi koji su se okupili nedaleko od kolibe. Kada je skinuo kapuljaču prisutni se trgoše. Imali su utisak da se iz vazduha stvorio pred njima.

– Tišina – naredio im je koristeći se vještinom »kiai« kojom se mogla regulisati jačina glasa. Zbunjeni ljudi odmah ga poslušale.

– Čuli ste ga – nastavi Bret. – Uđite u jednu kabinu i ne izlazite dok ne istekne pet minuta.

– Zar ne bi trebalo da pozovemo policiju? – upita jedan mladić.

– Učinite li to, devojčice će nastradati – ubedljivo odgovori Bret. – Ja znam tog ludaka. Pozovite policiju pošto istekne tih pet minuta.

Rekavši to Bret ponovo namače svoju kapuljaču i potrča ka kolibi u kojoj je bio ludak.

Prisutni učiniše sve kako im je on rekao. U tome se sastojala moć vještine »kiai«. Kasnije, kada je policija došla, niko od prisutnih nije mogao da dâ njegov tačan opis. Njihovi opisi se uopšte nisu slagali.

U kolibi, devojčice su se spremale da izdrže tih pet minuta. Međutim, debeljko nije imao nameru da sedi i čeka. Pomislio je da će ipak moći da aranžira još jednu scenu iz svog omiljenog filma stvara i užase.

– Hej! – rekao je obrativši se preplašenoj devojci. Kako se zoveš?

– Lusil – bojažljivo je odgovorila gledajući ga sa strahom u oči.

– Lusi, kažeš? – ponovio je njeno ime, kao da ga prvi put čuje. – Đusi Lusi, a? Pa, Đusi Lusi, da li si ikada gledala film pod nazivom »Petak, tri-naesti«?

Izraz njenog lica je govorio da je gledala taj film. Debeljko je stajao između kreveta i zagrljenih devojčica. Puška mu je bila uperena u decu, dok je nož držao spreman.

– Skini se – naredio joj je.

Devojka je oklevala. S jedne strane, život joj je bio u pitanju, a sa druge, nije želela da njene devojčice gledaju šta će se desiti.

– Hajde, šta čekate? – razdražljivo povika debeljko i prinese joj svoj ogromi nož uz grlo. Devojka uzviknu od užasa i pade nazad na jastuk.

– Je l' ja moram sve da uradim? – otezao je debeljko, naglašavajući da je nervozan.

Uplašena Lusil počeo polako da se svlači. Mislila je da će moći da odugovlači sve dok ne istekne pet minuta. A posle, ko zna...

Skinula je majicu, a potom i gaćice. Ležala je na krevetu potpuno naga. Debeljko joj priđe. Devojčice pokriše oči rukama. Manijak priđe devojci zamahnu svojim dugim nožem. Ali, u tom trenutku devojčin krevet se podiže i prevrnu. Na mestu gde je bio krevet, stajao je Bret Valas.

Koliba je bila kao i sve ostale kolibe u mnogim drugim kampovima širom zemlje. Da bi gradnja bila što

jeftinije, a koliba ipak je ispunjavala neke norme neophodne za život u njoj, graditelji su ih podigli na kratke široke stubove, tako da je ispod svake kolibe bilo dovoljno mesta da se zavuče odrastao čovek. Zavukavši se ispod dotične kolibe Bret je osluškivao da bi saznao gde se debeljko nalazi. Čim je bio siguran da je ovaj zauzeo položaj koji neće promeniti narednih nekoliko trenutaka, izvukao je »vakizaši« i prosekao jedan otvor kroz koji je mogao da se provuče. Sada mu je ostalo samo da čeka da se debeljko što više približi mestu na kojem je Bret prosekao rupu kako bi mogao da ga razoruža, a da se deci ne desi ništa.

Bret nije imao mnogo milosti kada je razoružavao neprijatelja. Debeljkov nož je još uvek išao ka devojčiniim grudima kada se Bret podigao i preturio krevet. Namestio je mač na mesto gde je do pre nekoliko trenutaka ležala devojka. Kako nije uspeo da zaustavi ruku u zamahu, debeli ubica je udario rukom pravo u vrh »vakizašija«. Okupana krvlju mu pade na pod. U njoj je još uvek bio čvrsto stegnut nož.

Urlajući od bola debeljko se odmače a devojčice se razbežaše, na sve strane. Ubica pokušava da upotrebi svoju pušku ali Bret je već bio kraj njega sa isukanim mačem. Debeli nije ni bio svestan da je izgubio i drugu ruku. Tek kada su presečeni nervi počeli da šalju impulse bola, on se potpuno raspomami. Bret izvuče »kjetetsu-šoge« i hitnu ga, ali ovoga

puta ne stranu sa sečivima tankim kao žilet, a hiljadu puta efikasniju već pusti da me se gajtan obmoti oko vrata. Ubica je sada bio pod Bretovom kontrolom, kao uhvaćena divlja zver.

Tada Bret podiže prevrnuti krevet i pomože devojci da ustane.

– Da li ste dobro? – Zabrinuto je upita.

Devojka klimnu glavom kroz suze potvrdi da je u redu.

– Obećavam vam da se neće izvući – uteši je Bret. – A sada, bolje izađite odavde sa devojčicama i ne vraćajte se dok koliba ne bude počišćena.

Devojka se brzo obuče i pozva usplahirene devojčice. Kada je ustanovila da su sve na broju izvela ih je napolje i odvela na sigurno mesto.

Bret se nasmeja. Bar je uspeo da spase jednu devojku koja će izrasti u snažnu i ljubaznu osobu, ako je ništa u tome ne omete. Debeli ubica je zaslužio smrt koja bi odgovarala životu koji je vodio.

Povuče gajtan i približi debeljka sebi. Ubica je još uvek vikao pokušavajući da podvuče noge pod sebe, ali to mu nije polazilo za rukom pošto više nije imao ruku da se odupre.

Dva protivnika se nađoše jedan naspram drugog. Lice debelog ludaka je bilo umrljano krvlju. Ostaci ruku su mu beskorisno visili. Bret ga je držao na uzici kao psa.

Pročitao je debeljkeve namere pre nego što je ovaj stupio u akciju. Video je da se priprema da izvede

poslednji, očajnički napad. Kada je nasrnuo na njega, Bret je bio više nego spreman.

U rukama mu se odjednom stvoriše oba mača. Zari ih u grudi ubice i domah izvuče. Onda mu se nađe iza leđa. Mač opet sevnu i ovoga puta probode razbojnikova leđa.

Tada baci mačeve u stranu i oni se zariše u drveni pod kolibe. Vibracije se još nisu smirile, a ninda je već trčao ka preterano debeloj prilici ludog ubice.

Pre nego što je sasvim stigao do njega, Bret ispruži desnu ruku. Dlan mu je bio otvoren, a prsti skupljeni u obliku vrha strele. Njegova šaka ne samo što je za ovaj udarac imala oblik vrha strele, već se tako i ponašala.

Udario je ubicu svom snagom u leđa. Mačevima je izrezao mali kvadrat koji je išao celom širinom od ubičnih leđa do grudi. Bret je to izveo tako brzo i savršeno, da skoro nije ni pomerio neki unutrašnji organ. Toliko je to bilo majstorski izvedeno, da debeljko nije ništa ni osetio.

Sada je jednim karate udarcem proterao ruku kroz telo debeljka.

Ubica oseti užasan pritisak, a onda spusti pogled ka svojim grudima baš u trenutku kada mu je izleteo najveći deo srca. Hteo je da ga zadrži rukama, ali to su sada bili patrljci. Gledao je kako mu srce pada na pod, a onda je i on pao ne videći više ništa.

Glava sedma

Prvi stražar nije bio svestan šta ga je udarilo. Prosto se zavalio u svoju stolicu i umro. Nije čak ni video »šuriken« koji je doleteo sa jedva čujnim zviždukom iz pravca obližnje šume i proleteo kroz jedini otvoren prozor stražarske kućice. Tek što je pomislilo da čuje nešto neobično, neki zvuk nalik na udaljeno hućanje, kada mu se jedan od krakova metalne zvezde zari posred čela. Zabacio je glavu, ali je ostao nepomičan na stolici, sa nogama na podu.

Smrt drugog stražara je bila nešto komplikovanija. Uprava je zamenila izbornog starca jednim mlađim tipom koji nije prestajao da se šeta po svojoj kućici. Da mu je taj stražar bio jedina prepreka, Bret ne bi imao mnogo problema da ga eliminiše. Međutim, morao je da pređe i dvostuku ogradu.

Zato je prišao malo bliže i izvadio jednu od svojih otrovnih strelica iz skrovitog mesta na odeći. Nišaneći i predviđajući svaki sledeći korak stražara, Bret baci strelicu potpuno pravo.

Strelica je glatko prošla kroz otvor između spojeva prve ograde i jedva okrnula jednu stranu druge ograde. Ali, prilikom tog kontakta, došlo je do varničenja, što je potpuno promenilo putanju strelice. Ograda je bila naelektrisana. Strelica prolete iznad glave mlađeg stražara i zari se u zadnji zid druge stražarske kućice, pokvarivši frizuru stražaru.

Čovek skoči i poseže za telefonom. Podigao je slušalicu ali Bretova druga strelica ga pogodi u vrat. Stražar pade na leđa ne ispuštajući slušalicu tako da izvali ceo aparat iz zida.

Bret obiđe spoljnu ogradu. Primećio je jednu žicu koja je išla od generatora do unutrašnje ograde. Na tom mestu je i zgrada Utočišta bila najbliža spoljnjem svetlu. Bret odluči da tu preskoči ogradu. Pogledao je horizont. Svega nekoliko trenutaka delilo je noć od dana. Prošlo je skoro dvadeset i četiri časa od kada je Bret prvi put posetio Šenkmena.

Našao je jaku, prilično ravnu i dugu granu koja je mogla da mu posluži umesto prave motke. Proverio je da li mu je oružje dobro pričvršćeno, a onda obema rukama držeći granu ispred sebe potrčao ka Utočištu.

Kada se našao ispred prve ograde, zabio je suprotni kraj motke u zemlju i preleteo preko nje. Nije ispuštao svoju improvizovanu motku. Druga ograda je bila malo nezgodnija. Preko nje je morao da preskače u dijagonali, da motka ne bi udarila naelektrisanu ogradu.

Bret izračuna ugao pod kojim je trebalo da skače. Istovremeno je morao da proverio da li se još uvek nalazi u mrtvom uglu u odnosu na prozore na zgradi Utočišta.

Ponovo je podigao granu i potrčao paralelno sa drugom ogradom. Onda je zario granu u zemlju, i kao prvi put poleteo u vazduh. Zahvaljujući svo-

jim snažnim nogama, mogao je dobro da se odrazi i postigne željenu visinu. Pustio je granu možda prerano, po mišljenju nekog atletičara, ali ga je inercija nosila dalje, preko ograde, dok je grana pala tačno na sredinu između dve ograde, a da nijednu nije dotakla.

Bret pade na travu, prevrte se i čim se uspravi potrča. Trčao je sve dok nije stigao do najudaljenijeg krila Utočišta, do odeljenja gde su, kako je pretpostavljao, držali »opasne slučajeve«.

Skočio je na zid odmah do velikog prozora. Prsti ninde bili su toliko jaki i vešti, da su se »zarili« u zid zgrade koji je bio rađen od betona i opeka. Najzad stiže do prozora. Dok se peo, bio je priljubljen uza zid kao da je ceo premazan nekim jakim lepkom. Poput muve i ljudskom obliku, primakao se prozoru i pogledao unutra.

Fluorescentno osvetljenje unutra otkrilo je jeziv prizor. Umesto kreveta, Bret je video dva reda stolova raspoređenih tako da su podsećali na krevete u kampu. Na njima su ležali ljudi pokriveni belim čaršavima. Ali, čak i sa te udaljenosti, Bret je mogao da primeti da ti ljudi ne dišu. Tu pretpostavku potkrepljivala je i činjenica da je ljudskih tela bilo i na podu između stolova i zidova.

Leševi su ležali tamo gde su bili bačeni, sa skorelim ranama prekrivenim movama. Neke od žrtava su na sebi imale uniforme, neke odelu, a bilo je i onih u bolničkim ogrtačima.

Bret se brzo pomače ka drugom

kraju prozora. Izvadi kočić iz kaiša koji mu je bio privezan za nožni zglobov, pa ga zavuče između zida i metalnog okvira. Onda ga okrenu i izvuče ekser koji je pridržavao okvir prozora. Tako je postupio i sa svim ostalim ekserima koji su pridržavali metalni okvir. Kada ga je odbacio, provukao se do prozorskog stakla.

Na njegovo iznenađenje, prozor nije bio zatvoren. Doduše, nije ni bilo potrebe da se zaključava, pošto ljudi koji su bili u toj prostoriji nisu nikada ni mogli da odu.

Bret se spusti u samu prostoriju. Vazduh je bio zasićen mirisom truljenja, a muve su u rojevima letele od jednog do drugog leša. Bret je bio zapanjen nemarnošću kojom su tela bila nabacana na mesta gde su se nalazila. Prema količini krvi koja je mogla da se vidi Bret je zaključio da su ti nesrećnici bili ubijeni negde na drugom mestu, a da su ovde doneseni. Iz onoga što je uspeo da vidi, bilo je očigledno da je ubijanje počelo polako, i da je tek kasnije dobilo na intenzitetu i krvoločnosti.

Ljudi koji su ležali na stolovima izgledali su mirno, kao da su umrli prirodnom smrću. Oni na podu su bili gotovo iskasapljeni, a na njihovim licima se čitao užas i bol. Začudo, samo je poslednji leš na kraju stola imao izmučeni i zabrinut izraz lica. Breta je posebno zainteresovao taj leš. Sudeći prema stanju u kojem se lež nalazio, Bret je procenio da je čovek ubijen među prvim.

Oči su mu bile širom otvorene i

staklaste. Nosnice su mu bile raširene. Iz nekog neobjašnjivog razloga, Bret nije verovao da je žrtva bila užasnuta sopstvenom smrću. Izraz njegovog lica je pokazivao više roditeljski, samarićanski strah, za druge.

Bret je malo bolje pogledao leš. Čovek je bio prosed, a frizura mu je još uvek bila uredna. Imao je stručno potkresane brkove. Na vratu su se videli tragove davljenja. To tragove je ostavio pravi stručnjak za davljenje. Bret svuče čaršav. Čovek je bio obučen. Imao je modernu košulju svetlozelene boje, dok su mu pantalone bile od skupog tvida. Na nogama je imao lepe kožne cipele klasičnog modela. Na četvrtom prstu desne ruke video se prsten.

Bret podiže ruku sa prstenom. Prsten je bio veliki, sa plavim kamenom, simbolom nekog medicinskog udruženja. Na jednoj strani kamena nalazila se urezana godina 1963, a na drugoj inicijali: R. M. S. Bret spusti ruku i podiže oči prema mestu gde se zid spajao sa tavanicom. Jedna grozna teorija prođe mu kroz glavu. Bio je mračan, odvratan, lanac događaja kakav je Bret zamišljao, ali su se svi detalji uklapali.

Ninđa se obazre po prostoriji. Odjednom shvati gde se nalazi. Na licu mu se pojavi odlučan izraz. Njegove čeličnoplave oči postadoše ledene, a krv mu uzavre. Otrčao je do prozora i popeo se gore, pa se povukao kroz provaljeni ugao zaštitne mreže i onda se uspeo sve do krova Uto-

čišta. Tamo se upravio u trenutku kada je sunce poslalo svoje prve zrake preko udaljenih bregova. Crno nebo počinjalo je da plavi na istoku. Horizont je bio oivičen tamnozele-
nom bojom.

Ninđini koraci nisu se čuli u zgradi. Njegovo kretanje niko živ nije osetio niti video. Prošao je kroz jato ptica, a da se one nisu ni pomerile. Prešao je preko krova azila i došao, do njegove ivice iznad Šenkmenove kancelarije. Spustio se na rukama niz zid, sve dok mu noge nisu dotakle donju površinu, a zatim je pustio ivicu krova i počeo da klizi prema nezaštićenom prozoru doktorove kancelarije.

Zastao je čim je čuo glasove. Zastavio se tik uz samo prozorsko staklo. Njegovo oštro čulo sluha uhvatilo je zvuke koje su dolazili iz kancelarije.

– Zakasnili su – dopre do njega jedan napeti ženski glas.

– To mi je poznato – odvratio je nečiji muški glas. – Možda je Kit malo skrenuo. Ti znaš kakav je on.

– Volela bih da ne znam – čula se žena, očigledno Kler Dirborn

Bret je mogao da oseti da ona drhti.

– I ostali postaju nemirni.

– Domaći se uznemiruju, a? – odvratio je Šenkmen. – To je samo uzbuđenje. Tako nešto si i ranije viđala.

– Ovako nisam – zloslutno je odvratila bolničarka. – Ne znam da li mogu da ih kontrolišem.

– Ja mogu – rekao je doktor sa

grozničavom odlučnošću. – Gde su oni.

– U sali za terapiju, kao što si naredio.

– Odlično – oduševi se Šenkmen. Bret ga je čuo kako ustaje.

– Noćas je njihova noć. Ovo je kulminacija svega na čemu sam radio. Pre nego što se večer završi, dogodiće se neviđena gužva.

– A šta ako se Kit ne pojavi? – zabrinuto je rekla Dirborn. – Rekao si mu da će ovo biti poslednje. A šta ako uzme novac i pobjegne?

Bret se trže čuvši Šenkmenov odgovor.

– To nije važno – tiho je rekao. – To ništa više ne znači. Ništa više nije važno.

Bret ču kako doktor izlete iz sobe. Za njim je, oklevajući, pohitala i bolničarka Dirborn. Čim su se njihovi koraci izgubili u daljinu, Bret dopuza bliže prozoru. Proverio je čitavu njegovu površinu zbog alarmnih uređaja, ali nije otkrio nijedan. Pitao se kako da uđe kroz prozor koji nije bio konstruisan da se otvara.

Pritisnu dlanom ugao prozora. Pojačavao je pritisak sve dok se nisu pojavile naprsline, a onda se jedan trouglasti komad stakla odvali i pade unutra. Tako je odvalio čitav gornji levi deo prozora i stvorio sebi dovoljno prostora da uskoči u kancelariju, koristeći se svojim pripijenim stopalima kao odskočnom daskom.

Staklo se razbi na nijljadu komdića i pade na pod pokriven debelim

tepihom, a Bret se načinivši salto, stvorio kod suprotnog zida. Pažljivo je oslušnuo kod vrata da bi proverio da li je neko bio uzbuđen njegovim upadom. Hodnik administrativnog dela zgrade delovao je mirnije nego ikada.

Bret otvori vrata i pogleda napolje. Hodnik je izgledao mračan i pust, osvetljen nizom fluorescentnih tela koja su širila nekakvu morbidnu žućkastu svetlost. Koliko je Bret bio u stanju da oceni, tu nije bilo nikoga. Iskoristio je ovu situaciju i od Šenkmenove kancelarije otrčao do najbližih vrata s desne strane. Ali, kao i sva druga u ovom kraju zgrade, i ova su bila zaključana.

Međutim, na Bretov pritisak vrata popustiše i on se nađe u jednoj praznoj kancelariji. Izgledalo je kao da u nju niko nije dugo zalazio. Nameštaj je bio prekriven slojem prašine. Bret se priseti leševa na stolovima u krlu s druge strane azila. Bilo ih je koliko i zaključanih kancelarija. Uključujući i Šenkmenovu, bilo ih je devet, a leševa računajući leš čoveka sa sedom kosom i prstenom, takođe je bilo devet.

Bretovo telo odjednom se ispuni nekakvim očajničkim talasom energije od čega mu je bilo jasno da, ukoliko sve ovo potpuno ne zaustavi, može doći do najgorih posledica. Otrčao je do najdaljih vrata i tamo oslušnuo da bi proverio da li se u blizini nalazi čuvar koji bi trebalo tu da bude. S ove strane nije video nikoga, a nije mogao da oseti prisustvo bilo

koga na drugoj strani. Vrata su bila otključana. Lako su se otvorila.

Sala namenjena »bezopasnim« lu-dacima bila je prazna. Međutim, u daljini, Bret je mogao da čuje šumove grozničave aktivnosti. U vazduhu je osećao nekakvu težinu koja mu je stezala glavu poput čeličnih klešta. Izvadiвши oba mača iz korica, on pođe duž senki hodnika. Dok je napredovao, onaj šum je postajao sve glasniji. Približavao se sali za terapiju.

Najzad se zaustavi ispred glavnog ulaza zgrade Utočišta. Nešto u holu mu privuče pogled. Vratio se unazad, ne prestajući da pazi na salu odakle je dopirala ona buka i tako stigao do zastakljenih vrata prijemnog odeljenja. Bacivši pogled preko ramena, ugledao je, umesto pacijenata, stolove i stolice prepune oružja.

Svuda po prostoriji nalazili su se pištolji, puške, sanduci sa municijom, sekire, noževi, koji su čekali da budu upotrebljeni. Video je još nešto. Duž jednog zida, nalazio se čitav red crvenih metalnih kanti.

Bret udari rukom po kvaki. Tako je izbacio unutrašnju kvaku napolje a onda prstom otkao mehanizam brave – i našao se unutra. Otrčao je do zadnjeg zida i odvrnuo poklopac na jednoj od onih kanti. Onjušio je njenu sadržinu i ustanovio da je u njima benzin. Nije ga se ticalo, zbog čega su kante ovde sa ostalim oružjem. Želeo je samo da ih dobro iskoristi.

Izvrnuvši prvu kantu, on dobro natopi čitavu prostoriju zapaljivom tečnošću. Nastavio je da proliva benzin sve dok se na sredini prostorije nije obrazovala velika bara. Ostavivši kantu pored sofe na kojoj je ležalo desetak pušaka, on izvuče poslednju strelicu iz futrole na zglavku noge i zabode je u pod na samoj ivici bare prolivenog benzina, tako da je veći deo strelice bio vidljiv.

Onda je zamahnuo svojim dugačkim mačem i okrznuo ivicu strelice sa koje bljesnuše tri varnice. U sredini prostorije buknu vatreni prsten. Bret izlete kroz vrata pre nego što je prvi plamen liznuo prema tavanici. Obasjan dugačkim plamenim jezicima potrčao je niz hodnik prema sali za terapije.

Približivši se sali, on skliznu u senku, odakle je mogao da vidi ulaz zakrčen ljudima. Sa svog mesta Bret je ocenio da je sala za terapiju bila nekakva kombinacija vežbaonice i saune. Mogao je da vidi kozliće, razboje i vratilo. Čuo je Šenkmenov snažni glas kojim je podsticao svoje sledbenike.

– Večeras je kulminacija svega onoga na čemu smo radili – pobedonosno je govorio.

Gomila mu je uzvratila paklenom drekom.

– Ovo će možda biti kraj naše vladavine ovde, ali, to je samo početak naše vladavine napolju.

Gomila pomahnita. Šenkmen je morao da sačeka da se buka utiša.

– Kad večeras krenete odavde – nastavio je kada je u prostoriji zavladała tišina – dobićete po hiljadu dolara, revolver, nož i prevoz.

To je objašnjavalo zbog čega je nagomilano onoliko oružja i kanta benzina. Šenkmen nije želeo da im se automobili zaustave zbog nes-tanka goriva pre nego što stignu do svojih odredišta.

– Svaki od vas će dobiti jednu oblast u kojoj će živeti i svaki od vas će preživeti na najbolji način koji zna!

Na ove njegove reči gomila se nasmeja. To je bio smeh onih koji su znali šta to znači. Ali, ovoga puta, Šenkmen nije čekao da se buka stiša, već ju je nadjačao svojim glasom.

– Bićete slobodni! – urlikao je. – Bićete slobodni po prvi put u životu! Slobodni da živite i . . . ovaj poslednji deo je naglasio – . . . slobodni da umrete!

Bret se seti nasmejanih lica napadača koji su pred njegovim očima izvršili samoubistvo. Razumeo je šta Šenkmen govori. Ovi ljudi su bili pokretne tempirane bombe. Mogli su da eksplodiraju bilo kada i da za sobom povedu gomilu nevinih žrtava. Bret odlučno stisnu usne. I on je raspola-gao sopstvenom tempiranom bombom.

Gomila u sali za terapiju je odobravajući urlikala kada iznad njihovih glava proradiše raspršivači vode za slučaj požara. Oduševljenje je bilo prekinuto pod potocima vode koja je

jurnula kroz tavanicu. Svi su uspaničeno pogledali gore, baš kada je odjeknuo požarni alarm i srednji deo Utočišta eksplodirao.

Ulazna vrata, prozori i deo jednog zida su se razleteli na sve strane. Eksplozija se proširila, rušeći sve pred sobom i prekrivajući travnjak ispred zgrade komadima cigala i stakla. Sala za terapiju se zatresla i prisutni u njoj popadaše na sve strane. Odmah posle eksplozije, većina ih je izletela iz sale da vidi šta se dešava. Svi su protrčali pored Breta, koji je skočio na plafon i zakačio se za metalnu strukturu koja je nosila celo osvetljenje u hodniku. Ostao je prikovan za plafon sve dok većina ludaka nije protrčala kroz hodnik. Kada su zašli za ugao, Bret skoči dole.

Šenkmen je ostao na uzdignutoj platformi na drugom kraju sobe sale za terapije. Bio je vidno potresen, ali ne toliko koliko Kler Dirborn koja se uvukla u ugao sobe sa izrazom užasa na licu. Zbunjeniji ludaci su ostali na svojim mestima, kod kozlića, konja, konopaca, ili su sedeli na strunjama.

Bret ulete unutra sa isukanim mačevima. U prolazu je posekao jednog pacijenta koji nije ni znao šta ga je snašlo. Ne zaustavljajući se, Bret svojim kratkim mačem pokosi još jednog ludaka. Prošao je između te dvojice pre nego što su pali, a onda udario »katanom« bolesnika koji mu se našao na putu.

Bret skoči i dočeka se na noge

kraj razboja. Još u vazduhu, vrati mačeve u korice. Ponovo je odskočio, napravio salto i našao se na prečagama razboja. Pretrčao je preko razboja, nijednog časa ne izgubivši ravnotežu. Dvojica su pokušali da ga uhvate, ali su ga promašili kada je skočio sa razboja i dohvatio jedan od konopaca za penjanje, koji je visio sa plafona.

Preleteo je preko cele sale sa isukanim mačevima se spustio na platformu između Šenkmena i Dirbornove. Kratki mač je bio uperen u doktora, a dugi u one koji su još ostali u sali.

– Izlazi – rekao je bolničarki preko ramena. – Izadi što pre

Dirbornova se nije micala.

– Nemaš pojma šta spremaju. Lako će te se rešiti – molio ju je Bret da krene. – Beži.

– Plašim se – čuo je njen prigušeni glas iza leđa. – Zaštiti me.

– Hajde – rekao joj je i pomakao se ka ivici platforme, u njenom pravcu. Neprestano je motrio na ošamućene ludake i na doktora koji ga je gledao sa rastućim besom. Ali, na Šenkmenovom licu bilo je još nečega. To je bio strasni izraz superiornosti. Mada mu je Bret oborio mnogo ljudu, on je još uvek gledao u Breta kao pobednik.

Bret je to odjednom shvatio, ali je bilo isuviše kasno da bilo šta preduzme. I dok mu je munjevito sazrevala misao o mogućem objašnjenju, dokaz te nove teorije pogodio ga je s leđa.

Bert oseti kako mu se igle zabada između plećki. Bolničarka Dirborn zgrabila je špric obema rukama i zarila ga u njegova leđa, a onda svom snagom gurnula klip šprica do kraja.

Bret posrte prema Šenkmenu, shvatajući u magnovenju svoju grešku. Poverovao je bolničarki kada mu je rekla da ne zna ništa o Šenkmenovim planovima, poverovao joj je da sve to čini samo zbog novca. Smatrao je bolničarku pohlepnom, ambicioznom osobom i očekivao je da će i ona sama na kraju postati žrtva. I tek u onom poslednjem trenutku ubedio je sebe da bi i Dirbornova mogla biti jedna od »njih«.

Dok je padao, Bret oseti kako mu se droga širi kroz mišiće lica. Još uvek je čvrsto stezao svoje mačeve. Čuo je smeh iznad sebe. Pred očima mu zalgraše velike purpurne tačke, ali je zapazio kako je neko stao cipelama na ispružena sečiva njegovog »katane«.

– Budala – čuo je Šenkmena kako kaže. – Zamislite, pokušao je da nas sve savlada sa svoja dva mača.

Doktor coknu ustima, a onda se saže i sa Bretove glave skinu kapuljaču ninde.

Tada se uspravi i ležerno baci kapuljaču u stranu. Bretova glava ostala je pognuta, a njegove zamagljene oči bile su prikovane za pod.

– Siroti, glupi, gospodin Valas – zakikota se Šenkmen. – Naša mala gospođica Dirborn sasvim te je obmanula, zar ne? E, pa, ona zaista po-

seduje takav talenat, g. Valase. Zaista ga poseduje.

Bret je načinio grešku. Gorko saznanje o tome ispunilo ga je kajanjem. Bio je toliko siguran u svoj talenat da otkrije kada neko laže, da je potpuno smetnuo sa uma činjenicu da i detektori laži mogu da pogreše. Zaboravio je da i ljudi osim ninda mogu da kontrolišu svoja osećanja, a propustio je da pretpostavi kako je i bolničarka Dirborn mogla biti luda, naravno na svoj način, kao što je i Šenkmen bio na svoj. Ludilom »normalne« osobe dobijaju rezervnu snagu koju inače ne bi posedovale.

– Takođe nisi znao – poučavao ga je Šenkmen – da je gospođica Dirborn moja prijateljica. Štaviše, nisi ni znao da ja nisam Robert Šenkmen!

Bret se priseti prstena na lešu sa sedom kosom i urezanih inicijala »R.M.S.«. Oni su značili: Robert Merrill Šenkmen.

– Eto, vidiš – nastavio je zadovoljno lažni Šenkmen. – Ja i gospođica Dirborn smo se prošle godine malo zabavljali. Tom prilikom smo ubili tri zaljubljena para na Zapadnoj obali. Zar ne, Kler? – U stvari, ja sam ih ubio, a ona je samo gledala. Tako je policija mene uhvatila, nikada ne saznajući da je jedna bolničarka bila saučesnik u zločinu pacijentu koga je trebalo da nadgleda.

E, pa, dragi moj gospodine, ja sam ih ubedio da sam lud. To nije bilo teško. Ispričaš im bilo kakvu glupu priču o Bogu koji ti naređuje da kažnja-

vaš grešnike. I najgori advokat može da te izvuče pod izgovorom da si bezuman. I tako su me poslali u bolnicu sa maksimalnim obezbeđenjem. Tamo sam bio godinu dana poslušan i miran, a onda su me prebacili ovamo.

Ubeđen da je Bret bespomoćan, lažni doktor se okrenuo od njega i nastavio svoju priču. Bolničarka Dirborn je donela još špriceva za slučaj da se neko iz gomile suviše uzbudi. Bio je to serum koji prvo parališe pacijenta, a onda ga potpuno obeznani. Bret se borio sa drogom, ali je gubio kontakt sa realnošću. U glavi mu je samo odzvanjala bujica Šenkmenovih reči.

– Ovde su svi bili divni! – likovao je lažni doktor. – Svi su brinuli o meni. Nisu dozvoljavali policiji da me uznemirava, kao ni porodicama žrtava. Ako si dobar sa svima i poslušan, čak te jednom nedeljno puštaju napolje. To su oni nazivali »prilagođavanje jedinke spoljnjem svetu«, što je omogućavalo bolesnicima da se što lakše prilagode i uključe u društvo.

Bret je slušao o ovakvim ustanovama. To su bile psihijatrijske bolnice, sa »otvorenim vratima«. Bez obzira kakva je bila osuda pacijenata ili koliko duga, puštali su ih napolje da kupe ono što im je potrebno.

– Sve je ličilo na godišnji odmor – nastavio je da se ispoveda lažni Šenkmen. – Odjednom sam oktrio da je priličan broj ovdašnjih pacijenata, ne većina, ali solidna manjina,

bio isti kao ja. To su bile ubice koje su ubedile sudove da ne mogu da odgovaraju za ono što su učinili. Klinika je bila puna njih. Bilo nas je više od lekara!

Ovi ljudi su bezumni, shvatio je Bret, ali nisu ludi. Smatrao je da postoji jedna strašna razlika između ove dve kategorije: ludake je bilo nemoguće kontrolisati, dok je bezumnim ubicama među njima čovek mogao isuviše lako da manipuliše. Oni su ubijali iz sopstvenih razloga, često beznačajnih, jer im je neko slučajno smetao.

– I tako sam ja počeo da razmišljam – nastavio je lažni doktor. – Zašto ja ovde gubim vreme? Zbog čega da se ne osvetim društvu? Zašto da ne omogućim svakom ludaku da se vrati u društvo? Samo, to je trebalo učiniti u velikom stilu. Ništa više ne bih voleo nego da odem nekuda sa svojom ženskom i da do kraja života radim ono što sam želeo.

Samo, za to je trebalo para. Da bi ih zaradio, čovek mora da čini razne usluge. I tako sam za vreme jednog mog odsustva, posetio Frenklina Deliju, pa smo sklopili posao. Tada mi je samo preostalo da pobijem sve lekare i pacijente koji se nisu uklapali u naš mali plan. Sve je bilo sređeno.

– Izuzev što se pojavila bolničarka Mekdonald – podsetila ga je Dirbornova.

– Tako je – polako je odvratio. – Ta prokleta honorarna bolničarka! Šen-

kmen ju je angažovao telefonom pre nego što sam ga ubio. Za to nisam znao sve dok se nije pojavila. U tom trenutku je nismo mogli ubiti. Verovatno bi se njena firma raspitivala. Zato smo je pustili da radi. Odlučili smo da je ubijemo kasnije, da to izgleda kao ubistvo iz nehata. Samo, to je trebalo učiniti pre nego što ona slučajno ne naiđe na sliku ili opis pravog Šenkmena.

– A onda se ovaj umešao – uzviknu bolničarka i pljunu na Breta koji je četvoronoške drhtao pred njom.

– Neće još dugo – obeća joj ubica. Čim izgubi svest, biće prva žrtva naše oslobađajuće revolucije.

On pogleda u bolničarku.

– Dovedi i ostale – naredi joj. – I zatvori te proklete raspršivače.

Plavokosa devojk skoči sa platforme i otrča. Lažni Šenkmen se vrati do Breta i podiže mu glavu uhvativši ga šakom za bradu. Nindža je treptao očima dok mu je znoj curio niz lice.

– Dozvoli mi da se predstavim – reče ubica ljubaznim glasom. – Moje pravo ime je Kenet Kristijan. Drago mi je što smo se upoznali.

Pustio je Bretovu glavu i ispravio se.

– Plan je bio savršen. Radili smo tako brzo da Šenkmen nije morao ni da se pojavi u bolnici u San Francisku gde je radio jednom nedeljno. Tako niko nije saznao da sam ja zauzeo njegovo mesto. Kad bi ga neko pozvao, on se nalazio na »sastanku«. Posetioce nismo puštali, čak ni

kad su se žalili vlastima, jer dok se obave sve formalnosti, nas ne bi više ni zatekli ovde.

– Da, dragi moj. Utočište je bilo nešto više od doma za nas. Za naša ubistva samo su nas tapšali po glavi. To je bio otvoreni poziv da izađemo napolje i dalje ubijamo.

»Samo ti nastavi da pričaš«, mislio je Bret. »Tako mi pružaš ono što mi je najpotrebnije. Vreme«.

Bolničarka Dirborn se trčeći vratila, u pratnji čitave gomile.

– Tamo besni vatra – saopštila je. – Zapalio se benzin i zahvatio i oružje. Svi su se uznemirili.

Ona skoči na platformu, prema mestu gde su se nalazili njeni špricevi i ampule.

– Ne brini – odvrati Kristijan. – Ja mogu da izađem na kraj sa njima. Prijatelji! – viknuo je nadjačavajući šuštanje vode dok su kovitlaci dima počeli da ispunjavaju sobu. – Ovo je samo običan prepad! Glup i uzaludan pokušaj jednog čoveka da nas zaustavi. Ali, mi možemo da kupimo još oružja, a i kola nas čekaju! Ovaj čovek nam ne može ništa jer ga imamo u rukama.

Kristijan pokaza na Breta.

– Hulja je bespomoćna! – nastavio je da viče. – Ali, ubio je četvoricu vaše braće – dodao je pokazujući na leševe čiju su krv sprali raspršivači. Samo, mi smo ga pobedili. Nego, ko ima oružje?

– Ja! – čuo je Bret jedan glas. Pripadao je »dr. Parkeru«. Debeli ubica dobaci nož svom vođi. Kristijan ga

uze i vrativši se Bretu, podiže ga iznad njegove glave u ceremonijalnom gestu, stavši obema nogama na Bretov mač.

– Ovaj čovek će biti prva žrtva u našoj borbi za slobodu.

Gomila ga oduševljeno pozdravi. Kristijan podiže glavu ka nebu:

– U ime potlačenog naroda i zaboravljenih ljudi ovog sveta, šaljem te u svet večnog pakla!

Ali, pre nego što se nož spustio, Bret je bio na nogama.

Čim je osetio da mu droga ulazi u telo, usporio je metabolizam i prisilio svoje telo da se ohladi. Istovremeno je gutao vazduh, ubacujući kiseonik u krvotok, kako bi oslabio dejstvo droge. Ostao je nepomičan, niskog krvnog pritiska, sve dok njegovi sokovi nisu prošli kroz jetru, aparat koji mu je čistio čitav telesni sistem. A kada je trenutak bio povoljan, prisilio je metabolizam da eksplodira, a otkucaje srca povećao do krajnjih granica. Sve njegove telesne funkcije proradile su do maksimuma, izbacujući smrtonosni serum kroz pore na koži i jetri. Nije mogao da poništi sva dejstva droge, ali je ostao pri svesti.

Onda se uspravio, usredsredivši svu svoju snagu na ruku u kojoj je držao »katanu«. Mač je podigao između Kristijanovih nogu. Fijuknuo je iznad Bretove glave kao da mu se Kristijan nije nalazio na putu. Bolničarki Dirborn i ostalima izgledalo je kao da je samurijski mač prošao kroz njihovog vođu ne načinivši ni

jednu ogrebotinu.

Bret je završio svoj zamah eksplozivnim izbacivanjem vazduha iz pluća. Ostao je nepomičan sa »katom«
spuštenim kod svojih stopala i, teško dišući, pogledao dole, prema ludacima. Zaklanjao je Kristijana.

Čitavih pet sekundi ninda i ludaci su gledali jedni druge. Onda je široki mlaz crvenila buknuo iza Breta, obavijajući njegovo telo kao purpurni oblak. Bret je ostao nepomičan. Onda su krvavi mlaz propratila dva glasna tupa pada. Telo Keneta Kristijana pade sa obe Bretove strane, presečeno na dve polovine i to vertikalno.

Ludaci jeknuše. Izgledalo je da su svi uzmakli jedan korak. Videli su da Bret i dalje nepomično stoji pa su se zaustavili tek kada se ninda polako, pažljivo, okrenuo prema Kler Dirborn.

Devojka je užasnuto kriknula i potrčala ka ivici platforme. Njen pad bio je signal za ostale da počnu da gaze jedni druge i pokušaju da se dočepaju zadnjih vrata. Bret skoči za devojkom, dok su mu oba mača sevala u neprekidnom ubistvenom zamahu.

Škrgutao je zubima dok je sekao gore, dole, sa strane i popreko. Izgledalo je kao da mu se ruke sudaraju, ali, one se nijednom nisu dotakle. Svaki zamah sečiva zahvatio je meso i prodirao. Bez obzira koliko su se ludaci uvijali, skakali i saginjali, mačevi su ih sustizali. Bret je sekao glave, mišiće, grudi, vratove, slabi-

ne, noge . . . Nenaoružani i prestravljeni, oni su samo padali pred njegovim gnevom.

Jedini naoružani bio je »doktor Parker«. On se suprotstavljao poplavi prestravljenih ludaka, pokušavajući da uhvati Breta na nišan. Dva puta je opalio i oba puta pogodio ludaka koji mu se našao na putu. Najzad mu je pošlo za rukom da ukloni i poslednju prepreku. Sada se ninda nalazio na tri metra od njega. Mogao je tačno da gađa preko kozlića koji je bio natopljen vodom iz raspršivača.

I dok je nišanio, primeti da jedna Bretova ruka više ne drži mač. Bila je zabačena nazad. Parker vide kako se ta ruka pruža prema njemu, ali to ga nije brinulo pošto je Bret gledao prema čoveku koji je obema rukama bio zgrabio sečivo njegovog »katom«.

Međutim, njegov revolver nikada nije opalio. Dve strelice zariše mu se u oči. Prodrevši do kraja nervnih završetaka njihovi otrovni vrhovi zariše se u Parkerov mozak. Pao je preko kozlića.

»Vakizaši«
se ponovo nađe u Bretovoj desnoj ruci. Bez obzira koliko je pod bio klizav, on nije gubio ravnotežu.

Najzad stiže do vrata gde je morao da preskoči nekoliko zgnječenih telesa, izgaženih prilikom pokušaja bekstva. Ne osvrćući se, izjuri u hodnik, držeći mačeve kao krila. Spazio je jednu grupu koja je trčala pravo u gusti dim ka izlazu iz zgrade. U magnovenju spazi lice Kler Dir-

born koja se za trenutak okrenula pre nego što je nestala u dimnoj zavesi. Bret pojuri kroz gustu maglu.

Zatvorenih očiju nastavio je da udara svojim sečivima. Najzad je čuo bolničarkine korake i uputio se za njom. Kod ulaza dim je bio nešto ređi, ali su strahovita toplota i narančasti plamenovi zatvarali prolaz. Bret je čuo njene korake kako se udaljavaju prema krilu zgrade gde se nalazila administracija. Uz grleni krik, preskočio je plamen i načinio salto iznad bolničarkine glave. Dočekao se na noge nekoliko metara ispred nje.

Spustio je mačeve sa strane i osmehnuo se.

Bolničarka se zaustavi i okrete. Iza nje se videla gomila pacijenata.

– Ti si rekla da ovako nešto ne može da se dogodi – viknu jedan od njih.

– Rekla si da ćemo biti slobodni – pridruži mu se drugi.

Ovim ljudima više nije moglo da se kontroliše.

– Molim vas – počela je da ih preklinje, skidajući sa sebe njihove šake.

– Obećala si nam – besno je dreknuo jedan od njih.

– Lagala si nas – povikao je drugi.

Onda su svi krenuli prema bolničarki.

Plavokosa se okrete i nađe između vatre i Valasa. Obazrela se na obe strane, a onda, poslednji put, pogledala u ludake koji su se približavali.

Kler Dirborn tada jurnu pravo u plamen. Uz gromoglasan urlik, gomila ludaka jurnu za njom.

Ne sačekavši dalji razvoj događaja, Bret potrča prema Šenkmenovoj kancelariji. Proleteo je kroz otvorena vrata, preskočio doktorov sto i, zaklonivši rukama lice, probio preostalo staklo na prozoru. Pao je na zemlju i otkotrljao se.

Sledećih pet minuta obilazio je zgradu sa zadnje strane i sekao sve one koji su pobegli iz sale za terapiju i ostale koji su izbegli smrt, pokušavajući da se popnu preko naelektrisane ograde.

Kada je stigao do prednjeg dela zgrade, bolničarka Dirborn je već bila mrtva. Prizor je bio stravičan. Ono što vatra nije sagorela, bilo je iskidano od strane ludaka. Svi su sada ležali u zadimljenoj masi ispred ulaza. Neki su još uvek goreli.

Bret pogleda prema horizontu. Svitalo je.

Samurajski mačevi ispadoše iz njegovih utrnutih prstiju. Ostaci droge sada su bili ispušteni iz kiseoničke blokade u krvi. Bret zakoluta očima, kapci mu se zatvoriše i on onesvešćen pade pored tela bolničarke Dirborn.

Glava osma

Bret Valas se nalazio u jednoj bolnici u San Francisku kada je Lin Mekdonald došla svesti. Ali, on nije bio u njenoj sobi. Tamo nikoga nisu puštali. Bret je sedeo na onom istom

kauču na kojem je već bio dva puta pre toga. Prišao mu je doktor.

– Žao mi je – bilo je prvo što je čovek rekao i Bret shvati da je ona mrtva.

Ali, ispostavilo se da je nešto još gore.

– Gospođica Mekdonald se probudila, ali bojim se da je pretrpela oštećenje mozga. Ne znamo koliko je oštećen, ali, ona ne reaguje na tretman. Možda je oštećenje trajno. Jednostavno ne znamo. Vreme će reći.

Bret predade lekaru jedan mali paket koji je uzeo iz automobila onog debeljka kod Kamp-farme Vindzor. To je bio paket koji je zakopao u šumi ispred Utočišta.

– Pobrinite se da dobije najbolju negu – tiho reče Bret. – Mogu li da je vidim?

Breta odvedoše u sobu 715. Lin Mekdonald je ležala uzdignuta na jastucima. Lice joj je bilo divno, nevino, ali i bezizražajno.

U prvi mah nije primetila Breta, ali kada je, najzad, postala svesna njegovog prisustva, gledala je nekako kroz njega. Bret je uzeo za ruku. Bila je topla, ali devojka nije reagovala. Stisnuo je obe njene šake.

Jedino što je sebi mogao da kaže za utehu bilo je to da ovo nije njegova krivica. On nije naveo ubice na nju. Devojka nije bila napadnuta zbog njega. A bez njega, bila bi već mrtva.

Bret se naže i poljubi je. Pokušao je akupresurom, sve što je bilo u nje-

govnoj moći, da je povрати. Međutim, ona nije reagovala. Bret je ostavi u njenom mirnom snu. Molio se u sebi da se probudi, kao da se ništa nije dogodilo, ali je znao da se tako nešto nikada neće desiti.

Okrenuo se poručniku Entoniju koji je stajao na vratima.

– Šta vas je toliko zadržalo? – upitao je smrknuo.

Entoni sleže ramenima i uđe u sobu.

– Slučajno sam se zadesio u blizini kada su iz bolnice javili da proverimo jednu veliku sumu novca koju su dobili za negovanje ovog pacijenta. Lično sam došao, pošto sam imao malo vremena.

Zastao je kod Breta, pored postelje.

Valas okrete glavu prema devojčinom blaženom licu.

– Znači, slučaj je završen – ležerno je upitao.

– Nije – odvrati Entoni. – Međutim, oni gore su počeli da se ponašaju tako, kao da im više nije važno da se pronađe ubica Hansenovih. Vi, verovatno, o tome nemate pojma, zar ne?

Bret odrečno odmahnu glavom.

– Verovatno ne znate ništa ni o masovnom ubistvu u Santa Kruzu od pre nekoliko dana? Tamo su otkrili sedam ubijenih ljudi u glavnoj zgradi korporacije. Jedan je bio ubijen pošto je uzeo taoce u kampu, a jedna čitava ludnica za kriminalce je izgorela.

Bret se okrete i pogleda policajca.

– A šta vi mislite? – tiho ga upita.

Entoni se, za trenutak, zagleda u Bretove sive oči, a onda obori pogled.

– Mislim da ste vi čovek koga je teško upoznati – nelagodno je odgovorio. – Ne mogu ništa da saznam o vama.

– A šta bi želeli da saznate? – upita ga Bret.

Nešto u njegovom glasu prodrlo je kroz Entonija sve do vrhova njegovih prstiju.

Policajac ućuta. Ćutanje dugo potraja.

– Ništa – najzad reče. – Baš ništa.

K R A J

					EUREKA	PEVAČICA SA SLIKE	NAŠA PEVAČICA I GLUMICA	NEKADA MLADA FILMSKA GLUMICA	▽
					NAJRODNI IZRAZ ZA DEVOJKU (MN.)	▷	▽	▽	
					PRILIČNO LAK	▷			
					FILMSKI GLUMAC ROBERT DE	▷			
					BIVŠI TRENER HAJDUKA TOMISLAV	▷			
AUTOR: EVA	POLO-PRIVR. BENI KOMBINAT (SKR.)	DVA ISTA SLOVA	NADIMAK HUMORISTE V. BULATOVICA	OKAMENJENI OSTACI, FOSILI	IME BOKSERA NORTONA ZIMZLENO DRVO	▷			C.I.
LIČESNIK NOR-A OD 1941G.	▷	▽	▽	▽	▽				▽
ZAKOVANI PRIBITJENI	▷								
KALIJUM	▷	DRVENE KUĆE KALUP ZA IZLIVANJE NOVCA	▷						PUSTINJA U ČILEU
EUREKA	METAR SKIJAŠ-KA DISCIPLINA	▷	GRNČAR		ČAMO-TINJA DOSADA AZOT	▷			▽
SLANOST ENGL. ROK MUZIKAR, DŽON	▷		▽		▽				
▷					PISAR, TAJNIK JOVAN POPOVIĆ	▷			
PROS-JAK IZ "OOI-SEJE"	▷				▽	REOMIR STARA ZEMLJIŠNA MERA	▷	KALIJUM DRŽAVA U AFRICI	▷
MESTO U GORSKOM KOTARU	▷			STORIJA, PRIPOVETKA TOZA MARKOVIĆ	▷	▽		▽	
SIRĆE, KIS	▷			▽	DEO JUGO-ISTOCNE AZIJE ŠPANIJA	▷			
PERMEZ, DŽEM	▷				▽				

AUTOR: EVA	▽	JEDNO- GODIŠNJA POVRT- NICA GMIZA- VAČ	MERA ZA PAPIR	TV-VO- DITELJ SA SLIKE			
GRAD U KUMU- NIJI	▷	▽	▽	▽			
DRŽAVA U JUŽNOJ AMERICI	▷						
LETNJI MESEC (HRV.)							
▷							
▷					STARI- NAR	MITSKI LETAC	PRIVRE- MENA IZOLA- CIJA
BORBA, OKRŠAJ			NESTRU- NJAK	▷	▽	▽	▽
"KOMU NISTIČKA INTERNA- CIONALA"	▷		ZNAK ZA BARIJUM				
STANOV- NICA SUSEONE DRŽAVE	▷		▽				
EUREKA		POMA- GALA ZA HODANJE	SIMFONIA RIMSKOG KORSAKOVA HEMIJSKI ELEMENT, METAL	▷			
Š.B.	▷	▽	MORSKA RIBA	▷			
			INDO- EVROPSKI NAROD				
KARTAŠ- KA IGRA POREK- LOM IZ EGIPTA	▷		▽			AZOT	▷
						100M ² (MN.)	
POGOD- BENI VEZNIK	▷				PRONA- LAZAC PARNE MASINE DZEMS PLATINA	▽	
ALKO- HOLNO PIĆE	▷			▽			
CRVENA RUDA KOBALTOV CVET	▷						

NEDELJNO NIKOLJNO	FRANC. NAUČNIK I PISAC, SLEZ	VRSTA SPORTA	VRSTA DELA OD POVRĆA UPRAV- LJAC AUTO- MOBILA	UPRKOS SVEMU	SKANDI- NAVSKI ROG BEZ USNIKA	NIKOLA TESLA	ITALIJA	OCITA SUPRO- TIVOST
ZBIRKA PISANIH PRAVILA								
MODER- NA SRO- BNA ČAJNICA							KISE- ONIK CRMONOSI MED- VEDIC	
JEDINIČNI VEKTOR U MATE- MATICI						KRAFINA NAKNA- DA ZA STAN		
PORREY NOGE NAPRED ILI NAZAD					MESTO KOD SIDA DEO GOLA			
MILOST, POMOĆ (TUR.)				VRE- MESAN UKOS- NICA				
MRTVO TELO			STAJA VRSTA PAPA- GAJA					
EUREKA	TONA NEMOST		JUŽNO VOĆE SKR. ZA TEMPO					
METAR		PRENOŠNA MENICA UMETNIK KOJI NASTUPA SAM				OZNAKA ZA TOPI U SAHU JEDAN KONTI- NENT		
REKA U SSSR-U			NAČIN PO- NANŠANJA (FRANC.) PISMENA OBAVEZA					DEO PRIBORA ZA RAD
OBOR NEZ- GODA, NESREĆA				OBAVEŠT. UPOZO- RENJE TRGO- VAČKI POPUST				
				INDIGO- BILJKA TROPŠKA UKRASNA BILJKA				
VRSTA PTICE					SVETA (TUR.) ŠAV NA ČARAPI			
						KONJ (TUR.) ZNAK ZA BAKAR		
OSOBIT							KALI- JUM RADI- JUS	
ROMAN A KAMIJA								
TIPIKE KOD PISALIC STOLA								

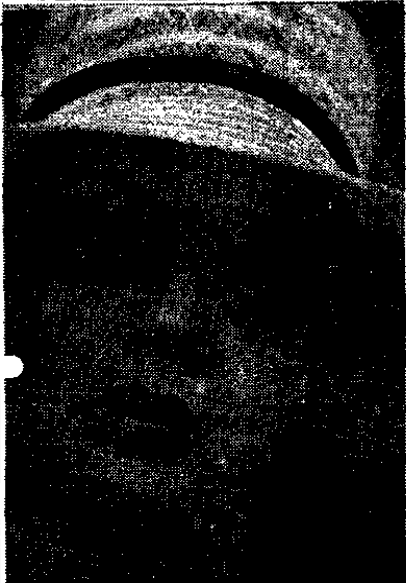
AUTOR: DRAGAN VELISAV- LJEVIC	MESTO I OPŠTINA U BOSNI NA RECI VRBANJI	VRSTA HEMIJ. JEDINJE- NJA	NASRT, NAPAD	NEPRO- FESIO- NALCI	▼				
PROKOP	▶	▼	▼	▼					
OMAMLI- VANJE	▶								
MESTO NA JADRANU	▶								
VEĆA INSTRUM. ROMPOZ.									
▷									
▶									
GRAD U MAKE- DONJI		PAPA- GAJ (MN.)	▶			STARI SRPSKO MUŠKO IME	KRETA- NJE KROZ VAZDUH	10. I 15. SLOVO RZBUKE	BIVŠA ROBOVLAS- NIČKA DRŽAVA NA AFR. OBALI
VOLT	▶	DEO AUTO- MOBILA				▼	▼	▼	▼
KONJ	▶	▼	VRSTA KOŠA SLOVA	▶					
			IME MI- LJANICA						
REKA KOD LONDONA	▶		▼	PRSTA	▶				
				ZLOČINAC UGNJE- TVAČ					
JASNOST, OČIGLED- NOST	▶			▼				REOMIR	▶
								ŠPANICA	
SMEŠNE, HUMORIS- TIČNE	▶						LATINSKI VEZNIK	▼	
EUREKA	FRANC. GLUMICA ANA REKA U BIH	▶						PRVO SLOVO	▶
								MESTO GDE SE STANUJE	
RADI- JUS	▶	PRO- NACI	▶				S.G.	▶	▼
		PLOD HRASTA					IME PE- VACICE RICE- RALD		
A.Ž.	▶	▼	AZOT	▶	SNEŽNI ČOVEK	▶			
			KATIO ILIJA						
IME GL. MANOJLO- VICA	▶		▼		POLET, ZANOS	▶			
IME ITAL. GLUMICE VLADI					AMPER				
▷					▼	IME ITAL. GLUMICE MANJANI	▶		

AUTOR: STAJ- KOVIC VELIMIR	EKSPLO- ZIVNO SRED- STVO GLUMAC NA SLICI	▽	KOVINE	▽	GRAD U FRANC	▽	
DEO TELA (MN.)	▷		▽		KNJIZ. DELO	▽	
MUŠKI GLAS							
▷							
VELIKA EVROPS. REKA	▷					NEUPO- TREBNA- VANA	
ORGANS. JEDINJE- NJE	▷					▽	
AMERI- CIZUM							
▷		IZDUŽENI USNI DEO INSEKTA FOTOP- LJEN TOR- PEDOM	▷				HUNSKI VOJSKO- VOĐA
OTAC (SLOV.)	▷	▽		NAŠA PLA- NINA	▷		▽
CRKVENI DOSTO- JANSTVE- NIK				IME GLUMICE GARDNER	▽		
▷				OPŠTINS. POD- RUČJE NAŠ PES- NIK MIRO- SLAV	▷		
MATE- MATICKI IZRAZ	▷				▽	13. DAN U RIMSKOM KALEN- DARU UMETNOST (LAT.)	
OGIST PIKAR	▷		LETO- PISI	▷		▽	
OTPADAK DRVETA			INDO- TRAIJSKA BILJKA	▽			OBARKA
▷			JEDNA BILJKA MESTO U BOKI KO- TORSKOJ	▷			▽
▷			▽				
▷						GNOMA- TOPEJA LAVEŽA ERBI- JUM	▷
JEDAN MINERAL						VRMEN- SKO RAZ- DOBLJE VODENI VRTLOG	▷
NAS KNJIZ BRANKO	▷					▽	
EUREKA	NAŠE OSTRVO	▷			VRANJE	▷	
	BARI- JUM				ČAČAK		KRA- LJEVO
VATRENO ORUŽJE (MN.)	▷	▽			▽		NOŠARK. KLUB
GL. GRAD MALGASKE REPUBL.							ITALIJA
▷						▽	

AUTOR: BURAD GAVRI- LOVIC	MIKRO- SKOPSKO ISPITI- VANJE KAPLA- LARA	NEPRO- FESIO- NALAC	SEOSKA ULICA	DEO ZGRADE	ORUŽANI SUKOB NARODA	I.L.	KADI- JUS	RUKO- VALAC APARA- TOM	BIVŠI ZVEZDIN FUDBA- LER
UŠKROP- LJEN	➤	▼	▼	▼	▼	▼	▼	▼	▼
NEMO- RAL	➤						3, 14	➤	
OMOT	➤					BILIJAR- SKI ŠTAP	➤	▼	
RAVNO- MERNO KRETAŃJE						IME BOK- SERA NORTONA			
➤					BOJA U KAR- TAMA	➤	▼		
					IME SOMER- SETA				
MEDI- KAMENT	➤			KOVINA	➤	▼			
				NAHRA- NJEN					
100M ²	➤		MUZIČKO DELO	➤	▼				
			VR. MUZ. KOMPO- ZICIJE						
PREČNIK	➤	VRSTA ZACINA	➤	▼		JUNAK CRTANIH ROMANA, KARSON	➤		
		HRAM BOG ATINE NA AKRO- POLJU				VELIKA ZMIJA			
KATO- LIČKI SVES- TENIK	➤	▼			URED	➤	▼		
					STRANO ŽEN. IME				
DOŽIV- LJAJ ZA VREME SPAVA- NJA	➤			DUG VREM. PERIOD, VEČNOST	➤	▼		VOLT	➤
				POKAZ- NA ZA- MENICA				PROPIS (MN.)	
PLOD KROM- PIRA	➤			▼			ZAJE- CAR	➤	▼
							BILJKA ŠTETO- ČINA		
GRAD U KANADI	➤					GRAD U FRANC.	➤	▼	
						MASNO TRIVO			
DEO STO- PALA	➤				PTICA GRABU- VICA	➤	▼		
					ODEVNI PREDMET				
NAŠA INDUS- TRIJA NAFTE	➤			ŠARENI PAS.	➤	▼			
				MESTO U SRBIJI					
J.O	➤		LOPTA ISPUNJE- NA VAZ- DUHOM (MN.)	➤	▼				
OPERSKI PEVAČ, MIROSLAV			GRAM						
➤			▼						

AUTOR: RADUJE JANKOVIĆ	PREZIME I IME PRVAKA DRŽAVE PAPIR KAT- EGORIJI	UMI- LJATO LJUPKO (MUZ.)	OTSECI IZ EVAN- ĐELJA KOJI SE ČITAJU O PRAZNIC.	✓	CRTA KOVIJKA (ODMILA)	UZVIK NESTRP- LJENJA	PLANINA U SEVERN. BOSNI LITIJUM	✓	NAŠA PE- VAČICA NARODNE MUZIKE
KORENIT, TEME- LJIT	▶	✓	✓		✓	✓	✓		✓
DOMA CIN- STVO	▶								
VEĆA MUSLIM. BOGO- MOLJA	▶						E.D. TRAG DIVLJAČI (MN.)	▶	
▶						GLUMICA, GARDNER	▶	✓	
LANAC, NIZ						KONJ			
MNOSTVO SITNIH ME- HURICA	▶					TEOLOG, MUDRAČ (TURC.) ZEMLJOKA- DNICI, RATAR I	▶	✓	
OTAC (KR. MN.)	▶				PERNATA ŽIVOTINJA	✓			
					UTR LJATI, UGAZITI				
SOVJET. MATEMA- TIČAR ILJA NESTO- ROVIĆ	▶			✓		OKVIR	▶		
						LIČNA ZAMENICA	✓		
UČES- NICI NA SVADBI	▶								NARODNO ŽEN. IME
UGRLICA, OVRAATNIK (MN.)	▶						SLIČNO (SKR.) DRUGA- ČICE (LAT.)	▶	✓
PRASTA- NOVNICI BALKANA	▶					OTAC (SLOV.)	▶	✓	
						POVODAC			
▶					OTVOR NA KOŠNICI	▶	✓		PAPIN GODIŠNJI PRIHOD
					AMER. GLUMAC RAJAN	✓			✓
VRSTA PTICE (BOSKA)		PL. OBLAST U STARJOJ GRČKOJ MLADO ŽDREBE	▶						
NAŠ PEVAČ, MARKAČIĆ	▶	✓	PRKO- ŠAN	▶					
			LIČNA ZAME- NICA	✓					
FABRIKA POSUDA IZ BELJA	▶				NAŠA GLUMICA KOLESAR	▶			
JEDANA- ESTERAD	▶					ORUŽANI SUKOB NARODA	▶		

HUTOR: ŽIVKO SEKULIO	UZ	ORGANIZ. AMERIC. DRŽAVA (SKR.)	SMEDJE- REVO	JUNAK CRTANOG FILMA	RIMSKI BOG LJUBAVI	GRAD U SRBIJI	VRSTA VETRA	SKOPLJE	JEDAN PRILOG ZA NAČIN
USPAVA- NOST	➤	▽	▽	▽	▽	▽	▽	▽	▽
ŽENSKO IME	➤								
I.D.	➤		NAŠ VA- TERPOLO KLUB	➤				KALI- JUM	➤
			MNOGO- ŽENSTVO					GRAD U ITALIJI	
EUREKA		IZNAJ- MLJIVAC STANA	OVOJE UČESTVO- VATI U PARADI	➤	▽	GLUMICA GAR- DNER	➤	▽	
						GLODA- VAC			
JEDI- NJENJE	➤	▽	▽		SROŽBA	➤	▽		
					ONAJ KOJI DAJE ZNAK ZA POČETAK TRKE				
DEO U NASLED- STVU	➤			SLUŽBENI GLAS	➤	▽	AZOT	➤	LAGANE
				JEDNA NAŠA REPUB- LIKA			GLUMAC, ROD		
GRČKI FILOZOF	➤			▽			▽		▽
MALA NAG- RADA	➤								
IZAB- RANIK	➤								
IME TUŽO- VICA	➤								
MELO- DIA (MN.)	➤					SARA- JEVO	➤		OPŠTIN- SKO POD- RUČJE
						FAB. SA- TOVA IZ ZEMUNJA			
KIPAR	➤					▽	IZVAN IGRE	UFO	▽
OTAC (SLOV.)	➤			U.O.	GRAD U FRANC.	➤	▽	▽	
					RFONA ZA JED- NICA				
CANKAR IVAN	➤		GLUMICA ANDRES	➤	▽				
			DINAR						
EUREKA		APARAT ZA DO- ZIRANJE	➤	▽					

ZDENAC	IMITATO- RKA SA SLIKE	DOTERA- TI. UDESITI	VRSTA OSUĆE	▽	REKA U FRANCUS.								
					DIVLJA ZVER								
VAJARI	▷	▽	▽		▽								
▷													
TRAVNATA RAVNICA U JUŽNOJ AMERICI	▷												
▷					NOTIRA- TI. BELEŽITI								
PESNIKI NJ. VEŠNA					▽								
REZULTAT ISTRAGE	▷												
REČNO OSTRVO	▷			AMERICI- JUM	▷					▽	PROLEĆNI MESEC	IME GLUMICE KARIĆ	VELIKA AZIJSKA DRŽAVA
				JEDAN METAL							IZOPAČEN, NAGRĐEN		
RIJEKA	▷		VRSTA NARODNE OSUĆE	▷	▽		▽	▽	▽				
			ORUĐE ZA RAD	▽									
ŽITELJI JEDNE EVROPSKE DRŽAVE	▷		▽										
SPREMNI- STE ZA ŽITO	▷					MONGOLS. POGLAVAR	▷						
						LIVALE							
TONA	▷	IZVEŠTAJ O POSLAT. ROBI	▷			▽		NADIMAK PROSZJAKA ARNEZA IZ ODISEJE					
		MINISTARSK. SASTANAK	▽										
ISTOVARI- VANJE (MIN.)	▷								ŽENSKO IME				
DALMATI- NSKA UZREČICA	▷		KONJI		SEOSKO PODRUČJE (MIN.)	▷			▽				
AUTOR. M. TOŠIĆ	▷	MAKA- RSKA	▽		NARODNO MUS. IME	▷							
		DOMAĆE GOVEDO			LJUDSKA SNAGA (TUR.)								
ZASTA- KLJENI ORMAN	▷	▽			▽			METAR	▷				
								KALIJUM					
PEVAČ. REDIN	▷				STARI NAROD U JUŽNOJ AMERICI	▷		▽					

REŠENJA

85

VODORAVNO: n, mome, olak, Niro, Ivič, Ken, prvoborac, prikovani, K, barake, m, m, čama, salinitet, Elton, čata, Arnej, r, k, Lič, priča, ocat, Anam, marmelada.

86

VODORAVNO: narod, erata, Dinan, asovi, ut, Ac, kov, A, košarkaš, VR, karton, a, viđarka, nos, eto, r, TG, snimak, Iran, jelo, tas, zatim, Edita, Isa, Tamara, an.

87

VODORAVNO: p, Arad, Peru, srpanj, bitka, »KI«, laik, albanka, »Antar«, š, b, Gira, tarok, N, ako, Vat, kampari, eritrin.

88

VODORAVNO: s, pravilnik, autoput, o, skalar, KN, korak, Sot, aman, star, leš, štala, t, ananas, m, trata, t, Us, alira, tor, aviza, maller, anil, vivak, aja, poseban, at, »Stranac«, K, tastatura.

89

VODORAVNO: k, Đurđa, osmeh, krpara, đon, t, Eros, pešak, En, nr, torte, Krstičević, potiljak, SU, V, anas, P, Irina, oer, čela, Obri, pi, era, J, KARADORĐE.

90

VODORAVNO: b, m, k, ramaena, bariton, Dunav, etilen, Am, rilo, k, ata, Avala, prota, atar, kriva, ide, OP, anali, iver, trava, siderit, av, Čopić, era, Vis, VR, r, bacači, KI, Tananariva.

91

VODORAVNO: kastriran, amoral, Pi, paket, tak, ritam, karo, lek, metal, ar, sonata, R, kim, Rej, opat, biro, san, eon, V, krtola, ZA, Otava, Kan, peta, soko, INA, šarov, jo, baloni, Čangalović.

92

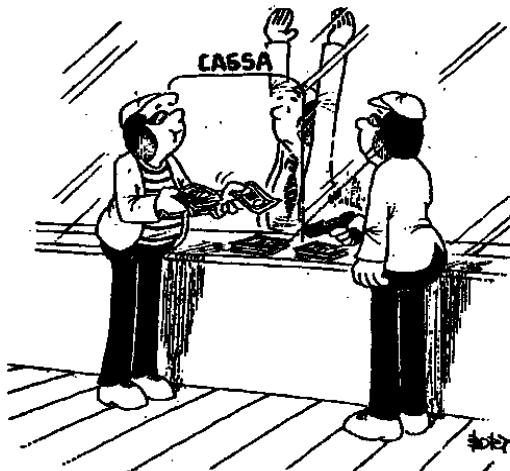
VODORAVNO: m, radikalni, ekonomija, džamija, ed, serija, Ava, pena, alim, oci, ptica, Vekua, ram, svatovi, u, koliri, SI, iliri, ata, kreja, ulo, e, Etolija, Džo, inatan, »Emok«, Irena, penal, rat.

93

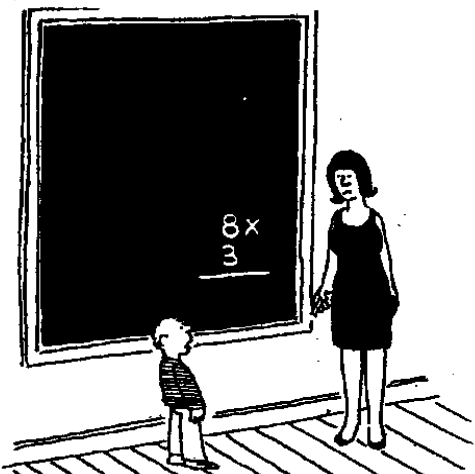
VODORAVNO: pospanost, Radomirka, id, »POŠK«, K, par, Ava, spoj, gnev, tal, »sl.«, N, Aristotel, nagradica, odabranik, Dimitrije, arije, SA, vajari, a, ata, Nant, CI, Ursula, dozorator.

94

VODORAVNO: g, bunar, kipari, Ijanos, Pa-run, nalaz, ada, Am, RI, opanak, Italijani, si-los, kan, t, aviza, a, istovari, ča, atari, MA Todor, vitrina, m, Otis, Inka.

— Jedna meni, jedna tebi ... jedna meni, jedna tebi

— Ništa nećete saznati ako me pitate stvari koje ni sam ne znam!

U decembru Ninda 7

VAŠINGTON, D. C.

Kao većina megalopolisa u Americi, i Vašington je jedan od gradova gde je ubistvo svakodnevna pojava.

ipak, u poslednje vreme ubistva koja su se događala prevazilažila su ljudsku maštu. Način na koji su izvršena odavao je divlju surovost, a bilo je tu još nečega čudnog...

Da, to je posao za NINĐU, pogotovu zato što je/njegov stari prijatelj, sensei Tošiba, čovek koji je u Vašingtonu vodio dodžo, školu istočnjačkih borilačkih veština, nagovestio neku neobičnu opasnost. I to je bilo veoma čudno, jer Tošiba zaista nije znao za strah. Bio je nenadmašan u svim vrstama borenja...